

Žhavý
LED

NORA
ROBERTSOVÁ

KIO KAN

Copyright © 1987 by Nora Roberts Translation © Soňa Tobiášova,

2001 Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu
držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazu, které tvoří
součást kritického zhodnocení.

anglického originálu HOT ICE přeložila Soňa Tobiášova

Redakční úprava Jana Pleskotová Grafická úprava obálky Helena

Kočí Sazba Josef Polák

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2001 Vytiskla tiskárna Český Těšín, Štefáníkova 2 Vydání
první

ISBN 80-7218-626-4

***Bruceovi, který mi ukázal, že být zamilovaná je neskonalé
dobrodružství.***

Běžel jako o život. Doslova. A přestože to nebylo poprvé, pevně věřil, že naposled. Jeho stín se mihl v nablyštěné výloze u Tiffanyho. Vzduch po aprílové přehánce lehce voněl a i tady na Manhattanu nesl příchuť jara. Douga ale zaléval ledový pot. Blížili se příliš rychle.

Na Páté avenue byl klid, až podivný na tuhle večerní hodinu. Nemohl se tu schovat v davu. Na křižovatce s Třiapadesátou ho napadlo vběhnout do podzemky. Ale kdyby ho zahlédli, už by z ní nikdy nemusel vyjít ven.

Vtom za sebou zaslechl kvílení pneumatik a skočil za nejbližší roh. V rameni pocítil píchnutí. Uvědomil si, že mu předcházela utlumený výstřel, ale ani na vteřinu nezpomalil. Nasál pach své krve. Teď už jich měl vážně dost.

Na Dvaapadesáté zahlédl skupinky lidí. Sem! Tady mohl aspoň popadnout dech. Tiše si stoupl za obrovitou tlustou zrzku, která se kymácela v rytmu hudby z přenosného magnetáku. Se svými stodevadesáti centimetry ho ukryla jako strom v bouři. Měl čas podívat se na svou ránu. Krvácel jako píchlé prase. Zručně vytáhl zrzce ze zadní kapsy pruhovaný šátek a stáhl si jím rameno. Neotočila se – měl dobře cvičené prsty.

Zastřelit někoho v davu je mnohem těžší, uvažoval a opatrně se sunul ulicí. Ale ne nemožné. Držel se mezi hloučky lidí a nepřestával sledovat nenápadný černý lincoln. Auto zastavilo o blok dál. Vystoupili z něho tři muži v černých oblecích. Ještě ho nezahlédli, ale to nebude dlouho trvat. Rychle přelétl očima shluk lidí na ulici. Ta kožená bunda s hromadou zipů by mohla pomoci.

„Hej!“ chytil za rameno jejího majitele. „Za tu bundu ti dám padesát babek.“

Ježatý blondák s bledou tváří si odfrkl. „Koukej vodprejsknout. To je pravá kůže.“

„Tak stovku,“ zahučel Doug. Ti tři chlapi se blížili každou vteřinou.

Tentokrát už se kluk pootočil a Doug zahlédl malého supa vytetovaného na jeho tváři. „Dvě kila a je tvoje.“

Doug už šátral v peněženke. „Za dvě stě chci ale i ty brejle.“

Mladík si stáhl velké zrcadlo. „Máš je mít.“

„Tak ukaž.“ Doug mu rychle stáhl bundu z ramen, vtiskl mu do ruky bankovku a sykl bolestí, když se oblékal. Kůže nepříjemně páchla potem, ale snažil se to ignorovat. „Jo, a za chvíli se tady objeví tři chlapi v kvádrech. Hledej kompars do klipů Billyho Idola. Zkuste na sebe s kámošema trochu upozornit.“

„Fakt?“ Než se kluk ale stačil otočit, Doug už mizel za nejbližšími dveřmi.

Dostal se do vkusné restaurace s bílými ubrusy a zrcadlovým barem. Podle vůně šalvěje, tymiánu a burgundského ihned rozeznal francouzskou kuchyni. Uvažoval, zda se nevloudí k nějakému vzdálenějšímu stolku, ale pak se rozhodl pro bar. Nasadil otrávený výraz a přišoural se k pultu. Cestou už hledal nejlepší únikovou cestu.

„Whisky.“ Přitlačil si brýle těsněji k nosu. „Seagram’s. Flašku tu nechte.“

Natočil se tak, aby částečně viděl na dveře. Tmavé vlasy mu ve vlnách spadaly přes límec bundy, tvář měl štíhlou a hladce oholenou. Kopl do sebe první sklenici a okamžitě si nalil druhou. Mysl mu pracovala na plné obrátky.

To se ostatně naučil už v dětství, stejně jako rychle utíkat, pokud to bylo nejlepší řešení. Uměl se i poprat, ale do férovek se pouštěl, jen když to mělo smysl.

Ted’ si ale hýčkal na hrudi přilepenou naději na život v luxusu. Na ulici naopak číhalo něco, co ho mohlo připravit o jakýkoli život. I přesto byl Doug rozhodnutý nevydat svůj poklad snadno.

Mladý pár vedle něho diskutoval o posledním Mailerově románu, jiná parta se zase rozhodovala, jestli zajde do jazzového klubu. Jinak tu bylo plno osamělých členů vyšší střední vrstvy, kteří se nejspíš přišli ukázat dalším nezadaným. Mohl se dostat i na horší místo, uvědomil si Doug.

Vtom se na prázdnou stoličku vedle vyhoupla blondýna v šedém kostýmu. Ucítil jakýsi Chanel a vodku. Nedbale mu zapálila cigaretu a hodila si nohu přes nohu.

„Vás jsem tady ještě neviděla.“

Krátce na ni pohlédl a ihned rozeznal výraz ženy na lovu. Jindy by ho možná potěšila. „Ne.“ Nalil si další sklenici.

„Mám kancelář tady za rohem.“ V tom muži bylo něco zajímavě arogantního a nebezpečného. Přisunula se blíž. „Jsem architektka.“

Vlasy na krku se mu zježily, protože ti tři právě vešli dovnitř. Vypadali jako úspěšní byznysmeni. Rozdělili se. Jeden ale zůstal u dveří, u jediného východu.

Dougovo mlčení blondýnu spíš vábilo, než odrazovalo. Dotkla se jeho ruky. „A co děláte vy?“

Válel whisky na jazyku o něco déle, pak ji spolkl. „Kradu,“ odpověděl, protože lidé málokdy pravdě uvěřili.

S úsměvem vytáhla cigaretu, podala mu svůj zapalovač a počkala, až jí Doug zapálí. „To je rozhodně zajímavé.“ Vyfoukla tenký proud kouře a vytáhla mu zapalovač z dlaně. „Co mi takhle koupit drink a vyprávět podrobnosti?“

Zalitoval, že tuhle metodu nevyzkoušel ve vhodnější chvíli, když na ženy tak dobře zabírala. Tahle by za to rozhodně stála. „Až jindy, zlato.“

Nalil si další whisky a držel se ve stínu. Ten převlek mu snad pomůže, uvažoval do chvíle, než ucítil tlak hlavně zabořené do žeber. Anebo taky ne, dodal v duchu.

„Jdeme na vzduch, Lorde. Pan Dimitri se zlobí, že jsi nepřišel na schůzku.“

„Jo?“ Doug ledabyle zamíchal drinkem ve sklenici. „Dal jsem si jen pár panáků, Remo. Asi jsem ztratil pojem o čase.“

Revolver se zabořil hlouběji. „Pan Dimitri si ale potrpí na dochvilnost.“

V zrcadle za barem Doug sledoval, jak se za jeho záda přesunuli všichni tři. Blondýna už si začala hledat snadnější úlovek. „Takže mám padáka?“ nadhodil a zvažoval své šance. Tři na jednoho, na rozdíl od něho ozbrojení, ale jen Remo měl v hlavě nějaký mozek.

„Pan Dimitri rád vyhazuje lidi osobně.“ Remo se usmál a odhalil dokonalé zuby pod tenkým knírkem. „A tobě chce věnovat zvláštní pozornost.“

„Fajn.“ Doug položil jednu ruku na láhev a do druhé vzal sklenici. „A co si dát nejdřív něco k pití?“

„Pan Dimitri nemá rád, když se pije v práci, a taky jdem pozdě, Lorde.“

„Hm, ale dobrýho chlastu je škoda.“ Doug se prudce otočil, chrstl whisky Removi do očí a lahví praštil dalšího z chlapů po hlavě. Na třetího skočil sám. Svalili se na stůl s nabídkou zákusků a čokoládové suflé s pařížským krémem se nad nimi proměnilo ve sladký déšť. Leželi si v náručí jako milenci. Překulili se na citrónový dort. „Taková škoda,“ zašeptal Doug a chrstl chlapovi do tváře celou hrst jahodové pěny. Protože chápal, že moment překvapení je krátký, přidal ještě nejzazší formu obrany – nakopl ho prudce kolenem do rozkroku. Pak se dal na útěk.

„Připište to Dimitrimu na účet,“ zavolal a dral se ven. Cestou mezi stoly ještě popadl číšníka s plným tácem a shodil ho na Rema. Pečené kuře vylétlo do vzduchu jak živé. Douglas se přehoupl přes měděné zábradlí u dveří, nechal tu vřavu za sebou a vyběhl na ulici.

Získal sice trochu více času, ale až ho příště chytanou, bude to horší. Rozběhl se po chodníku a marně přemýšlel, kde jsou vždycky všechny taxíky, když je člověk nejvíc potřebuje.

Cesta z Kennedyho letiště naštěstí nebyla ucpaná. Whitney mířila do centra ve svém malém mercedesu přecpaném zavazadly. Čtrnáctidenním pobytem v Paříži se odměnila za zrušené zasnoubení s Tadem Carlysem IV. I když to její rodiče právě nepotěšilo, ona si prostě nemohla vzít člověka, jehož jedinou starostí bylo, aby mu ponožky ladily s kravatou.

Začala si prozpěvovat spolu s Bruceem Springsteenem z rádia. Byla to atraktivní osmadvacetiletá žena, poměrně úspěšná ve své profesi a k tomu dostatečně zajištěná rodinným majetkem. Dávno si zvykla na blahobyt a úctu ostatních, takže je očekávala na každém kroku. V každém snobském newyorském klubu ji znali, a to ji vlastně těšilo.

Neprotestovala, když ji nějaký paparazzi vyfotil pro bulvární časopis, a svému znechucenému otci pak vysvětlovala, že skandály nevyhledává, ale jen je bezděky přitahuje.

Měla ráda rychlá auta, staré filmy a italské boty.

Právě teď přemýšlela, jestli pojede přímo domů, anebo se staví u Elaine, aby zjistila, co je ve městě nového. Časový posun po letu z Evropy na sobě nepocítovala. Naopak, nesnesitelně se nudila a hodlala s tím rychle něco udělat.

Whitney byla dítětem velkého světa, který jí od malička ležel u nohou. Jen jí často nepřipadal dost zajímavý, aby po něm vůbec vztáhla ruku. Proč taky? říkala si. O co měla usilovat? Jaký v tom byl smysl? Měla sice hodně přátel, ale pod vším tím leskem tvořili jen partičku nudných, opečovávaných lidiček. Kam se podělo vzrušení? Copak byl pro ni vzrušující výlet na Arubu, když stačilo jen zvednout sluchátko a zařídit si to?

Dva týdny v Paříži proběhly klidně a bez zážitků. V tom byl právě ten problém. Toužila po něčem, na co by její kreditní karty nestačily. Po dobrodružství. Bohužel věděla, že v takové náladě může být sama sobě nebezpečná.

Rozhodně nepojede domů vybalovat, usmyslela si. Ale na okoukaný klub přecpaný známými také neměla náladu. Možná by mohla zkusit nějaké nové místo na Manhattanu, a kdyby se jí zalíbilo, utrousit tu a tam slůvko a udělat z něho ve svých kruzích žhavou novinku. Tu moc rozhodně měla, ačkoli ji to už dávno netěšilo.

Zastavila na světlech, aby mohla chvíli v klidu plánovat. Její život v poslední době postrádal šňavu, bohužel.

Když se otevřely dveře na místě spolujezdce, nevydělala se, jen překvapeně vzhlédla. Jediný pohled na bundu se zipy a brýle jí stačil, aby zavrtěla hlavou. /Tohle je dávno z módy, hochu,“ ucedila.

Doug se ohlédl přes rameno. Ulice byla ještě chvíli čistá. Naskočil a zabouchl za sebou. „Jed’.“

„Na to zapomeň. Nevozím v autě chlápky, co se neumějí oblíknout. Mazej pěšky.“

Doug vztyčil v kapse ukazováček, aby připomínal zbraň. „Jed’, povídám.“

Zadívala se na vydutou kapsu a pak zpět na jeho tvář. Diskžokej v rádiu právě ohlásil hodinku starých hitů a vzápětí do toho začali řezat Stouni. „Jestli máš pistoli, chci ji vidět. Jinak se pakuj.“

Ze všech aut, která si mohl vybrat... Proč se netřásla a neprosila jako každý normální člověk? „Krucí, nenut' mě, abych to použil. Šlápni na to, nebo skončíš s dírou v břiše.“

Whitney pozorovala svůj odraz v jeho zrcadlovkách. Mick Jagger právě prosil o bezpečný úkryt. „Kecy,“ pronesla s pregnantní výslovností.

Doug uvažoval, zda ji má vzít po hlavě, vystrčit ven a chopit se volantu sám. Pak pohlédl dozadu a pochopil, že mu nezbývá čas.

„Tak dámo, jestli se hned nehneš z místa, tři chlapi z toho lincolnu za námi ti z auta udělají šrot.“

Zadívala se do zpětného zrcátka. „V tomhle jezdil kdysi můj otec,“ poznamenala, „říkala jsem tomu pohřebák.“

„Jo – dupni na to, nebo to tvůj pohřeb bude.“

Whitney se zamračila a sledovala, jak se lincoln pomalu blíží. Rozhodla se vyzkoušet, co bude dál. Zařadila jedničku a vjela do křižovatky. Lincoln okamžitě zrychlil. „Oni fakt jedou za námi.“

„Aby ne,“ odfrkl si Doug. „A jestli pojedíš jak šnek, budeš si s nima moct podat ruku.“

Whitney ze zvědavosti šlápla na pedál a na Padesátéšedmé prudce odbočila. Lincoln se držel za nimi. „Oni nás vážně sledují,“ podivila se a na tváři se jí usadil nadšený úsměv.

„Copak tahle věc neumí jezdit rychlejc?“

Otočila se k němu. „Děláš si srandu?“ Než mohl něco říct, dupla na plyn a vystřelila z místa jako raketa. Tohle byl přece mnohem zajímavější způsob jak trávit večer, než si dovedla vůbec představit. „Myslíš, že je setřesen?“ Vyvrátila krk dozadu. „Viděl jsi *Bullitův* případ? Tady samozřejmě nemáme ty prima kopečky, ale...“

„Bacha!“

Whitney se otočila právě včas, aby stihla předjet pomalý sedan.

„Hele,“ ucedil Doug mezi zuby, „smyslem toho všeho je zůstat naživu. Sleduj silnici, já pohlídám lincoln.“

„Jen se tak nenafukuj.“ Na dalším rohu znovu zatočila. „Vím, co dělám.“

„Koukej, kam jedeš!“ Doug strhl volant a tak těsně minuli nárazník zaparkovaného auta. „Káčo pitomá!“

Whitney zvedla bradu. „Jestli mě hodláš urážet, budeš si muset vystoupit.“ Zpomalila a zajela k chodníku.

„Proboha, nezastavuj!“

„To si nenechám líbit. A teď...“

„Dolů!“ Doug ji strhl na sedadlo sekundu před tím, než se přední sklo roztržilo jako pavučina.

„Moje auto!“ Pokusila se nadzvednout, aby zjistila rozsah škody. „Proboha, mám ho teprv dva měsíce.“

„Tak jed', nebo dopadne ještě hůř.“ Po hmatu stočil volant směrem do ulice a zadíval se dozadu škvírou mezi sedadly. „Teď!“

Whitney rozčileně dupla na plyn a poslepu odrazila od chodníku, zatímco ji Doug stále držel hlavu dole.

„Takhle nemůžu řídit!“

„S kulkou v hlavě by to bylo ještě horší.“

„S kulkou?“ Její tón byl spíš otrávený než vyděšený. „Oni po nás střílejí?“

„Ne, házejí kamením.“ Stočil volant tak, že na rohu narazili do obrubníku, ale přece jen odbočili. Měl zlost, že nemůže řídit sám. Ohlédl se. Lincoln tam stále byl, ale získali maličký náskok. „Fajn, zvedni se, ale jen trochu, a konečně na to šlápni.“

„Jak to podle tebe vysvětlím pojišťovně?“ Whitney se napřímila a snažila se najít v rozbitém skle průhledné místo. „Nebudou věřit, že po mně někdo střílel. Už tak to mám u nich polepené.“

„Ani se nedivím, přitom jak řídíš.“

„Tak, a mám toho dost.“ Stiskla zuby a zahrnula prudce doleva.

„To je přece jednosměrka.“ Zoufale se rozhlížel. „Copak nevidíš značku?“

„Jasně, že to je jednosměrka,“ zamumlala a zrychlila, „ale taky nejkratší cesta přes město.“

„Ježíši.“ Doug vytřeštěně zíral, jak se k ní blíží světla reflektorů. Křečovitě sevřel kliku a očekával náraz. Když už měl umřít, pomyslel si, raději by skončil s čistou ránou v srdci než rozprsknutý po celé ulici.

Whitney ignorovala houkání klaksonů a krátce trhla volantem doprava a doleva. Blázný a zvířata, uvažoval Doug, když prosvištěli mezi dvěma vozy v protisměru. Bůh přece chrání blázný a zvířata. Právě měl štěstí, že s takovým bláznem seděl v autě.

„Ještě se nás držej.“ Raději sledoval, co dělá lincoln, než kam se řítí jejich auto. Na nároží odbočila tak prudce, že ho odhodila na dveře. Doug zaklel a chytil se za ránu na rameni, do které se praštil. „Jestli nás chceš vážně zabít, stačí zastavit. Zbytečně jim pomáháš.“

„Pořád jen brbláš,“ odsekla Whitney. „Něco ti řeknu, není s tebou žádná zábava.“

„Protože když mi jde o život, mám vždycky po náladě.“

„No tak se seber,“ navrhla Whitney a olízla další roh, „děsně mě znervózňuješ.“

Doug se zabořil do sedadla a uvažoval, proč musí skončit v mercedesu nějaké šílené ženské. Kdyby šel poslušně s Remem, Dimitri by ho oddělal se vši parádou. Možná by to bylo i spravedlivější.

Znova se ocitli na Páté a ujížděli na jih téměř stopadesátikilometrovou rychlostí. Voda z kaluže vystříkla vysoko na okna. Lincoln se ale držel jen o půl bloku za nimi. „Sakra, ještě jsme je nesetřáslí.“

„Že ne?“ Whitney se našťavaně ohlédla. Nebyla zvyklá prohrávat. „Tak se dívej.“ Doug stačil sotva zadržet dech, když se otočila na místě o tři sta šedesát stupňů a plnou rychlostí se rozjela proti lincolnu.

Zíral před sebe v úžasu i hrůze. „Bože můj.“

Remo na sedadle spolujezdce měl na tváři podobný výraz. To už ale jeho řidič ztratil nervy a strhl auto na chodník. V té rychlosti ho přelétl a působivým obloukem přistál ve výloze nóbl cukrárny Godiva. Whitney bez mrknutí oka projela kolem, o pár metrů dál se znova otočila a ujížděla po Páté avenue pryč.

Doug několikrát traslavě vydechl. „Teda ženská,“ vyrazil ze sebe, „ty máš víc štěstí než rozumu.“

„A ty mi dlužíš tři sta babek za to rozbité sklo.“ Pak v klidu sjela do podzemní garáže.

„Jasně,“ bezděky si osahával hrudník, jestli je ještě v celku, „pošlu ti šek.“

„Chci to na ruku.“ Zastavila na svém místě a vyskočila z vozu. „Zatím mi můžeš vynést zavazadla nahoru.“ Ještě otevřela kufr a zamířila k výtahu. Nohy se jí trochu třásly, ale nehodlala to dát najevo. „Potřebuju se napít.“ Doug se zadíval k výjezdu z garáže a přemítal,

jaké má na ulici šance. Hodinka v úkrytu by mu nejspíš prospěla. Alespoň by si promyslel, co dál. A taky ji něco dlužil. Začal tedy vytahovat tašky z kufru.

„Na zadním sedadle jsou další.“

„Vrátím se pro ně.“ Jednu brašnu si hodil přes rameno a do druhé ruky vzal dva kufry. Značka Gucci, ušklíbl se, a to se chtěla hádat o mizerné tři stovky.

Ve výtahu shodil kufry na zem. „Bylas na výletě?“

Whitney stiskla dvačtyřicáté patro. „Jen čtrnáct dní v Paříži.“

„Dva týdny?“ Zadíval se na bagáž. „To nejezdíš zrovna nalehko.“

„Jezdím, jali se mi líbí,“ poznamenala. „Už jsi byl v Evropě?“

Zazubil se, a třebaže mu brýle kryly oči, ten úsměv ji zaujal. Měl hezky tvarované rty a ne tak dokonale rovné zuby. „Jen párkrát.“

Chvíli si jeden druhého tiše měřili. Doug měl první příležitost pořádně si ji prohlédnout. Byla vyšší, než čekal – i když vlastně nevěděl, co čekal. Vlasy měla téměř schované pod bílým plstěným kloboukem, jen pochopil, že jsou sytě blond. Z částečně zastíněné tváře viděl nádherné lícní kosti a hladkou bělostnou pleť. Zvedla k němu velké oči barvy té nejlepší whisky a vážná nenalíčená ústa. Voněla jemně jako něco, čeho by se toužil dotýkat v tmavé ložnici.

Byla to, co by jinak nazval kost, i když se jí pod sakem a hedvábnými kalhotami nevydouvaly žádné smyslné oblíny. Doug dával přednost výrazným, možná i přebujelým tvarům. Přesto musel uznat, že je na ni pěkný pohled.

Whitney sáhla do krokodýlí kabelky pro klíče. „Ty brýle jsou směšné.“

„Jo. Ale dneska se mi hodily.“ Sundal je.

Jeho oči ji překvapily. Byly nazelenalé, ale tak světlé a jasné. Nějak neladily s jeho tváří a odstínem pleti, dokud jste si nevšimli, jak přímo a pronikavě se dívají.

Dosud si z něho nic nedělala. V těch brýlích vypadal přihlouple a neškodně. Najednou se cítila nesvá. Kdo vůbec byl tenhle muž a proč po něm ti druzí stříleli?

Když se dveře otevřely, sehnul se pro kufry. Whitney si všimla, jak mu po zápěstí stéká pramínek krve. „Ty krvácíš.“

„Jo,“ řekl nezáživně, „tak kudy?“

Zaváhala jen krátce. „Doprava. A nekrvácej mi na ty tašky.“ Vedla ho k jednomu dveřím.

I přes únavu a bolest v rameni si povšiml té elegantní houpavé chůze. Pochopil, že je zvyklá nechat se doprovázet muži. Raději ji doběhl a stoupl si vedle ní. To už odemkla, strčila do dveří a rozsvítila. Pak rychle zamířila k baru a z láhve Remy Martina nalila dvě štědré dávky.

Působivé, řekl si, když se rozhlédl po bytě. Na vysokém koberci by se klidně dalo spát. Jeho znalosti stačily na to, aby rozeznal francouzský vliv na interiér, ale ne konkrétní období. Převládala tu zelenomodrá a okrová barva a romantika.

Uvědomil si, že už pár těch starožitných tretek a zdařilá kopie Monetova obrazu by mu zajistily letenku na druhý konec světa. Problém byl jen v tom, že právě teď, když po něm v ulicích slídl Dimitri, se nemohl ukázat v žádném bazaru nebo starožitnictví.

Whitney upíjela koňak, zatímco mu nesla druhou sklenici.

„Vezmi si to do koupelny, podívám se ti na tu ruku.“

Doug zamračeně sledoval, jak odchází. Ženy se přece vždycky vyptávaly. Ale možná, že tahle nemá dost rozumu, aby formulovala správné otázky. Váhavě následoval ji a její vůni. Rozhodně ale měla styl, to nemohl popřít.

„Sundej si konečně tu bundu a sedni si,“ nařídila a už namáčela žínku s monogramem.

Doug stiskl zuby, když stahoval bundu z levého ramene. Odložil ji na vanu a posadil se do koženého křesla, které by jiní lidé měli v obýváku. Celý rukáv košile měl slepený zaschlou krví. Zaklel a utrl si ho. „Umeju to sám,“ zašeptal a natáhl se pro žínku.

„Sed' klidně.“ Vlažnou vodou mu začala otírat ránu. „Není vidět, jak je to vážné, dokud se to neočistí.“

Teplá voda a její jemné prsty ho konejšily. Usadil se pohodlněji a pozoroval ji. Co je tohle vlastně za ženu? divil se. Řídí jako maniak, obléká se jako z *Harper's Bazaar* a pije – všiml si, když odložila prázdnou sklenici – jako starý námořník. Cítil by se klidnější, kdyby přece jen projevila trochu obvyklé hysterie.

„To ani nechceš vědět, jak jsem k tomu zranění přišel?“

„Hmmm.“ Přitiskla žínku na ránu, aby zpomalila nové krvácení. Když tolik chtěl, aby se zeptala, rozhodla se to neudělat.

„Zasáhli mě.“

„Vážně?“ Se zájmem se na ránu zblízka zadívala. „Střelnou ránu jsem ještě neviděla.“

Napil se koňaku. „A jak se ti to líbí?“

Trhla rameny a otevřela prosklenou lékárníčku. „Zas tak působivé to není.“

Zamračeně na ránu sám pohlédl. Pravda, kulka ho našťestí jen škrábla, ale bylo to přece střelné zranění. A člověk kulkám neuhýbá každý den. „Bolí to.“

„No, tak to hezky zafačujeme. Škrábance bolí míň, když je člověk nevidí.“

Sledoval, jak se přehrabuje ve skřínce. „Ty máš ale ostřej jazyk, dámo.“

„Whitney,“ opravila ho. „Whitney McAllisterová.“ Obrátila se a formálně mu podala ruku.

Zkřivil rty v úsměšku. „Lord. Doug Lord.“

„Těší mě, Dougu. Takže až to ošetříme, měli bychom si promluvit o náhradě škody na mém autě.“ Otočila se zpět k lékárníčce. „Dělá to tři sta dolarů.“

Nato se znova napil koňaku. „Jak víš, že zrovna tři sta?“

„To je spodní odhad. Na mercedesu neopravíš ani svíčku za míň jak tři sta dolarů.“

„Tak to budeš mít u mě schované. Poslední dvě stovky jsem totiž dal za tu bundu.“

„Za tuhle bundu?“ Whitney se na ni užasle zadívala. „Myslela jsem, že jsi chytřejší.“

„Potřeboval jsem ji,“ odsekl. „A navíc je to kůže.“

Tentokrát se rozesmála. „Leda dobrá imitace.“

„Jak to imitace?“

„Tahle zipsová úděsnost rozhodně nepochází ze živé krávy. Á, tady to je,“ Whitney vytáhla ze skříňky hledanou lahvičku.

„Ten malej buzerant,“ zamumlal Doug. Ještě neměl možnost si tu bundu prohlédnout, ale tady, pod světlem zářivek jasně viděl, že jde o lacinou umělinu. Za dvě stě dolarů. Ucítil pálení v ráně a škulbl sebou. „Jau, co to děláš?“

„Jen trocha jódu,“ řekla Whitney a dál ránu hustě potírala.

Doug koulel očima. „Vždyť to štípe.“

„Nebud’ baba.“ Rychle zakryla šrám gázou, přelepila náplastí a pak své dílo spokojeně poplácala. „Tak, a jsi zase jako nový.“ Stále v předklonu mu pohlédla zblízka do tváře. Usmívala se a on se nepřestával mračit. „A teď k mému autu...“

„Mohl bych být vrah, násilník nebo psychopat,“ zašeptal zuřivě. Pocítila mrazení v zádech, ale klidně se napřímila.

„To bych neřekla.“ Chopila se prázdné sklenice a zamířila zpět do obýváku. „Ještě drink?“

Krucí, ta má ale náuru. Doug popadl bundu a vydal se za ní. „To tě ani nezajímá, proč po mně šli?“

„Ti zlí hoši?“

„Ti... no né.“ Tentokrát se rozesmál Doug.

„Jen zlí hoši přece střílí po nevinných kolemjdoucích.“ Nalila si další koňak a usadila se na pohovce. „Takže vylučovací metodou docházím k závěru, že ty bys měl být ten hodný hoch.“

Se smíchem se posadil vedle ní. „Hodně lidí by s tebou asi nesouhlasilo.“

Prohlížela si ho přes okraj sklenice. Ne, výraz ‚hodný‘ se k němu opravdu nehodil. Na to se zdál moc komplikovaný. „No tak mi teda pověz, proč tě ti tři chtěli zabít.“

„Jsou na to najatí.“ Napil se. „Pracují pro muže jménem Dimitri, a ten strašně chce něco, co teď mám já.“

„A copak to je?“

„Plán na cestu za pokladem,“ odpověděl nepřítomně. Vstal a začal přecházet kolem. V kapse měl prázdnou kreditní kartu, nedal

by dohromady víc než dvacet dolarů. A obsah hnědé obálky přitom znamenal celé jmění. Jen mít na letenku, která by ho za pokladem dopravila. Doug mohl někomu štipnout peněženku na letišti anebo proklouznout do letadla s falešným průkazem agenta FBI. Jednou v Miami se mu to podařilo. Jenže teď cítil, že to není to pravé, a on se dávno naučil spoléhat na své instinkty.

„Potřebuju hotovost,“ zašeptal. „Pár stovek, možná tisíc.“ Zamyšleně pohlédl na Whitney.

„Na to zapomeň,“ řekla prostě. „Už tak mi dlužíš tři sta dolarů.“

„Dostaneš je,“ vyštěkl. „Sakra, za půl roku ti koupím celý auto. Ber to jako investici.“

„O investice se mi stará makléř.“ S úsměvem na něj pohlédla. Vypadal přitažlivě takhle nepokojný, dychtivý, do půl těla obnažený.

„Podívej, Whitney,“ sedl si na opěradlo její pohovky, „jen tisícovku. Co to pro tebe je po tom, čím jsme prošli?“

„Je to pořád o sedm set víc, než mi dlužíš,“ dodala.

„Za pár měsíců ti dám dvakrát tolik. Potřebuju si koupit jen letenku, nějaké zásoby...“ Zadíval se na sebe a pak s tím zářivým úsměvem zpátky na Whitney. „A novou košili.“

Manipulátor, pomyslela si se zájmem. Jak moc pro něj ten poklad asi znamená? „Musela bych vědět mnohem víc, než bych do toho vložila své peníze.“

Z žen dokázal vždycky vyloudit mnohem víc než jen peníze. A tak ji vzal sebejistě za ruku, přejížděl palcem po štíhlých prstech a svůdně zašeptal: „Poklad. Takový, co znáš jen z pohádek. Přivezu ti diamantovou čelenku. Velké, třpytivé kameny. Budeš vypadat jako princezna.“ Pohládl ji prstem po tváři. Měla chladnou, sametovou pleť. Doug na chvíli ztratil nit'. „Ty jsou normálně taky jen v pohádkách.“

Pomalují sundal klobouk a pak se užasle díval, jak jí po ramenou splývají hedvábné vlasy, světlounké jako zimní slunce. „Diamanty,“ opakoval a zapletl si do nich prsty, „takovýmhle vlasům by slušely diamanty.“

Navnadil ji. Část její bytosti zatoužila uvěřit a dát mu všechno, co chtěl, jen když se jí nepřestane takhle dotýkat. Ale to druhé, zkušenější já se zmohlo na odpor. „Mám diamanty ráda. Jenže znám

spoustu lidí, kteří si místo nich koupili jen hezká sklíčka. Chci záruky, Douglasi.“ Raději se znovu napila koňaku. „V takových případech chci vždycky záruku – potvrzení o pravosti.“

Znechuceně vstal. Vypadala jako naivka, ale tak snadné to s ní zas nebude. „Hele, nic mi nebrání, abych si ty prachy vzal sám.“ Popadl kabelku, která ležela na pohovce, a držel ji v natažené ruce. „Bud' s tím prostě odejdu, nebo můžeme uzavřít dohodu.“

Vytrhla mu kabelku z ruky. „Neuzavírám dohody, dokud neznám všechny podrobnosti. A ty máš tu drzost mi vyhrožovat, potom co jsem ti zachránila život?“

„Zachránila?“ vybuchl Doug. „Několikrát jsi mě o něj málem připravila!“

Zvedla bradu a panovačně promluvila: „Kdybych ty chlapy nezmátla a nenechala si přitom zničit auto, už pár hodin by tě okusovaly ryby v řece.“

Ta představa se dost blížila možné skutečnosti. „Asi se moc díváš na detektivky,“ neodpustil si.

„Chci vědět, co vlastně máš a kam pro to pojeděš.“

„Mám skládanku. Důležité kousky ke skládance a hodlám vyrazit na Madagaskar.“

„Madagaskar?“ Se zájmem o tom popřemýšlela. Horké, dusné noci, exotičtí ptáci, dobrodružství. „Jakou skládanku? O co jde?“

„To je moje věc.“ Opatrně si zase oblékl bundu.

„Chci to vidět.“

„To nemůžeš. Je to na Madagaskaru.“ Vytáhl cigaretu a uvažoval. Musí jí říct jen tolik, aby podnítil její zájem, ale ne víc, aby nemohla dělat potíže. Vyfoukl kouř a rozhlédl se po pokoji. „Zdá se, že ty o Francii něco víš.“

Primhouřila oči. „Objednat šneky a Dom Pérignon si rozhodně umím.“

„To je mi jasné.“ Začal si prohlížet perlami vykládanou šperkovnici, která ležela na sekretáři. „Řekněme, že zboží, po kterém jdu, je francouzského původu. A hodně staré.“

Skousla si spodní ret. Strefil se do černého. Krabička, se kterou si pohazoval v ruce, byla vzácná starožitnost. „Jak staré?“

„Pár století. Podívej, zlato, ty tu výpravu můžeš finančně zajistit.“ Položil šperkovnici a přistoupil k Whitney blíž. „Považuj to za investici do kultury. Vezmu si peníze a dovezu ti za to pár cenných cinkrlátek.“

Dvě století zpátky mohlo znamenat francouzskou revoluci. Vládu Marie a Ludvíka. Hojnost, dekadenci, intriky. Na tváři se jí začal formovat úsměv. Historie ji vždycky fascinovala, ta francouzská zvlášť. Filozofie, umění a dvorská politika. Jestli Doug opravdu něco měl – a podle jeho výrazu soudila, že ano, proč by si taky nemohla vzít svůj díl? Honba za pokladem by rozhodně byla zajímavější než odpoledne v galerii.

„A kdybych opravdu zájem měla,“ uvažovala nahlas, „co to bude chtít dál?“

Zazubil se. Nevěřil, že zabere tak rychle. „Jen pár tisícovek.“

„Já nemyslím peníze.“ Mávla rukou, jak to umí jen skutečně bohatý člověk. „Chci říct, co dalšího podnikneme?“

„My?“ To už se neusmíval. „Není žádné my.“

Zadívala se na své nehty. „Není my, nejsou peníze.“ Znova se posadila a natáhla si nohy na pohovce. „Na Madagaskaru jsem totiž nikdy nebyla.“

„Tak zavolej do své cestovky, milánku. Já pracuju sám.“

„To je škoda.“ Pohodila hlavou a usmála se. „Takže jsme si hezky popovídali, a když mi teď zaplatíš škodu, můžeš...“

„Koukni, já nemám čas tady...“ Zmlkl, protože zaslechl cosi za zády. Prudce se otočil a všiml si, že se dveřní knoflík pohybuje ze strany na stranu. Zvedl ruku, aby Whitney utišil. „Schovej se za gauč,“ sykl a rozhlížel se po příhodné zbrani. „Zůstaň tam a ani se nehni.“

Chtěla protestovat, ale pak si také všimla dveří. Doug už zvedl velkou porcelánovou vázu a zhasl světlo. Raději ho tedy poslechla a skrčila se za pohovku.

Dveře se pomalu a tiše otevíraly. Doug zvedl vázu do výšky a litoval, že neví, kolik jich za těmi dveřmi je. Když se dovnitř protáhl první stín, Doug ho prudce udeřil vázou. Ozvalo se prasknutí, zasténání a žuchnutí. Pak propukl chaos.

Whitney slyšela šoupání nohou, přidušené kletby, praskot skla – podle směru to odhadovala na míšeňský čajový servis. Následoval tlumený výstřel – ten zvuk dobře znala z filmových thrillerů – a praskot skla nad její hlavou. Vykládané okno! Tak to se domácímu líbit nebude. Beztak na ni už měl spadeno od posledního mejdanu, který pořádala. Kruci, pan Lord jí působí samé maléry. Ten jeho poklad ať radši stojí za to.

Najednou bylo ticho. Až příliš. Zaslechla jen čísi zadržovaný dech.

Doug se tiskl do kouta a na prsou držel pětačtyřicítku. Tušil, že je tu ještě jeden, ale teď se měl alespoň čím bránit. Zbraním se jindy raději vyhýbal. Věděl, že ten, kdo se s nimi ohání, skončí dřív nebo později sám na mušce.

Stál natolik blízko u dveří, aby se jimi prosmýkl a zmizel bez povšimnutí. Co ale s tou ženskou za gaučem, kterou do toho vlastně zatáhl? Takhle bude muset někoho zabít, uvědomil si. Už to sice udělal a věděl, že je toho schopen znova. Jenom té myšlenky se do smrti nezbaví.

Dotkl se fáce na svém rameni a ucítil vlhkost. Hrome, přece tady nebude stát, dokud nevykrvácí. Pomalu se plížil podél zdi.

Whitney si zakryla rukou ústa. Na okraj pohovky totiž dosedl stín, ve kterém Douga nepoznala. Měl delší krk a kratší vlasy. Nalevo od gauče zahlédla jakýsi pohyb a stín se tím směrem otočil. Aniž měla čas přemýšlet, strhla si botu a jehlovým podpatkem praštila ten stín po hlavě. Stín zachrochtal a svalil se. Užaslá Whitney zvedla triumfálně botu do výšky. „Dostala jsem ho!“

„Proboha,“ zamumlal Doug, přeběhl pokoj a vytáhl ji zpoza gauče.

„Já ho odrovnala,“ opakovala, když ji vlekl na chodbu a ke schodišti. „Tímhle!“ ukázala mu lodičku. „Jak nás tady vlastně našli?“

„To Dimitri. Vystopoval tě podle značky auta,“ odpověděl našťavaně, že na to sám nepřišel dřív. Cestou po schodech musel pozměnit svůj plán.

„Tak rychle?“ uchechtla se. Adrenalin ji příjemně rozpaloval. „Nemá nadpřirozené schopnosti?“

„Ne, jen spoustu lidí, kteří jsou mu zavázáni. Zvedne telefon a do půl hodiny zná stav tvého konta nebo číslo bot.“

To její otec dokáže taky. Takový je byznys a tomu rozuměla. „Počkej, takhle utíkat nemůžu.“ Vytrhla se mu a v rychlosti se obula. „Co teď?“

„Musíme se dostat do garáží.“

„Čtyřicet dva pater dolů?“

„Výtah nemá zadní východ.“ Znovu ji chňapl za ruku a vlekl po schodech. „Ale k tvému autu se nesmíme přiblížit. Někdo další by tam mohl čekat.“

„Tak proč chceš do garáže?“

„Nějaké auto přece potřebuju. Jak bych se dostal na letiště?“

Whitney si pověsila kabelku na krk, aby se v běhu mohla držet zábradlí. „To chceš nějaké ukrást?“

„Přesně tak. Zavezu tě někam do hotelu, ale zapiš se pod jiným jménem, protože...“

„Ne, ne,“ přerušila ho a s úlevou zaregistrovala, že už minuli dvacáté patro. „V žádném hotelu mě neodložíš. Přední sklo – tři stovky, okno – dvanáct set, váza z roku 1865 – dva tisíce dvě stě sedmdesát pět.“ V běhu vytáhla z kabelky notes, a aniž zpomalila, začala zapisovat. „Budu vybírat.“

„To můžeš,“ ucedil mezi zuby. „Ale teď si šetři dech.“ Poslechla a tiše vymýšlela vlastní plán.

Když dorazili do podzemí, vyčerpaně se opřela o zeď. Doug nakoukl pootevřenými dveřmi do garáží. „Fajn, nejbližší je to porsche. Půjdu napřed. Až budu v autě, přiběhneš za mnou. Ale drž se dole.“

Znovu vytáhl z kapsy pistoli. V jeho očích přitom zahlédla podivný výraz. Že by znechucení? Podivila se. Proč by se právě jemu měla zbraň tak ošklivit? K muži, co pobývá v temných barech a zakouřených hotelích, by se přece měla hodit? Ale skutečnost byla trochu jiná, pomyslela si, když vyběhl dveřmi do garáže.

Kdo tenhle Doug Lord vlastně je? Podvodník, nebo oběť? Měla dojem, že tak trochu obojí, a o to víc zatoužila zjistit pravdu.

Sledovala, jak ve dřepu vytáhl jakýsi nožík, chvíli si hrál se zámkem a do minuty dveře otevřel. Ať byl kýmkoli, vloupat do auta

se uměl dobře, pomyslela si. Rychle se tedy proplížila do garáže a vklouzla na sedadlo vedle něj. To už se Doug potýkal s drátky pod volantem.

„Zatracená cizí auta,“ sykl nervózně, „s chevroletem by to byla hračka.“

Obdivné povytáhla obočí, protože motor vzápětí naskočil. „Nechceš mě to naučit?“

Šlehl po ní okem. „Radši se drž. Tentokrát řídím já.“ Zařadil zpátečku a bleskově se odlepil z místa. Z garáží už vyjížděli osmdesátkou. „Který hotel si vybereš?“

„Do žádného hotelu mě nedostaneš. Chci tě mít pěkně na očích, Lorde. Aspoň dokud nevyrovnáš svůj dluh.“

„Hele, já už nemám moc času.“ Za jízdy se nepřestával dívat do zpětného zrcátka.

„Ty nemáš hlavně peníze,“ připomněla mu, znovu vytáhla notes a začala sčítat. „Už mi dlužíš za sklo, vázu, míšeňský servis a okno – to je víc než tři tisíce.“

„Takže další tisícovka už to nevytrhne.“

„Každá další tisícovka to vytrhne. Půjčím ti, jen když budeš na dohled. Takže jestli chceš letenku, musíš přibrat partnera.“

„Partnera?“ Ohlédl se po ní a nechápal, proč ji prostě nevystřčí ze dveří a nenechá si její kabelku. „Partnery nikdy neberu.“

„Tentokrát ano. Pěkně fifty fifty.“

„Jen já přece vím, kde poklad je.“ Sice ne moc přesně, ale detaily bude řešit později, pomyslel si.

„Peníze...“

Držel se ve středním pruhu. Ano, peníze rozhodně potřeboval. To znamenalo, že v tuhle chvíli potřeboval i Whitney. Pár tisíc kilometrů od New Yorku budou mít na dohadování víc času. „Fajn, takže kolik s sebou vlastně máš?“

„Pár stovek.“

„Stovek? Do hajzlu!“ Raději zpomalil, aby nehavaroval. „To nás nedostane ani do New Jersey.“

„Nerada s sebou nosím větší hotovost.“

„Super. Já mám papíry za milióny dolarů a ona by je chtěla za pár stovek.“

„Pár stovek a pár tisíc, co už mi dlužíš ty. A taky...“ s úsměvem sáhla do kabelky a vytáhla svoji zlatou kreditku, mám plastické kartičky. Ty si doma nikdy nezapomenu.“

Doug užasl a pak se rozesmál. Možná že se mu problémy s touhle ženskou přece jen nakonec vyplatí, napadlo ho.

Po sluchátku se natáhla odulá bílá ruka. Její zápěstí obalovala manžeta s velkými hranatými safíry. Kolem držadla se sevřely tři pečlivě ošetřené nehty a zjizvený pahýl v místě, kde měl být malíček.

„Tady Dimitri,“ promluvil naslédle. Remo se při zvuku toho hlasu zpotil a nervózně potáhl z cigarety.

„Proklouzli nám.“

Mrtvé ticho. Dimitri dobře věděl, že působí lépe než tisíc výhrůžek. Pět sekund, pak raději deset. „Tři muži proti jednomu a mladé ženě. Dost neefektivní.“

Remo si povolil vázanku, aby mohl dýchat. „Ukradli porsche. Sledujeme je na letiště. Daleko se nedostanou, pane Dimitri.“

„Ne, nedostanou. Teď vyřídím pár telefonů... zatahám za pár šňůrek a s vámi se setkám za den dva, Remo.“

Remo si přešel dlaní přes ústa a pocítil mírnou úlevu. „A kde?“

Ozval se jemný, odtážitý smích. Úleva zmizela jako para nad hrncem. „Najdi Lorda, já si najdu tebe.“

Ruka mu docela ztuhla. Doug zasténal a v polospánku se dotkl obvazu. Tvář měl zabořenou do péřového polštáře, který příjemně voněl, a tělo omotané měkkou pokrývkou. Opatrně se převrátil na záda.

V pokoji byla tma, takže měl klamný dojem, že je ještě noc. Dokud se nepodíval na hodinky. Čtvrt na deset. Sakra. Touhle dobou už měl být v půlce cesty přes Indický oceán, místo aby vyspával v módním hotýlku ve Washingtonu. Připitomělém hotýlku, dodal v duchu, když si vzpomněl na rudý koberec v recepci. Dorazili sem v jednu v noci a Doug si nemohl dát ani drink. Ať si politikové nechají svůj Washington, on dává přednost New Yorku.

Jenže Whitney držela ruku na kase a nedala mu na výběr. A ke všemu měla pravdu, musel uznat. Zatímco on myslel jen na to, jak se dostat ze Států, ona řešila praktické věci, jako třeba pasy.

Jestli jim ale její konexe ve Washingtonu pomůžou, nemohl nic namítat. Rozhlédl se po pokoji maličkém jako klícka. I ten mu Whitney jistě naučtuje, zastavil se očima na spojovacích dveřích. Ta ženská má paměť jako daňový úředník. Ovšem tvář jako...

S úsměvem zavrtěl hlavou a zabořil se zpátky do polštáře. Raději by měl zapomenout na její obličej i to ostatní. Potřeboval přece její prachy. Ženské počkají, dokud nebude u cíle. Pak si jich užije podle libosti.

Ta představa mu udržela úsměv na tváři ještě několik minut. Blondýny, brunety, zrzky. Baculaté, hubené, malé i vysoké. Nehodlal být vůbec vybíravý. Jenže nejdřív musí dostat pas a vízum. Zatracení byrokrati! Tam kdesi na něho čekal poklad, zatímco tady mu dýchá na krk profesionální lamač kostí a k tomu se musí starat o bláznivou ženskou, která mu naučtuje každý paklík cigaret.

Při tom pomyšlení se natáhl po cigaretách na nočním stolku. Ten její přístup vůbec nechápal. Kdyby on byl bohatý, určitě by na

penězích takhle neseděl. Asi by je přímo rozhazoval. Musel se usmát. Vždyť proto mu taky nikdy nevydržely.

Štědrost měl prostě v povaze. A taky slabost pro ženské, zvláště ty tajemné s velkýma očima. Nezáleželo na tom, kolikrát už se spálil, vždycky znova běžel za další. Zrovna před pár měsíci ho jedna malá servírka jménem Cindy obšťastnila několika nocemi a tklivou historkou o nemocné mamince, takže se nakonec loučil nejen s ní, ale i s pěti tisíci dolary. Velká kukadla ho prostě vždycky dostala.

Ale to se musí změnit, slíbil si. Tentokrát svůj poklad hned tak neprobendí. Konečně si koupí ten dům na Martiniku a bude žít, jak vždycky chtěl. A k sloužícím bude velkorysý. Už se hodně nauklízel po bohatých lidech, aby věděl, jak krutě umí zacházet s personálem. Jistě, on po nich uklízel jen proto, aby mu něco z jejich majetku zůstalo za nehty, ale to na věci nic nemění.

Vybraný vkus Doug ale nezískal prací pro boháče. S ním se prostě už narodil. K dobrému vkusu mu chyběly jen peníze. Přesto měl dojem, že narodit se s jistou inteligencí je větší dar. S inteligencí, jež člověku pomůže vzít si, co chce, od lidí, kterým to nijak neublíží. Tahle práce mu příjemně zvedala adrenalin a výsledek – tedy peníze – zase pomáhal v pohodě přežít do další akce.

Plánovat uměl dobře a přípravu rozhodně nepodceňoval. Nad informacemi z té kouzelné obálky strávil přemítáním celou noc. Byla to skládanka, ke které už měl většinu dílků. Potřeboval jen o trochu víc času, aby je bezpečně složil dohromady.

Úhledně sepsané překlady dopisů by se někomu mohly jevit jako zajímavý příběh nebo lekce z dějepisu – snaha aristokratů zachránit své životy a šperky útekem z revolucí zmítané Francie. Doug četl slova plná strachu, nejistoty a zoufalství. Rukopis originálů vlepených do plastických obalů svědčil o beznaději. Ale psalo se tam také o královské rodině, intrikách a klenotech. Marie Antoinetta. Robespierre. Náhrdelníky s exotickými jmény ukryté ve zdech nebo pod nákladem brambor. Strach z gilotiny a úprk přes kanál LaManche. Poutavé příběhy ukotvené v historii zbarvené krví. Ale ty diamanty, smaragdy a rubíny velikosti slepicích vajec byly skutečné. A některé z nich se nikdy nenašly. Snad zaplatily čísi život, jídlo na přežití nebo mlčení. Ale ty zbývající putovaly přes oceán. Doug se s

úsměvem protáhl. Přes Indický oceán – cestou obchodníků a pirátů. A tam, na březích Madagaskaru, po staletí ukrytý, střežený pro královnu, čekal na Douga jeho poklad, jeho sen. A on ho najde – s pomocí deníku jedné dívky a zoufalství jednoho otce.

Ubohé dítě, pomyslel si při představě malé Francouzky, která před dvěma sty lety zapsala své pocity. Uvažoval, jestli je překlad těch dopisů přesný, zdali opravdu zachytil, čím procházela. Kdyby si jen mohl přečíst originál... Trhl rameny a připomněl si, že to děvče dávno nežije. A přece byla tak mladičká, zmatená a vydešená.

Proč nás tolik nenávidí? psala. Proč se na nás dívají s takovým odporem? Tatínek říká, že musíme z Paříže, a já mám strach, že už svůj domov nikdy neuvidím.

A nemýlila se, přemítal Doug, protože válka a politika vždycky přehlížejí konkrétní lidičky. V revoluční Paříži nebo v džunglí porostlém Vietnamu. Vždycky je to stejné. Doug dobře věděl, jaké to je, cítit se bezmocný. A už nikdy si ten pocit nehodlal pustit k tělu. Natáhl se a vzpomněl si na Whitney. Koneckonců spolu uzavřeli dohodu. A Doug dohody neporušoval. Pokud si ovšem nebyl jistý, že mu to projde. Škoda jen, že se jí musel prosit o každý dolar.

Dimitri ho najal, aby ty cenné dokumenty ukradl, protože, to si čestně přiznal, měl pověst velmi dobrého zloděje. A na rozdíl od Dimitriho goril nepovažoval zbraně za náhradu mozku. Vždycky nejvíc spoléhal na svůj zdravý rozum. Věděl dobře, že právě taková reputace přiměla Dimitriho zvednout sluchátko a pověřit Douga, aby ukradl onu obálku z jednoho sejfu na Park Avenue.

Práce jako práce. A když byl Dimitri ochotný zaplatit za pár zažloutlých dopisů pět tisíc dolarů, proč by Doug něco namítal – zvlášť když se topil v dluzích.

Pak zbývalo překonat několik bezpečnostních systémů a alarmů a vlámat se do té schránky. Ale na to měl Doug talent od boha a takový se přece nesměl promarnit.

Ze sejfu vzal opravdu jen ty dokumenty, třebaže vedle leželo několik zajímavých černých pouzder. A přečetl si je jen proto, aby ukojil svoji zvědavost. Netušil, že ho překlady těch prastarých dopisů a deníku tak chytí za srdce. Možná uměl ocenit dobrý příběh nebo

měl prostě úctu k psanému slovu... Ale i tak chtěl dokumenty odevzdat. Dohoda byla dohoda.

Cestou na smlouvené místo si jen koupil izolační pásku a přilepil si obálku na hrudník. Pro všechny případy. New York, jako jiná velká města, se hemžil nečestnými týpkami. Na hřiště v East Side se raději dostavil o hodinu dřív. Člověk tu zůstane naživu, jen když je setsakra opatrný.

Schovaný v dešti za keřem přemítal o seznamu šperků přiloženému k dopisům. Kdosi tu odvedl práci profesionálního knihovníka. Douga jen letmo napadlo, že by mohl zbytek té práce vykonat sám. Ale dohoda zněla jinak.

Čekal tedy dál s úmyslem odevzdat obálku a inkasovat odměnu. To ale ještě předtím, než pochopil, že místo pěti tisíc dostane jen lacinou kulku do hlavy.

Remo dorazil v černém lincolnu ještě se dvěma dalšími muži v oblecích. A pak tam v klidu debatovali o tom, jak nejlépe Douga sprovedí ze světa. Na ráně do hlavy se dohodli celkem rychle, jen „kde“ a „kdy“ jim zabralo trochu víc času. Doug se zatím krčil v houští jen pár metrů od nich. Removi se zřejmě nechťelo čistit čalounění auta od krve.

Ze všeho nejdřív dostal Douglas vztek. Nezáleželo na tom, kolikrát už ho někdo podrazil –pokaždé ho posedla stejná zlost. Na světě už není žádná poctivost, pomyslel si, když ho páska mírně stáhla na hrudi. A zároveň s plánem, jak se dostat pryč vcelku, vymýšlel, co z věci vytěží.

Dimitri měl pověst excentrika. A taky muže, který uznává jen nejlepší značky. Ať už šlo o podplacené senátory nebo láhev vína ve sklepě. Když mu tedy na té obálce tolik záleží, že kvůli ní neváhá Douga odpravit, bude mít skutečnou cenu. Na místě se Doug rozhodl, že dokumenty patří už jen jemu a že na nich postaví svoji budoucnost. Jen se jí musí ve zdraví dožít.

Při těch myšlenkách se dotkl bolaveného ramene. Je ztuhlé, ale hojí se, pomyslel si. Musel uznat, že bláznivá Whitney MacAllisterová mu prokázala dobrou službu. Vyfoukl kouř skrze zuby a zadusil cigaretu.

Zatím ji ještě potřebuje, alespoň než se dostanou ze země. Na Madagaskaru se jí ale musí zbavit. Na tváři se mu rozlil líný úsměv. S odkládáním žen už měl přece zkušenosti. Litoval jedině toho, že už neuvidí, jak kleje a zuří, až ji někde zapomene. Při představě jejích světlých vlasů mu to téměř přišlo líto. Nemohl popřít, že jí má být za co vděčný. S povzdechem o ní začal vlídněji přemýšlet, když vtom se dveře rozlétly.

„Ještě jsi v posteli?“ Whitney přistoupila k oknu a roztáhla závěsy. Pak ohrnula nos a zamávala dlaní, aby odehnala oblaka kouře. Už je nějakou chvíli vzhůru, pomyslela si. Vykuřuje a vymýšlí podrazy. Však ona už také plánovala. Doug chvíli mžoural a nadával, ale ona jen zavrtěla hlavou. „Vypadáš děsně.“

Dotkla se jeho ega. Bradu měl opravdu přes noc zarostlou, vlasy rozčuchané a zoufale toužil po zubním kartáčku. Ona naopak vyhlížela, jako by právě vyšla ze salónu Elizabeth Ardenové. Doug, pod prostěradlem nahý, se cítil v nevýhodě, a o takový pocit nestál.

„To nemůžeš zaklepat?“

„Ne, když za ten pokoj platím,“ řekla bezbarvě. Překročila na podlaze pohozené džíny. „Za chvíli přinesou snídani.“ ,

„Super.“

Posadila se na okraj pelesti a natáhla si nohy. „Udělej si pohodlí,“ ucedil Doug. Whitney se jen usmála a pohodila hlavou. „Spojila jsem se se strýčkem Maxem.“

„S kým?“

„Strejda Maxie,“ opakovala a ležérně si prohlížela nehty. Než odjedou, musí si vážně skočit na manikúru. „Vlastně to není můj strejda, jenom mu tak říkám.“

„Á, tenhle druh strýčka,“ přikývl Doug s úšklebkem.

Věnovala mu jen chladný pohled. „Nebud' sprostý. Je to dobrý přítel naší rodiny. Možná jsi o něm slyšel – Maxmillian Teebury.“

„Senátor Teebury?“

Znovu pohlédla na své nehty. „Vidím, že se taky někdy díváš na zprávy.“

„Tak hele, slečno chytrá,“ Doug chňapl Whitney za ruku, až mu málem přepadla do klína, ale ona se nepřestala usmívat, „co má senátor Teebury s tímhle společného?“

„Konexe.“ Přejela mu prstem po drsné tváři a nesouhlasně mlaskla. Ale musela uznat, že to strniště má svou primitivní přitažlivost. „Můj otec vždycky říká, že bez sexu se člověk chvíli obejde, jen bez konexí ne.“

„Jo?“ Zazubil se, nadzvedl ji, až měla tvář blízko u jeho a zlaté vlasy jí splývaly na polštář. Znovu zachytil tu její drahou, elegantní vůni. „Každý dává přednost něčemu jinému.“

„To jistě.“ Měla chuť ho políbit. Vypadal jako po noci plné vášni. Jaký milenec by asi Doug Lord byl? Nesoucinný a prudký. Srdce jí při té představě poskočilo. Voněl potem a tabákem. Muž, který žije na šikmé ploše a líbí se mu to. Ráda by ochutnala ta chytrá, zajímavá ústa, ale ještě to nešlo. Kdyby ho políbila, mohla by zapomenout, že chtěla zůstat o jeden krok před ním. „Jde o to,“ zašeptala a dovolila si zajet mu prsty do vlasů, zatímco jejich ústa se téměř dotýkala, „že ti strýček Maxie může obstarat pas a měsíční vízum na Madagaskar během čtyřiaadvaceti hodin.“

„A jak?“

Whitney si pobaveně uvědomila, jak rychle se jeho svůdnický tón změnil na obchodnický. „Konexe, Dougu,“ prohodila, „od čeho jsou partneři?“

Zamyšlené si ji prohlížel. Kruci, ona vážně začínala být užitečná. Musel si dát pozor, aby se nestala nepostradatelnou. Chlap jako on ze všeho nejmíň potřeboval nepostradatelnou ženskou s očima barvy whisky a pletí podobnou plátkům růže. Pak si uvědomil, že díky ní mohou příští den konečně odjet, a s tichým hup! se na ni převalil. Vlasy se jí rozlétly po polštáři. Zahleděla se na něho ostražitým a zčásti pobaveným pohledem.

„To se ještě ukáže,“ řekl.

Měl tvrdé tělo i ruku, která podepřela její tvář. Ano, pokoušel ji, ale Whitney dokázala rozeznat výhodné situace od nevýhodných. Než se mohla rozhodnout, zda jeho svodům odolá, ozvalo se klepání na dveře. „Snídaně,“ prohodila radostně a vyprostila se zpod jeho těla. Jestli jí srdce bušilo o něco prudčeji, nehodlala se tím zabývat. Měli přece tolik práce před sebou.

Doug si složil ruce pod hlavou a natáhl se. Možná mu útroby propalovala touha a možná jenom pocit hladu. Anebo obojí. „Tak si ji dáme v posteli.“

Whitney jeho návrh ignorovala. „Dobré ráno,“ zašveholila, když mladý číšník vtačil stolec do pokoje.

„Dobré ráno, slečno MacAllisterová.“ Pohledný Portorikánec se na Douga ani neohlédl, zato na Whitney mohl oči nechat. S milým úsměvem jí podával nerozvitou růži.

„No ně, děkuji, Juane. To je hezké.“

„Tušil jsem, že udělá radost.“ Mladík ukázal dvě řady silných bělostných zubů. „Doufám, že i snídaneň je v pořádku. Přinesl jsem taky ty toaletní potřeby a papír, co jste chtěla.“

„Výborně, Juane.“ Usmívala se na toho snědého hřebečka přátelštěji než kdy na něho samotného, uvědomil si Doug. „Snad to nebyl problém?“

„Pro vás všechno, slečno.“

Doug se za jeho zády začal pitvořit a napodobovat jeho oddaný výraz. Whitney jen povytáhla obočí a pak Juanovi podepsala šek. „Ještě jednou díky,“ vytáhla z kabelky dvacet dolarů a podala mu je, „moc jsi mi pomohl.“

„Udělal jsem to rád, slečno. Stačí říct, až budete něco potřebovat příště.“ Bankovka šmahem zmizela v jeho kapse. „A přeju dobrou chuť.“ Pak s úsměvem vycouval z pokoje.

„Máš ráda, když před tebou panáčkují, co?“

Whitney obrátila jeden šálek a nalila si kávu. Občas si hravě přičichla k poupěti. „Radši si natáhni kalhoty a pojď jíst.“

„A s tím spropitným bys to neměla přehánět.“ Neřekla nic, jen mlčky vytáhla notýsek. „Tak pozor, to tys ho přeplatila, ne já!“ bránil se Doug.

„Donesl ti kartáček a žiletky,“ řekla mírně. „O tuzéra se rozdělíme, protože tvoje osobní hygiena už začíná být i můj problém.“

„0, jak jsi šlechetná,“ zavrčel, a protože měl chuť s ní trochu zacloumat, ledabyly vstal z postele.

Nethla sebou, ani se nezačervenala. Jenom se na něho dlouze, zkoumavě zadívala. Bílý obvaz ostře kontrastoval s opálenou kůží.

Bože, opravdu měl krásné tělo, pomyslela si, když se jí srdce pomalu a těžce rozbušilo. Štíhlé, hladké, mírně svalnaté. Takhle nahý, neoholený a se samolibým úsměvem vypadal smyslněji a nebezpečněji než všichni muži, které dosud poznala.

Neuhnula pohledem a v klidu se napila kávy. „Přestaň se předvádět, Douglasi,“ řekla jemně, „a radši se obleč. Vystydnu ti vejce.“

Kruci, ta má ale nervy, pomyslel si a popadl džíny. Jednou ji ale přiměje hezky se zapotit. Pak si sedl naproti ke stolku a s chutí se pustil do vajec se slaninou. Byl tak hladový, že raději nepočítal, kolik ho bude pokojová služba stát. Až najde svůj poklad, koupí si třeba celý hotel.

„Tak kdopak vlastně jsi, Whitney MacAllisterová?“ zeptal se s plnou pusou.

Lehce si vajíčka opepřila. „V jakém smyslu?“

Potěšilo ho, že z ní jednoduchá odpověď nikdy nevypadne. „Třeba odkud pocházíš?“

„Z Richmondu ve Virginii,“ prohodila s jižanským akcentem, jako by ho měla odjakživa. „Moje rodina tam pořád vlastní plantáže.“

„Tak proč ses přestěhovala do New Yorku?“

„Protože se tu rychle žije.“

Natáhl se pro toust a pátral v košíčku s různými druhy džemů. „A co přesně tady děláš?“

„Co se mi zlíbí.“

Zadíval se jí do teskných očí a věřil tomu. „Máš práci?“

„Ne, profesi.“ Konečky prstů zvedla kousek slaniny a zakousla se do ní. „Jsem totiž návrhářka interiérů.“

Vzpomněl si na její byt, na eleganci ve sladěných barvách s puncem výjimečnosti. „Taková malířka pokojů,“ bavil se, „ale asi dobrá.“

„Samozřejmě. A ty?“ Nalila oběma novou kávu. „Co děláš ty?“

„Spoustu věcí.“ Vzal si smetanu a zahleděl se na Whitney. „Většinou kradu.“

Představila si, s jakou lehkostí otevřel v garáži to porsche. „A určitě dobře.“

Radostně se zasmál. „Samozřejmě.“

„Ta hádanka, o které jsi mluvil, ty dokumenty...,“ rozlomila si toust v půlce,..... ukážeš mi je?“

„Ne.“

Přimhouřila oči. „A proč bych měla věřit, že je skutečně máš? Anebo jestli vůbec stojí za to, abych jim věnovala čas, a dokonce peníze?“

Chvilí o tom uvažoval a pak jí nabídl košíček s džemy. „Co důvěra?“

Vybrala si jahodový a bohatě si jím potřela toust. „Nesnaž se být zábavný. Jak ses k těm papírům dostal?“

„Prostě jsem je... získal.“

Zakousla se do toustu. „Ukradl.“

„Hm.“

„Těm chlapům, co po tobě jdou?“

„Pro chlapa, který je zaměstnává,“ opravil ji. „Pro Dimitriho. Bohužel se mě snažil podrazit, a tím se všechny dohody ruší. Dokumenty jsou teď skoro legálně moje.“

„To určitě.“ Chvilí přemítala o tom, že právě snídá se zlodějem, který vlastní nějakou záhadnou obálku, a o tom, jestli v životě zažila víc tak neobvyklých věcí. „Dobrá, tak jinak. Jaký druh hádanky to vlastně máš?“

Doug ji chtěl zase nějak odbýt, ale její pohled, rozhodný a neochvějný, ho zarazil. Měl by říct alespoň něco, dokud nebude mít pas a letenku v kapse. „Mám nějaké seznamy, dopisy, deníky. Už jsem ti řekl, jak jsou staré. A je v nich dost informací, aby mě dovedly k pokladu, o kterém zatím nikdo neví.“ Pak ho ještě něco napadlo a zamračil se. „Umíš francouzsky?“

„Jistě,“ odpověděla s úsměvem. „Takže část té hádanky je ve francouzštině.“ Když nic neříkal, pokračovala: „A proč o tom pokladu nikdo jiný neví?“

„Všichni, co věděli, jsou mrtvi.“

Ta odpověď ji vůbec nepotěšila, ale už nechtěla couvnout. „A jak víš, že jsou ty papíry pravé?“

Zatvářil se naléhavě, jak to občas nečekaně dělával. „Cítím to.“

„A kdo je ten člověk, co té hledá?“

„Dimitri? Prvotřídní obchodník – nebo spíš kšeftař. Inteligentní padouch, ten typ, co zná latinský název brouka, kterému trhá křídýlka. A jestli on tak touží po těch papírech, budou stát sakra za to.“

„Tak to asi zjistíme až na Madagaskaru.“ Chopila se novin, které před chvílí Juan donesl. Popis Dimitriho se jí vůbec nezamlouval. Raději na to nechtěla myslet. Pohled do novin jí ale vyrazil dech. „Krucí.“

Doug si pochutnával na vejcích. „Hmmm?“ řekl nepřítomně.

„Tak už jsem v tom taky namočená,“ vzdychla a hodila mu noviny do talíře.

„No tak, ještě jsem nedojedl.“ Než ale mohl noviny odstrčit, zahlédl usmívající se Whitney na fotografii s palcovým titulkem:

ZMRZLINOVÁ DĚDIČKA SE POHŘEŠUJE

„Zmrzlinová dědička,“ zamumlal a přelétl očima text. Pak otevřel pušu dokořán. „MacAllisterova zmrzlina? Ta patří tobě?“

„Ne tak docela.“ Whitney už rázovala po pokoji a vymýšlela, jak z toho. „Mému otci.“

„MacAllisterovo zmrzlinové impérium,“ divil se Doug. „Ten přece vyrábí nejlepší dorty v zemi.“

„Samozřejmě.“

Dougovi došlo, že má co činit nejen s úspěšnou designérkou, ale taky s dcerou jednoho z nejbohatších mužů v zemi. S dcerou, která má cenu miliónů dolarů. Kdyby byl dopaden v její společnosti, vyfasoval by dvacet let za únos dřív, než by stačil požádat o obhájce. Tím si byl jistý.

„Takže tím se všechno mění, zlato.“

„Rozhodně,“ zašeptala. „Teď budu muset zavolat otci a strýčkovi Maxiemu taky.“

„Jo.“ Zadíval se na poslední sousto míchaných vajec a řekl si, že by měl jíst, dokud je co. „Pak mi sečti ty dluhy a můžeme se...“

„Otec si bude myslet, že mě někdo drží kvůli výkupnému...“

„Přesně tak.“ Chopil se posledního toustu. Ona už určitě vymyslí, jak jí všechno splatí. A já nechci skončit jako oběť policejní štvance.“

„Nebud' směšný.“ Whitney jen mávla rukou. „S taťkou to nějak skoulím. Jako vždycky,“ zašeptala. A zatím by mi mohl poslat nějaké peníze.“

„Hotovost?“

Uznale se na něho zadívala. „Najednou jsi nějak zpozorněl, co?“

Odložil toust. „Podívej, krásko, jestli víš, jak tatíčka oblafnout, co bych se bránil? A i když jsou kreditky hezky zlaté, trochu zelených lupenů by mi zaručilo lepší spaní.“

„Postarám se o to.“ Na cestě ke dveřím se ještě obrátila. „A ty se zatím ohol a osprchuj, Douglasi. Půjdem nakupovat.“

Přestal si mnout bradu. „Nakupovat?“

„Nepojedu na Madagaskar s jedinou blůzou. A už vůbec ne s chlapem v košili bez rukávu. Pořídíme ti něco na sebe.“

„Košile si umím vybrat sám.“

„Po tom, co jsem viděla tu tvoji skvělou koženou bundu, o tom vážně pochybuju.“ S tím za sebou zavřela dveře.

„To byl přece převlek!“ zakřičel za ní a pak zlostně rázoval do koupelny. Ta potvora vždycky musela mít poslední slovo.

Jenže měla taky vkus. Po dvou hodinách nakupování byl ověšen vícero balíčky, než mu bylo milé, ale jemná plátěná košile dobře zakrývala oblinu, kterou mu na těle tvořila přilepená obálka. Na Whitneyiny boky v tenkých bílých šatech byl také pěkný pohled. Ale přece nemohl na všechno jen přikyvovat. „Na co mi sakra bude někde v pralese takovýhle oblek?“ protestoval.

Ještě jednou si ho prohlédla a upravila mu límeček košile. Namítal sice, že bleděmodrou nosit nebude, ale byla to pro něho dokonalá barva. Navíc vypadal, jako by se pro obleky na míru už narodil. „Na cestách musí být člověk připravený na každou situaci.“

„Zatím nevím, kolik toho tam nachodíme pěšky, zlato, ale jedno ti garantuju – svoje krámy si poneseš sama.“

Sklepla si z nosu nové značkové brýle. „Džentlmen každým coulem, co?“

„To si piš.“ Zastavil se před drogerií a posunul si jeden balíček pod rameno, aby měl volnou ruku. „Musím si tady něco koupit, nedala bys mi dvacku?“ Když povytáhla obočí, zaklel. „No tak,

Whitney, stejně si to zapíšeš do notýsku. Takhle bez halíře se cítím jako nahý.“

Se sladkým úsměvem sáhla po kabelce. „Dneska ráno ti nahota problémy nedělala.“

To, že na jeho tělo nijak nereagovala, stále dráždilo jeho ješitnost. „Jo, k tomu se brzo vrátíme. Takže za deset minut v hotelu...“

Whitney se spokojeně vydala na zpáteční cestu. Dobírat si Douga Lorda bylo opravdu zábavné. Prošla halou, přehodila si novou kabelu na druhé rameno a stiskla tlačítko jejich podlaží.

Všechno je na dobré cestě, uvažovala. Otcí se ulevilo, že je v bezpečí, a nijak neprotestoval, že se chystá znovu odjet ze země. Whitney se s úsměvem opřela o stěnu výtahu. Za posledních osmadvacet let si s ní opravdu užil svoje. Ale ona ho vždycky nějak uchlácholila a s těmi několika tisíci dolarů, které jí teď pošle k strýčkovi Maxiemu, se s Dougem přece jen na Madagaskar dostanou.

Už to jméno na ni dělalo dojem. Madagaskar, Zašeptala cestou k svému pokoji. Exotické, neobvyklé, výjimečné. Orchideje a tropická zeleň. To všechno chtěla vidět a zažít. A přitom jen doufala, že ta hádanka, kterou měl Doug u sebe, povede opravdu k pokladu.

Ale nebyl to třpyt zlata, co ji tak přitahovalo. Na bohatství si dávno zvykla, aby toužila po dalším. Touha hledat a nalézat pro ni měla větší význam a u Douga tušila to samé.

Jenom by se o něm měla víc dovědět, rozhodla se. Z toho, jak v obchodě diskutoval o střihu a látkách obleků, by člověk usoudil, že je to muž zvyklý na kvalitu a luxus – ale jen do chvíle, než mu pohlédne do očí. Tam by spatřil neklid, deziluzi, neukojenou touhu. Pokud z nich dvou mají být partneři, musela Whitney zjistit proč.

Když odemykala dveře pokoje, uvědomila si, že tam bude pár minut o samotě. Třeba si Doug přece jen schoval ty papíry někde v pokoji. A ona, jako hlavní investor, měla přece právo vidět, co vlastně financuje. Přesto se pohybovala tiše a špicovala uši, kdyby se Doug vrátil předčasně. Pootevřela spojovací dveře a srdce se jí leknutím zastavilo. Pak se úlevně rozesmála.

„Juane, tys mě ale vyděsil.“ Mladý číšník seděl u stolku s talířky od snídaně. „Přišel jsi to uklidit?“ Kvůli Juanovi si násilí nedělala a rychle nakoukla do Dougova prádelníku. „Hotel bude asi obsazený, co?“ konverzovala dál. „Teď na jaře se sem turisté jistě hrnou...“

Zklamaná, že je skříňka prázdná, se rozhlédla po místnosti. Co třeba šatník? „V kolik hodin chodí pokojská, Juane? Hodil by se mi čistý ručník.“ Když na ni mladík dál němě zíral, zamračila se. „Nevypadáš dobře, asi moc tvrdě pracuješ.“ Přistoupila k němu a dotkla se jeho ramene. Juan se pomalu, jako kus beztvare hmoty, svezl k jejím nohám, a na opěradle zanechal rudou šmouhu.

Nezaječela, protože mozek i hlasivky vypověděly službu. S vytřeštěnými očima a pootevřenými ústy začala couvat. Takhle zblízka smrt nikdy neviděla ani necítila, ale poznala ji dobře. Než mohla vyrazit ze dveří, kdosi ji chňapl za ruku.

„Moc hezké.“

Chlap, který stál za ní, jí zblízka dýchl do obličeje a zabodl hlaveň do jejího krku. Na tváři měl kostrbatou jizvu jako od rozbité lahve nebo žiletky. Vlasy i oči byly stejně pískového odstínu.

Revolver studil jako led. Zašklebil se a přejel jí zbraní dolů po krku. „Kde je Lord?“

Pohledem zalétla k zhroucenému tělu na zemi. Všimla si velké rudé skvrny na Juanových zádech. Ten už jí nepomůže a těch dvacet dolarů dýška ani chudák nestačil utratit. Když si teď nedá pozor, skončí stejně jako on.

„Ptal jsem se, kde je Lord!“ Zatlačil pistolí o něco výš.

„Ztratil se mi,“ vyrazila ze sebe a rychle uvažovala. „Tak jsem se vrátila a chtěla najít ty jeho papíry.“

„Podrazit ho?“ Pohrával si s konečky jejích vlasů, až se Whitney zvedl žaludek. „Jsi chytrá.“ Trhl za vlasy a zvrátil jí tak hlavu dozadu. „Kdy se vrátí?“

„Nevím.“ Škubla sebou, protože ji to bolelo. „Za čtvrt nebo za půl hodiny.“ Každou minutu, pomyslela si zoufale. Mohl se objevit každou chvíli, a to by byl jejich konec. Při pohledu na Juana se jí oči zalily slzami. S námahou polkla. „Proč jste ho zabil?“

„Byl ve špatnou chvíli na špatném místě,“ usmál se. „Přesně jako ty, krasavice.“

„Podívejte...“ Nebylo obtížné mluvit tiše, kdyby totiž zvýšila hlas, začaly by jí cvakat zuby. „Mně o Douga nejde. Jestli spolu dokážeme najít ty dokumenty, pak bysme třeba...“ Záměrně větu nedokončila a zvlhčila si jazykem rty. Gesto pochopil a zadíval se na její tělo.

„Prsatá zrovna nejsi,“ ušklíbl se. Poodstoupil a mávl zbraní. „Ale třeba se podívám, co ještě můžeš nabídnout.“

Pohrávala si s horním knoflíkem blůzy. Aspoň na chvíli si zachránila kůži, ale moc dlouho s tím nevystačí, uvažovala. Chytla další knoflík a pomalu ustupovala, až boky narazila do stolu. Opřela se o něj dlaní, aby neztratila rovnováhu, a pohledem se stále vpíjela do těch pískově zbarvených očí. Vtom nahmátla rukojeť vidličky.

„Možná byste mi mohl pomoci,“ zašeptala a přinutila se k úsměvu.

Naklonil hlavu ke straně a odložil pistoli na prádelník. „To bych mohl.“ Prudce ji popadl za boky a rukama přešel vzhůru po jejím těle. Whitney sevřela vidličku a zabodla ji chlapovi do krku.

Vytryskla krev a on s řevem uskočil. Než mohl vidličku z krku vytáhnout, popadla koženou kabelu a vši silou ho s ní praštila. Pak už na nic nečekala, nedívala se, jak moc ho zranila, a vyrazila ze dveří.

Po krátkém flirtu s recepcí se Doug s úsměvem loudal k výtahu. Vtom se z něho vyřítila Whitney a málem ho srazila na zem.

Stěží pochytil balíčky a tašky s nákupem. „Sakra, co děláš?“

„Utíkej!“ křikla, a aniž se přesvědčila, že poslechl, vyrazila z hotelu.

S klením ji dohonil. „Proč?“

„Našli nás.“

Ohlédl se a v hale ještě spatřil Rema s dalšími dvěma gorilami. „Do hajzlu,“ zavrčel a strhl Whitney k prvním dveřím, které míjeli. Přivítala je tichá hudba a štrobený výraz vrchního.

„Máte rezervaci na oběd?“

„Jen hledáme přátele,“ odpověděl Doug pohotově a táhl Whitney mezi stoly.

„No, snad tu nejsme moc brzy,“ chytla se toho a mrkala na vrchního, „nerada chodím brzy. Á, támhle je Marjorie. Božínku, ta

ale ztloustla.“ S hlavami spiklenecky u sebe prošli kolem vrchního. „Ale nezapomeň jí pochválit ty hrozné šaty, Rodney.“

Proplížili se restaurací a za rohem vklouzli do kuchyně.

„Rodney?“ postěžoval si Doug. „To mě jen tak napadlo.“

„Tady máš.“ Rychle nacpal svoje balíčky do Whitneyiny kabely a přehodil si ji přes rameno. „Nech mluvit mě.“

Začali se prodírat mezi přepážkami a sporáky, ale u zadního východu jim cestu podle očekávání zatarasil obrovitý chlap v čepici šéfkuchaře. „Vstup do kuchyně je hostům zakázán.“

Doug pohlédl vzhůru a znovu si uvědomil, jak nesnáší fyzické zastrašování. Kdo ale používá mozek, nepřijde k tolika modřinám. „Momentíček,“ začenichal a obrátil se k bublajícímu hrnci vpravo. „Sheilo, tohle je ale božská vůně. Dokonalá, sytá, smysly omamující,“ pitvořil se. „Čtyři hvězdičky za vůni.“

Whitney vytáhla notýsek a cosi tam naškrábala. „Čtyři hvězdičky,“ opakovala.

Doug si nabral z hrnce sběračkou omáčku a ochutnal. Pak teatrálně zavřel oči a vzdychl, že se Whitney musela bránit smíchu. „*Poisson Véronique*. Výtečné. Absolutně dokonalé. Rozhodně zatím vede v naší soutěži. Jak se jmenujete?“ zeptal se kuchaře.

„Henri,“ začepýřil se obr v bílém.

„Tak, Henri,“ mávl rukou na Whitney, „my se vám do deseti dnů ozveme. A teď pojď, Sheilo, musíme ještě na tri místa.“

„Sázím na vás,“ zamrkala Whitney na Henriho a běžela k zadnímu východu.

„Fajn.“ Doug ji na ulici chytil za ruku. „Ale Remo zas tak hloupý není. Musíme vypadnout co nejdřív. Kde bydlí ten tvůj strýček Maxie?“

„Ve Virginii, v Roslynu.“

„Prima, takže mávnem na taxík.“ Chtěl vyjít z boční uličky, ale ihned zase srazil Whitney za roh. „Sakra, už tam čekají. Ohlédl se. „Takže musíme druhou stranou. To znamená přes pár zdí. Zvládneš to?“

Vzpomínka na mrtvého Juana byla ještě příliš čerstvá. „Zvládnou.“

„Tak jdem.“

První plot přelezla jen díky haldě krabic a při seskoku ji překvapivě zabořely svaly na nohou. Ale běžela dál. Jen marně přemýšlela, jestli má jejich úprk nějaký smysl. Pobíhali cikcak mezi uličkami a dvorky, dokud je nezačalo pálit na plicích. Rozevlátou sukni si Whitney roztrhla o jakýsi drát. Když se znova objevili na hlavní ulici, lidé se po nich nedůvěřivě dívali, což se v New Yorku stává jen zřídka.

Doug se přitom stihl neustále ohlížet. Whitney mohla sotva tušit, že na útěku strávil téměř celý dosavadní život. Po schodech do metra se vrátili málem po hlavě.

„Modrá trasa, červená trasa,“ mumlal, „proč to musí ještě komplikovat barvami?!“

„Nevím,“ lapala Whitney po dechu a opřela se o informační tabuli. „Metrem jsem nikdy nejela.“

„No, limuzíny právě došly. Takže červená trasa,“ oznámil a táhl ji pryč. Ještě je nesetřásl, cítil to. Potřeboval přitom pouhých pět minut náskok.

Jen pět minut, uvažoval. Pak skočí do nějakého letadla a získají víc.

Na perenu se kupil dav bublající všemi světovými jazyky. Čím víc lidí, tím líp, řekl si a tlačil se mezi ně. Na samém kraji nástupiště se ohlédl a setkal se s Removým pohledem. Opálenou tvář měl zafačovanou. Tak tohle Whitney zvládla dobře, uvědomil si a už kvůli ní se na Rema zazubil. Věděl, že jí alespoň tohle dluží.

Ted' se ale hrálo o čas. Doug tlačil Whitney do vlaku. Buď bude na jejich straně, nebo proti nim. Nacpaný mezi Whitney a Indku v sáří pak sledoval, jak se Remo dere za nimi.

Když se dveře zavřely, s úsměvem zklamanému muži venku zasalutoval. „Jdem si sednout,“ navrhl Whitney, „hromadné dopravě se nic nevyrovná.“

Raději mlčela a nechala se zavést k sedadlu, kam se oba stěží vtěsnali. Doug se zazubil na svůj odraz v okně.

„No, ten parchant nás sice našel, ale sakra těžko bude Dimitrimu vysvětlovat, že nás zase ztratil.“ Spokojeně si položil ruku na oranžové opěradlo. „Dobře, žes je zahlídla včas,“ nadhodil a už promýšlel další postup. Peníze, pas, letiště, přesně v tomhle pořadí.

Jen tam musí ještě vtěsnat návštěvu knihovny. Jestli je Dimitri bude sledovat až na Madagaskar, zase mu utečou, teď už to půjde, uvažoval. „Máš dobré oči,“ řekl uznale, „takováhle uvítací komise v hotelu nás mohla stát krk.“

Na útěku ji držel pohromadě adrenalin a touha přežít. Teď tu seděla prázdná a zdrcená. Pomalu zvedla hlavu. „Zabili Juana.“

„Cože?“ Doug se na ni nechápavě zadíval. Poprvé si všiml, jak je bledá, jako bez krve. „Juana?“ Přitáhl ji blíž k sobě a ztišil hlas. „Toho poslíčka? Nerozumím.“

„Našla jsem ho v pokoji mrtvého. A čekal tam nějaký chlap.“

„Jaký? Jak vypadal?“

„Světlé vlasy a oči a na tváři klikatou jizvu.“

„Butrain,“ zamumlal Doug. Jedna z Dimitriho krvelačných goril. Stiskl Whitney rameno. „Ublížil ti?“

Její oči barvy letité whisky se na něho zoufale upřely. „Myslím, že jsem ho zabila.“

„Co?“ zíral na tu křehkou tvář. „Tys zabila Butrainu? Jak?“

„Vidličkou.“

„Tys...“ Zmlkl a napřímil se. Kdyby neměla ruku jako led a nesledovala ho těma velkýma, vystrašenýma očima, musel by se nahlas rozesmát. „Chceš říct, žeš oddělala vidličkou takovýhle monstrum?“

„Neměla jsem čas mu kontrolovat puls.“ Vlak zastavil v další stanici a Whitney, poháněná neklidem, vyběhla na perón. Doug ji s klením dohonil.

„Fajn, tak co se vlastně stalo?“

„Co se stalo?“ Rozčileně se k němu obrátila. „Mám ti říct, co se stalo? Jen jsem se vrátila do pokoje, našla tam toho bezbranného kluka mrtvého a nějaký smrad s obličejem jako uzená šunka mi držel pistoli u hlavy,“ vyštěkla hlasitě, až se lidé začali ohlížet.

„Nech toho,“ zašeptal Doug a vlekl ji k dalšímu vlaku. Pojedou prostě kamkoli, dokud se Whitney trochu neuklidní a on nevymyslí jasnější plán.

„Ty toho nech,“ nedala se. „Tys mě do toho dostal!“

„Hele, zlatíčko, můžeš přece kdykoli odejít.“

„Jasně a skončit s podříznutým krkem od někoho, kdo touží po tobě a těch tvých papírech.“

Tahle pravda mu vzala argumenty. Vtlačil ji do rohového sedadla a posadil se vedle ní. „No, možná jsi na mě teď vážně odkázaná, ale musím ti říct, že mi fňukání leze na nervy.“

„Já nefňukám.“ Zadívala se na něho prázdnýma očima. „Ten kluk je mrtvý.“

Namísto zlosti pocítil vinu. Protože netušil, co s tím, objal ji lehce kolem ramen. S utěšováním žen neměl zkušenosti. „To si nesmíš připouštět. Nejsi za to zodpovědná.“

Unaveně si položila hlavu na jeho rameno. „Takhle procházíš životem, Dougu? Nic si nedáváš za vinu?“

Zajel jí prsty do vlasů a sledoval jejich spojený obraz ve skle. „Jo.“

Pak oba mlčeli a přemýšleli, jestli říkal pravdu.

Musel ji z té nálady dostat, předsevzal si Doug, když se usadil v oddělení první třídy. Měl dojem, že bohatým ženám rozumí. Už s tolika se přece setkal – pracoval pro ně i na nich. Potíž byla v tom, že se tak trochu zamiloval do každé ženy, s níž strávil víc než několik hodin. Nikdo přece nemohl vypadat upřímněji než taková jemně vonící bytost s hebkou pletí. Jenom zkušenost mu říkala, že majitelky tučných bankovních kont mají srdce tak trochu z plastu. Ve chvíli, kdy je chlap ochotný zapomenout na jejich diamantové šperky pro opravdový vztah, odkopnou ho jako kus hadru.

Otrlá nečitelnost. To je hlavní chyba bohatých, uvažoval. Bezcitnost, která je učí šlapat po lidech s nonšalancí děcka dupajícího na brouka. Ale s upřímnou a veselou servírkou by se Doug zase nikam nedostal. Před bohatou ženou se většina dveří sama otevírá. Zazobané paničky, které zatím poznal, mohl rozdělit do několika kategorií. Znuděné, zlé, chladné a hloupé například. Na Whitney se ovšem ani jedna taková nálepka nehodila. Kolik lidí by si pamatovalo jméno číšníka z hotelu, natož se kvůli němu tak trápilo?

Jejich letadlo právě startovalo do Paříže. Doug doufal, že díky téhle zajížděci Dimitri na chvíli ztratí stopu. Kdyby tak získali aspoň den nebo jen pár hodin... Věděl dobře, jako každý v jeho branži, jak se Dimitri vypořádává s těmi, co ho podrazí. Rozhodně si potrpěl na tradiční metody. I císař Nero by ocenil jeho smysl pro pomalé, vynalézavé mučení. Šeptalo se dokonce cosi o sklepení na jeho connecticutském panství. Prý je plné starožitností – takových z dob inkvizice. A v sousedícím studiu si snad Dimitri dokonce přehrává filmové záznamy nejdrásavějších akcí. Doug se rozhodně nechtěl stát hvězdou Dimitriho představení ani nehodlal věřit, že je ten chlap všemocný. Byl to přece taky jen člověk z masa a krve. Jenže i v letadle, kilometr nad zemí, se bohužel cítil jako moucha omotávaná těsnou pavučinou.

Raději si dal další drink a odehnal podobné myšlenky stranou. Pěkně jedno po druhém, rozhodl se. Jedině tak se dostanou dál a jedině tak přežijí.

Kdyby měli víc času, vzal by Whitney na pár dní do hotelu Crillon. Jen tam v Paříži vždycky bydlel. V jiných městech by se spokojil s laciným motelem nebo by se na noc vůbec nezdržel, ale v Paříži, tam mu vždycky štěstí přálo.

Už jen kvůli jídlu se tam alespoň dvakrát ročně vypravil. Francouzské kuchyni se podle Douga nic nevyrovnalo, a proto se sám naučil připravit několik vybraných chodů – třeba omeletu v Cordon Bleu. Tuhle svou zálibu samozřejmě nemohl pěstovat příliš často. Kdyby ho někdo zahlédl v zástěře u sporáku, ztratil by v branži reputaci. Výlety za dobrým jídlem tedy vždycky maskoval byznysem.

Před několika lety si tam v roli bohatého play-boye takhle užíval celý týden. Účty mu zaplatil safírový náhrdelník jedné paničky. Jenže tentokrát nebyl čas na kursy vaření ani na krádeže cenností. Nebudou si moci v klidu vydechnout, dokud to celé neskončí.

Obyčejně by to Dougovi nevadilo. Měl rád honičky, vzrušení a napětí – už od své první větší zakázky. A jakmile dosáhl cíle, už se ohlížel po další práci.

Kdyby dal na radu svého středoškolského učitele, pravděpodobně by teď byl úspěšným právníkem. Měl na to IQ i pohotový jazyk. Napil se lahodné whisky a byl vděčný, že tehdy neposlechl.

No jen si představte, vážený pan Douglas Lord zavalený v kanceláři lejstry a pozvánkami na oběd. Copak by to byl nějaký život? Ne, Doug zalistoval v knize, kterou před odjezdem ukradl ve washingtonské knihovně. Raději svou inteligenci využije na něco uspokojivějšího.

Třeba na čtení o Madagaskaru, jeho historii, místopisu a kultuře. Až se touhle knihou prokouše, bude vědět všechno, co je třeba. V kufříku si vezl ještě dva další svazky na později. Příběh ztracených drahokamů a podrobné dějiny Francouzské revoluce. Až se mu poklad dostane do ruky, bude mu Doug lépe rozumět. A jestli jsou ty dokumenty pravé, bude moci za své zajištění stáří poděkovat samotné Marii Antoinettě a jejímu dobrému vkusu. Portugalský diamant, Modrý diamant a také Sancy s padesáti čtyřmi karáty. No ano, francouzský dvůr si na skvosty potrpěl a Doug byl skutečně vděčný aristokratům, kteří po revoluci prchali ze země, za rozhodnutí

chránit korunovační klenoty svým životem pro případ, že by se královská rodina znova mohla vrátit k moci.

Sancy na Madagaskaru najít nemohl. Ten už dávno vlastnila rodina Astorů. Ale další možnosti zůstaly otevřené. Portugalský a Modrý diamant se ztratily už před několika stoletími. I královnin diamantový náhrdelník byl obestřený nejednou záhadou. Kam se asi poděl, když Marie Antoinetta přišla o krk, který zdobil?

Doug rád věřil na osud nebo na obyčejné štěstí. Doufal, že na konci téhle cesty se bude brodit třpytivými kamínky – královskými kamínky. A převezé Dimitriho.

Zatím ale musel nastudovat o tom ostrově všechno. Nepřátele mohl porazit jen znalostí. A Madagaskar byl daleko od domácí půdy, kde to dobře znal. Než přistanou, bude tu malou zemi v Indickém oceánu znát jako svoje boty.

Po chvíli knihu spokojeně odložil. Whitney už dvě hodiny útrpně mlčela. To je až až, rozhodl se.

„Fajn, tak už přestaň.“

Dlouze a chladně na něho pohlédla. „Prosím?“

Tohle ovládala dobře, bavil se v duchu, nasadit výraz ledové potvory, typický pro ženské s penězi a pevnou páteří. A ona rozhodně měla obojí. „Řekl jsem, abys přestala. Nafrněný holky nesnáším.“

„Nafrněné?“

Všiml si, jak to slovo zlostně zopakovala, a potěšilo ho to. Když ji rozčílí, snáz se vzpomene. „Jo. Neberu ani příliš ukecaný holky, ale smířil bych se s něčím mezi.“

„Tak smířil? Skvělé, jak přesně víš, co chceš.“ Velkopanským gestem si vzala cigaretu z balíčku, který položil na opěradlo mezi nimi. Usmál se tomu.

„Asi bych tě měl trochu zaškolit, než se do něčeho pustíme.“

Zlomyslně mu vyfoukla kouř přímo do tváře. „Zkus to.“

V jejím hlase rozpoznal bolest, a tak ještě chvíli mlčel. Pak co nejklidněji promluvil. „Je to hra.“ Vzal jí cigaretu z prstů a potáhl. „Celé je to jako hra, ve které se počítá s trestnými body.“

Zírala na něho. „Takhle chceš nazvat Juanovu smrt? Trestný bod?“

„Byl v nesprávnou chvíli na nesprávném místě,“ odpověděl a nevědomky opakoval Butrainova slova. Whitney v nich ale zaslechla i cosi jako lítost a snažila se toho držet. „Už se nemůžeme vrátit a změnit to. Musíme pokračovat, Whitney.“

Chopila se zapomenutého drinku. „Takhle to děláš vždycky?“

„Když chceš vyhrát, nesmíš se moc často ohlížet. Když tady budeš plakat nad tím, co se stalo, stejně nic nezměníš. Teď máme před Dimitrim náskok a musíme si ho udržet, protože to je hra, ve které nesmíme prohrát.“ Při tom proslovu ji vzal za ruku, snad aby věděl, jestli už se nechvěje. „Pokud to nezvládneš, měla bys odejít hned, protože nás čeká ještě dlouhá cesta.“

To nemohla. Snad to byla hrdost nebo tvrdohlavost, Whitney nikdy nedokázala jen tak vycouvat.

Ale co on? divila se. „Proč to vlastně děláš ty, Lorde?“

Ta zvědavost ho potěšila. Bylo jasné, že se z nejhoršího už dostala. „Víš, Whitney, je mnohem sladší vyhrát v pokeru s dvěma dvojkami než s plnou rukou.“ Potáhl z cigarety a zazubil se. „Mnohem a mnohem sladší.“

Měla dojem, že rozumí. „Rád překonáváš nepřízeň osudu.“

„Někdy se to víc vyplatí.“

Pohodlně se usadila a na chvíli zavřela oči, až uvěřil, že si zdímla. Ona si zatím krok za krokem vybavila, co dosud prožili. „A co ta restaurace?“ zeptala se nečekaně. „Jak tě to napadlo?“

„Jaká restaurace?“ Právě studoval rozdíly mezi domorodými kmeny Madagaskaru a ani se nenamáhal vzhlednout.

„Ve Washingtonu, jak tě v té kuchyni zastavil ten hromotluk.“

„No, řekneš prostě, co ti první přijde na jazyk,“ odpověděl. „To většinou zabere.“

„Tak to nebylo.“ Nespokojeně se zavrtěla. „Jednu chvíli po sobě necháš střílet na ulici a druhou se změníš na kulinářského znalce.“

„Lásko, když ti jde o život, změníš se, na co chceš.“ Usmál se. „Nebo když ti o něco moc jde. Stačí si vybrat roli. Teda jestli vejdeš hlavním vchodem, nebo zadním – pro služebnictvo.“

Zaujatě mávla na letušku, aby přinesla další drinky. „A tím chceš říct co?“

„Fajn. Tak si vezmi třeba Kalifornii, Beverly Hills.“

„Děkuju, nechci.“

Doug si jí nevšímal a vzpomínal dál. „Stačí se diskrétně poptat a vybrat si jeden penězi narvaný domeček. A teď – přední, nebo zadní vchod? To záleží spíš na náladě. Jít předem je většinou snazší.“

„Jak to?“

„Protože boháči si berou reference na sluhy, ne na své hosty. Potřebuješ jen nějakou hotovost, půjčený mercedes a klíč od pokoje ve Wilshire Royal. Pak vyslovíš pár jmen – lidí, kteří nejsou právě ve městě – a jakmile se dostaneš na první večírek, máš to v suchu.“ S povzdechem se napil. „Jojo, paničky z Beverly Hills rády nosí svoje konta kolem krčku.“

„Takže tam prostě napochoduješ a obereš je?“

„Více méně. Důležité je nebýt nenažraný a umět rozeznat, kdo nosí drahé kameny a kdo jen sklíčka. V Kalifornii se taky hodně podvádí. Ale pak ti stačí trošku hereckého talentu. Boháči nemají moc představitosti.“

„Díky.“

„Prostě se správně oblékneš, necháš se vidět na správných místech se správnými lidmi a dál se tě nikdo na nic neptá. Naposledy jsem se ve Wilshiru ubytoval se třemi tisíci v kapse a odhlašoval se třiceti. Mám Kalifornii moc rád.“

„Tak mám dojem, že se tam pěkně dlouho nesmíš vrátit.“

„Vrátil jsem se. Obarvil jsem si vlasy, nechal si narůst knírek a oblékl si pro změnu džíny. A pak jsem prořezával růže u Cassie Lawrencové.“

„Cassie Lawrencová? Ta piraňa převlečená za mecenášku umění?“

Přesný popis, uvědomil si. „Znáte se?“

„Bohužel ano. A o kolik jsi ji obral?“

Z jejího tónu pochopil, že ji výsledek potěší. Ale raději si nechal pro sebe, že ho Cassie v posteli málem snědla zaživa. On ji zas na oplátku zbavil rubínového náhrdelníku a diamantových náušnic velikosti pingpongových míčků.

„O dost,“ odpověděl až po chvíli. „Zdá se, že ji moc nebereš.“

„Nemá styl,“ řekla prostě, jako by jí ta žena za víc nestála. „Spal jsi s ní?“

Pití mu zaskočilo v krku, a tak je odložil. „Tohle myslím není...“ „Takže spal.“ Whitney si ho trochu zklamaně prohlížela. „Divím se, že ani nemáš jizvy.“ Zamyslela se. „A nepřipadá ti to ponižující?“

Měl chuť ji uškrtit holýma rukama. Pravdou bylo, že jen občas ho to s těmi ženami v posteli těšilo. Využívat sex takovýmhle způsobem bylo většinou nepříjemné. „Práce je práce,“ řekl stručně. „Ty jsi snad s klientem nikdy nespala?“

Povytáhla obočí. „Milence si vždycky vybírám já.“ Z čehož bylo jasné, že si vybírá dobře.

„Ne všichni máme možnost výběru.“ Zmlkl a snažil se znovu zabrat do knihy.

Přece si nenechá naočkovat pocit viny. Výčítkám svědomí se vždycky vyhýbal víc než policajtům. Jakmile na vás něco takového dolehne, je s vámi konec.

Zvláštní, že Whitney vůbec nevadilo, že je zloděj. Nehnula ani brvou. Ani když pochopila, že okrádá její známé. Nic to s ní neudělalo. Co je tohle vlastně za ženskou? Touží po dobrodružství, ale k jejímu uhlazenému zevnějšku to vůbec neseďí. Klidně se baví se zlodějem, ale zatváří se, opovržlivě, ano, dokonce soucitně, když slyší, že spal s někým jen pro hrstku drahých kamenů.

A kam se s nimi vlastně dostal? Zavzpomínal, jak chvíli smlouval s překupníkem o ceně a už druhého dne si užíval v Portoriku. A v kasinu tam přišel téměř o všechno. Co z toho všeho měl? zeptal se sám sebe. Jeden jediný slušný víkend.

Peníze se ho prostě nějak nedržely. Vždycky se totiž objevilo něco nového – třeba další žena s velkýma očima a smutným příběhem – co ho o peníze připravilo. Jenže Douga optimismus neopouštěl ani po patnácti letech v téhle branži. Kdyby to přestal považovat za zábavu, mohl se klidně ještě stát tím právníkem.

Stovky tisíc dolarů, přemítal. Ano, doslova mu protekly rukama. Jenže tentokrát to bude jiné. Opravdu tomu začínal věřit. Jestli dokumenty nelžou, bude zajištěný do konce svého života. Už nikdy nebude muset pracovat – leda snad jen pro zábavu.

Koupí si jachtu a popluje od přístavu k přístavu. Zamíří na jih Francie, bude se opékat na slunci a pozorovat ženské. A celý zbytek

života se bude držet co nejdál od Dimitriho, protože ten to nikdy nevzdá. S tím musel pořád počítat.

Nejlepší ale na tom bylo plánování. Doug se vždycky radši na láhev šampaňského těšil, než ji dopíjel. A Madagaskar se blížil. Musí si udržet náskok, ale zase tolik nespěchat, aby se s Dimitrim nesrazili na druhém konci. Problém byl v tom, že Doug netušil, nakolik Dimitri zná obsah obálky. Bezděčně se dotkl hrudi, kde měl dokumenty přilepené. Jistě toho ví dost, jako vždycky. Nikdo z těch, kdo Dimitriho zkoušeli oblafnout, nevyvázl živý. I Doug dobře věděl, že když bude příliš dlouho sedět na místě, brzy ucítí na krku jeho horký dech.

Budou prostě muset dát na svůj instinkt, napadlo ho a obrátil se na Whitney. Ve spánku se zdála nadzemsky chladná a nedotknutelná. Pociťl vzrušení. Vždycky toužil po nedotknutelném. Jenže tady si musí nechat zajít chuť.

Aspoň dokud od ní potřebuje peníze a hodlá ji někde cestou odložit. Možná by mohla být užitečná, ale tenhle typ už znal. Bohaté slečny jsou rychle znučené. Musí z ní dostat prachy dřív, než na to dojde.

Byl si jistý, že to dokáže. Sklopil si sedadlo a zavřel knihu. Co přečetl, si bude pamatovat. Skvělá paměť by mu jistě pomohla projít jakoukoli školou, ale jemu stačilo, že mu byla užitečná právě takhle. Jména a tváře nikdy nezapomínal, a tak se nemohlo stát, že by zabrousil na stejné místo dvakrát.

A peníze mohl vydělat vždycky znova. Vršit je na účtech mu připadalo nudné. Na příštích pár dní se docela těšil. Bylo přece mnohem dobrodružnější najít diamant v kupě odpadků než ve výkladní skříni. Nemohl se dočkat hledání.

Whitney spala. Probudilo ji teprve klesání letadla. Díky bohu, byla její první myšlenka. Létání nesnášela. Sama by určitě letěla concordem, ale za Douga nehodlala připlácet. Už beztak jeho dluh pěkně narůstal. A zatímco ona měla v úmyslu dostat z něho všechno do haléře, věděla dobře, že on s ničím takovým nepočítá.

Při pohledu na jeho spící tvář byste v něm mohli vidět čestného skautíka. Vlasy měl lehce rozvířené a v rukou svíral knihu. Vypadal jako obyčejný Američan na prázdninové cestě do

Evropy. Ale to jen tím, že uměl tak dobře splynout s okolím.

Kam ale patřil doopravdy? Vážně byl jedním z gangsterů, co uzavírají kšefty v postranních uličkách? Ne, tam tak docela nepatřil.

I za tu krátkou dobu pochopila, že nepatří nikam. Byla v něm výjimečná směsice mnoha povah, možná ne ta nejrozumnější, ale neustále poháněná z místa na místo. To ji přitahovalo. Možná zloděj, ale přece jen s jistými mravními zásadami. Před soudem by to asi neobstálo, ale ona to respektovala.

Nebyl ani tak tvrdý, jak připadal. Poznala mu to na očích, když mluvila o Juanovi. Spíš snílek, co touží po pokladu. Ale i realista, který si uvědomuje nebezpečí. Prostě příliš složitý, aby mohl někam patřit. Ale přece...

Milenec Cassie Lawrencové. Whitney věděla dobře, že tahle vampírka požírala muže k snídani. A také je náležitě přebírala. Čím ji Doug upoutal? Mladým a pevným tělem? Možná jí to stačilo, i Whitney si přece všimla, jak je atraktivní od hlavy až k patě. A pokoušelo ji to. Ale musela přiznat, že nejen jeho tělo. Bylo v tom víc. Měl styl. Doug Lord měl svůj osobitý styl a šarm, jež mu pomáhaly překračovat prahy všech domů, v Beverly Hills nebo v Bel Air.

Domnívala se, že mu rozumí, až do chvíle, kdy ho tak zranila a rozzlobila ta poznámka o Cassie. Takže i on měl city, bavila se. A možná ho to dělalo ještě o něco zajímavějším.

Ale to teď nebylo podstatné. Musela něco zjistit o tom jeho pokladu. Nemohla dál investovat jen tak naslepo. Přidala se k němu instinktivně a zůstávala z nutnosti. S ním byla přece jen víc v bezpečí než bez něho. Ale i jako obchodnice potřebovala znát fakta. Možná ho chápala, možná se jí líbil, ale rozhodně mu nevěřila. Ani co by se za nehet, vešlo.

Po probuzení došel Doug ke stejnému závěru. Co se týkalo Whitney, nehodlal obálku odlepit od těla, dokud nebude mít poklad v ruce.

Když letadlo dosedalo, narovnali se oba v zádech, usmáli se na sebe a začali kalkulovat.

Potom co se prodrali s kufry letištní halou, nemohla se Whitney dočkat pohodlné hotelové postele.

„Hotel de Crillon,“ oznámil Doug taxikáři a Whitney si oddechla.

„Omlouvám se, že jsem pochybovala o tvém vkusu.“

„Zlato, můj problém byl vždycky právě dvacetičtyřkarátový vkus.“ Přejel jí prsty po konečcích vlasů. „Vypadáš unaveně.“

„Ne že bych si chtěla stěžovat, ale posledních osmačtyřicet hodin nebylo právě pohodových. Příštích osm hodlám prospat.“

Uchechtl se a pak už jen sledoval Paříž za oknem taxíku. Dimitri nebude příliš daleko. Jeho informační síť by mohla konkurovat Interpolu. Doug jen doufal, že ho jejich zajižďky zbrzdí.

Whitney se samozřejmě dala do hovoru s taxikářem. Mluvili francouzsky a Doug nerozuměl, jen podle tónu pochopil, že jde o lehký, přátelský, flirtem protkaný rozhovor. Zvláštní, většina žen odchovaných v přepychu by si lidí, které jim slouží, ani nevšimla. Proto bylo pro Douga tak snadné je okrádat. Boháči tvořili uzavřený ostrov, ale třebaže to o nich méně movití rádi tvrdili, nebyli nešťastní. Už tolikrát se vloudil do jejich blízkosti, že mohl říci – štěstí si lze koupit za peníze. Jen je to rok od roku dražší.

„Jaký roztomilý člověk.“ Whitney vystoupila z auta a zhluboka vdechla vůni Paříže. „Říkal, že jsem nejkrásnější žena, jakou za posledních pět let vezl.“

Doug sledoval, jak předává pár bankovek dveřníkovi a vplouvá do hotelu. „A jistě si tím vysloužil tučné dýško,“ zašeptal. Přitom jak rozhazovala peníze, se na ten Madagaskar ani nedostanou.

„Nebud' takový hamoun, Douglasi.“

Ignoroval její poznámku a nabídl jí rámě. „Čteš francouzsky tak dobře, jako mluvíš?“

„Potřebuješ snad přeložit jídelní lístek?“ usmála se. „Tu *ne parle pas français, mon cher?*“ Když na ni jen mlčky zíral, zavrtěla hlavou. „Neuvěřitelné. Mohlo mě napadnout, že v té obálce není všechno přeložené.“

„Á, mademoiselle MacAllisterová!“

„Georgesi.“ Vyslala neodolatelný úsměv k recepčnímu. „Už jsem zase tady.“

„Vás vždycky rádi přivítáme.“ Pak si všiml Douga za jejími zády a užasle zvolal: „Monsieur Lord, další překvapení.“

„Nazdar, Georgesi.“ Doug zachytil Whitneyin podezíravý výraz. „Cestujeme s mademoiselle společně. Doufám, že máte volné apartmá.“

Georges celý zrůžověl při představě nového románku, a kdyby neměl volný pokoj, jistě by to nějak zařídil. „Pro vás samozřejmě. A co váš tatínek, slečno, jak se mu daří?“

„Děkuji, dobře.“

„Charles vám odnese zavazadla. Příjemný pobyt přeji.“

Whitney schovala klíč do kapsy, aniž na něj pohlédla. Všechny pokoje tu byly přepychové. A ji teď stejně nejvíc zajímala horká voda a měkká postel k tomu. Až ráno před odjezdem stráví několik hodin v místním salónu krásy.

„Pochopila jsem, že jsi tu už někdy byl.“ Vstoupila do výtahu a opřela se o stěnu.

„Párkrát.“

„Dost výnosné místo, co?“ Doug se jen usmál. „Je tu skvělá pokojová služba.“

„Hmmm.“ Ano, uměla si ho tu představit – jak popíjí šampaňské a ochutnává paštiky, stejně jako utíká postranními uličkami ve Washingtonu. „Jaké štěstí, že jsme tu na sebe nikdy nenarazili.“ Když vyšli z výtahu, nabídl jí znovu rámě. „Prostředí je ve tvé branži asi důležité, co?“

Přejel jí palcem lehce po předloktí. „Mám prostě prvotřídní chuť.“

Věnovala mu úsměv, který říkal, že ona se tak snadno ochutnávat nenechá.

Pokoj odpovídal jejím představám, a tak poslíčka propustila s tučným spropitným. „Táák...“ Svalila se na postel a odkopla lodičky. „V kolik zítra odjíždíme?“

Doug místo odpovědi vytáhl z kufru košili, zmačkal ji a přehodil přes židli. Whitney sledovala, jak totéž provádí s dalšími kusy oblečení a trusí je po místnosti.

„Hotelové pokoje ti asi přijdou moc neosobní, dokud je nezaplníš svými věcmi, co?“

Cosi.zamumlal a pohodil na koberec ponožky. Teprve, když přistoupil v jejím kufru, začala protestovat. „Tak moment...“

„Takhle je iluze jen poloviční,“ řekl a odhodil italské střevíčky do rohu pokoje. „Chci, aby si mysleli, že tady zůstáváme.“

Vytrhla mu z ruky hedvábnou halenku. „Ale my zůstáváme!“

„Chyba. Běž něco pověsit do skříně, já zatím zaneřádím koupelnu.“

Nechal ji tam stát s blůzou v ruce. „O čem to mluvíš?“

„Až sem dorazí Dimitriho poskoci, musí uvěřit, že jsme pořád tady. Získáme možná jen pár hodin, ale to stačí.“ Systematicky rozbaloval mýdla a pohazoval kolem osušky. „Najdi několik svých patlátek. Pár lahviček necháme na zrcadle.“

„To teda ne. Co asi budu dělat bez nich?“

„Nejedeme přece na ples.“ Vešel do hlavní ložnice a rozházel pokrývky. „Jedna postel stačí. Stejně by nevěřili, že spolu nespíme.“

„To si jen posiluješ ego, nebo mě chceš ponížít?“

Vytáhl cigaretu, zapálil ji, vyfoukl kouř a přitom z ní nespustil oči. Na chvilku, jen na malou chvilku zauvažovala, čeho všeho by byl schopen. Pak mlčky přešel do vedlejší místnosti a začal se prohrabovat v jejím zavazadle. *

„Sakra, Dougu, to jsou moje věci.“

„Prokristapána, vždyť o ně nepříjdeš.“ Namátkou nabral plnou hrst kosmetiky a vrátil se do koupelny.

„Ten krém mě stál šedesát pět dolarů.“

„Tenhle?“ Se zájmem si lahvičku prohlédl. „A to jsem si myslel, že jsi praktická.“

„Bez něho odsud neodejdu.“

„Tak na.“ Hodil jí flakónek zpátky a zbytek rozestavěl na poličky. „To by mělo stačit.“ V pokoji pak típl nedokouřenou cigaretu a zapálil si novou. „A je to.“ Sehnul se, aby zavřel Whitneyin kufr. Vtom ho zaujala drobná krajka. Vzal do prstů průhledné krajkové kalhotky. „Do toho se vejdeš?“ Ano, viděl ji v nich. Ačkoli se snažil směřovat svou představivost jinam, chvíli nedokázal vidět nic jiného.

Odolala pokušení vytrhnout mu kalhotky z ruky. Když ale přešel bříšky prstů po té hebké látce, pocítila u žaludku tlak, který tak snadno neovládla. „Až si přestaneš hrát s mým prádlem, mohl bys mi říct, co se děje.“

„Ubytovali jsme se.“ Po chvílce konečně odhodil ten proužek látky zpět do kufru. „Teď si zase vezmeme své věci, sjedeme dolů služebním výtahem a vrátíme se na letiště. Letadlo odlétá za hodinu.“

„A proč jsi mi to neřekl dřív?“

Zavřel kufr. „Nedošlo na to.“

„Aha.“ Whitney začala přecházet kolem, aby se uklidnila. „Něco ti povím. Je mi jedno, jak jsi pracoval dřív, ale teď,“ otočila se k němu, „jsem tady jako tvůj partner a o všech plánech, které se ti urodí v hlavě, bych měla vědět.“

„Jestli se ti nelíbí, jak pracuju, můžeš jít.“

„Dlužíš mi peníze.“ Když chtěl něco namítnout, sáhla po kabelce. „Mám ti snad přečíst ten seznam?“

„Strč si ho. Máme v zádech Dimitriho gorily, na tvoje účty není čas.“

„Ale bez mých peněz pojedeš hledat poklad s prázdnou kapsou.“

„Kočičko, pár hodin v tomhle hotelu by stačilo, abych mohl vyrazit třeba na konec světa.“

O tom nepochybovala, ale nedala se zviklat. „Oba víme, že na něco takového nemáš čas. Jsme partneři, Douglassi, nebo poletíš na Madagaskar s těmi jedenácti dolary.“

Jak zatraceně dobře věděla, kolik mu zbylo! Zamáčkkl cigaretu a chopil se kufru. „Musíme chytit letadlo. Partnerko.“

Na tváři se jí pomaličku rozlil spokojený úsměv, až měl chuť se taky rozesmát. Pak si nazula boty a popadla kabelu. „Vezmi mi kufr, ano?“ Než mohl začít protestovat, vyšla ze dveří. „Mrzí mě jen, že jsem se nestihla vykoupat.“

Podle toho, jak snadno vyklouzli zadním vchodem z hotelu, pochopila, že touhle cestou už odcházel víckrát. Rozhodla se za pár dní napsat Georgesovi, aby jí věci schoval, než se pro ně vrátí. Tu novou blůzu ještě ani neměla na sobě.

I když jí to připadlo jako ztráta času, rozhodla se Dougovi přizpůsobit. Tu jeho náladu by stejně v hotelu špatně snášela a v letadle bude moci alespoň trochu přemýšlet. Třeba o tom, že jen ona dokáže přečíst jeho dokumenty ve francouzštině. Teď byla ještě o něco užitečnější a on se jí tak snadno nezbaví. Jen ho přimět, aby jí obálku půjčil...

Představa další fronty na letišti ji ale otravovala. „Kdybychom se ubytovali v nějakém laciném hotýlku, mohli jsme mít chvíli klid,“ protestovala a znovu se viděla v horké vodě plné bublinek. „Začínám mít dojem, že už jsi z Dimitriho paranoidní. Chováš se, jako by byl všemocný.“

„Říká se to o něm.“

Whitney se zarazila. Z jeho tónu vycítila, že tomu napůl věří, a naskočila jí husí kůže. „Nebud’ směšný.“

„Jen opatrný.“ Za chůze se rozhlížel po letištní hale. „Člověk nikdy neví.“

„Děláš, jako by to ani nebyl člověk.“

„Je z masa a krve,“ zamumlal, „ale proto ještě není člověk.“

Ted’ už jí běhal mráz po zádech. Ohlédla se na Douga a přitom do někoho vrazila a upustila brašnu. Se zaklením se pro ni shýbla. „Hele, nikdo by nás nedokázal tak rychle vystopovat.“

„Do hajzlu.“ Popadl ji za ruku a vběhli do obchůdku se suvenýry. Tam Whitney přitlačil mezi trička s potiskem.

„Jestli chceš nakupovat...“

„Tak se dívej, milánku. Omlouvat se můžeš později.“ Natočil jí hlavu kamsi doleva. Po chvilce rozeznala vysokou postavu tmavého muže, který je pronásledoval ve Washingtonu. Knírek a obvaz na tváři. Nikdo jí nemusel vysvětlovat, že ti dva chlapi patří k Dimitrimu. Ale kde byl Dimitri? Přikrčila se ještě víc a nasucho polkla.

„Je to snad...“

„Remo,“ zavrčel Doug. „Jsou rychlejší, než jsem tušil.“ Přejel si rukou přes ústa a zaklel. Vůbec se mu nelíbilo, jak se kolem nich stahuje Dimitriho síť. Kdyby s Whitney prošli halou o něco rychleji, vpadli by Removi přímo do náruče. Mít trochu toho štěstí ale bylo vzrušující. „Chvíli jim potrvá, než najdou ten správný hotel. A pak budou sedět a čekat.“ Zazubil se a kývl. „Jo, trochu si počkají.“

„Ale jak je to možné?“ dožadovala se Whitney. „Proboha, jak to tak rychle dokázali?“

„Kdo se zaplete s Dimitrim, neptá se a radši se ohlíží za sebe.“

„To by musel mít kříšťálovou kouli.“

„Jen styky,“ řekl Doug. „Pamatuješ, co tvůj tatík říkal o konexích? Když máš někoho v CIA, zavoláš a ohlídáš si, koho chceš, aniž bys vstala z křesla. CIA, ambasády, imigrační – a Dimitri má přečtené naše pasy i víza dřív, než na nich oschne inkoust.“

Navlhčila si rty. „Pak ale taky určitě ví, kam jedeme.“

„To si piš. Musíme se jen držet krok před ním. Aspoň ten jeden krok.“

Whitney si trochu povzdechla, protože se jí srdce zase rozbušilo. Pocit vzrušení se vracel a začal přehlušovat strach. „Zdá se, že přece jen víš, co děláš.“ Když se k ní zamračeně obrátil, vtiskla mu rychlý, přátelský polibek. „Jsi chytřejší, než vypadáš, Lorde. Jedem na Madagaskar.“

Než ale mohla vstát, chytil ji za bradu. „Tak to tam dokončíme.“ Na chvíli ji stiskl pevněji. „Všechno.“

Vrátila mu ten dvojsmyslný pohled. „Možná,“ odpověděla. „Ale nejdřív se tam musíme dostat. Nechytíme to letadlo?“

Remo zvedl kousek tenké látky s volánky, který Whitney považovala za župan, a zmačkal ho v pěsti. Teď už Lorda a tu ženskou z ruky nepustí, říkal si. Už z něj podruhé hlupáka neudělají. Jakmile se ten chlap vrátí do hotelu, dostane kulku mezi oči. A ona? O tu se taky postará. Tentokrát... Pomalu, bezhlesně roztrhl župan na dva kusy. Vtom zazvonil telefon a Remo pohybem hlavy naznačil zbylým dvěma mužům, aby hlídali dveře. Palcem a ukazováčkem zvedl sluchátko. Když uslyšel známý hlas, jeho po tni kanálky se otevřely.

„Zase ti zmizeli, Remo.“

„Ne, pane Dimitri,“ zachytil pohled svých pomocníků a otočil se k nim zády, nebylo dobré dávat najevo strach, „našli jsme je. Až se sem vrátí...“

„Nevrátí se.“ Dimitri si dlouze vzdychl. „Viděli je na letišti. Museli ti projít přímo pod nosem. Míří do Antananariva. Letenky máte zamluvené. Tak sebou švihněte.“

Whitney rozrazila dřevěné okenice a kochala se pohledem na Antananarivo. Nic tady nepřipomínalo Afriku, jak si původně myslela. Kdysi strávila dva týdny v Keni a dobře si pamatovala vůni masa smaženého na venkovních grilech, dusné vedro a kosmopolitní atmosféru. Afrika odtud byla, co by kamenem dohodil, a přece ji tu při pohledu z okna nic nepřipomínalo.

Ještě nechápala proč, ale tady tušila zemi ojedinělou a výjimečnou.

Byli v hlavním městě Madagaskaru, městě pouličních trhů, dřevěných vozíků, v harmonické i zmatečné směsi výškových budov a moderních automobilů. Přesto tu chyběl obvyklý shon velkých měst. Všechno se zdálo pomalejší, avšak ne líné. Snad to bylo časným ránem, pomyslela si.

V chladném vzduchu se zachvěla. V nose ji zalechtala vůně koření, zvířat i přicházejícího horka. Takovou vůni poznala jen v málo městech. Hongkong byl cítit přístavem, Londýn výfukovými plyny... £ Antananariva vanulo cosi sytějšího a staršího, co nemohly překrýt ani vrstvy betonu a oceli.

I za tu chvíli u okna poznala, jak se teplota rychle mění. Během několika málo hodin bude vzduch cítit i lidským potem, uvědomila si.

Domy jako by tu stály v řadách na sobě a ještě pokrývaly nebetýčné kopce kolem. Po strmých schodech v uličce právě sbíhaly dvě děti se psem. Whitney se zatočila hlava jen při pohledu na ně.

Zahlédla i posvátné jezero Anosy, obklopené exotickými palisandry, a malé farmy s rýžovými políčky za městem.

Takže jsou konečně tady, uvědomila si a protáhla se. Let byl sice dlouhý a únavný, ale aspoň si mohla všechno promyslet. Zastávka v Paříži ji přesvědčila o tom, že Doug se vyzná a s ní zatím počítá. Každopádně se teď nacházela tisíce mil od New Yorku a dobrodružství leželo na dosah ruky.

Juanův osud už opravdu změnit nemohla. Ale mohla se Dimitrimu pomstít tím, že mu vyfoukne poklad. Pro ten účel potřebovala Douga a dokumenty, které ještě neviděla. Ale brzy uvidí, jen co přijde na to, jak to s ním skoulet.

Doug Lord, usmála se a ustoupila od okna, aby se převlékla. Odkud se vzal a kam vlastně směřuje?

Zloděj. Jistě, možná si z krádeží udělal profesi, ale žádný Robin Hood to nebyl. Bohatým sice bral, ale neuměla si ho představit, jak rozdává chudým. Všechno, co získal, si nechával pro sebe. Za to ho ale neodsuzovala. Bylo v něm totiž něco, co ji od počátku přitahovalo. Nedostatek krutosti a zvláštní odvaha.

A pak, Whitney vždycky věřila, že člověk má využít toho, v čem vyniká. Doug rozhodně tu svou „práci“ dělal dobře.

Sukničkář? To možná byl. Ale takový roztomilý amatér. To jí vrásky nedělalo. Přitahoval ji tím, zvláště když se s ní právě nehádal. Tělesnou stránku věci dokázala zvládnout.

Ale přece... Když si vzpomněla, jak dráždivě na dosah měla tehdy ráno jeho rty. Jak je zatoužila ochutnat...

To nesmělo být, aspoň dokud pracují jako partneři, připomněla si a protřepala sukni, kterou si chtěla obléknout. Pana Lorda si bude držet v uctivé vzdálenosti, dokud nedostane svůj podíl z výhry. Pak ať se stane, co se má stát. S úsměvem si uvědomila, jak příjemné může být očekávání.

„Pokožová služba.“ Doug vstoupil dovnitř s tácem v ruce. Na chvíli se zadíval na Whitney, stojící vedle lůžka v hladké, světlé košilce. Při tom pohledu by zvlhly rty každému chlapovi, napadlo ho.

Ona byla třída. A on by si měl dávat pozor, než začne na něco takového myslet. „Hezké šatečky,“ řekl uznale.

Odmítla na to reagovat a v klidu si navlékla sukni. „To je snídane?“

Tu její odtažitost byl rozhodnutý zlomit. Až bude mít čas a chuť. „Káva a rohlíky. A pak nás čeká práce.“

Zapínala si blůzu barvy ostružin. „Jaká?“

„Zjistil jsem, kdy nám jede vlak na východ.“ Usadil se do židle, zkřížil nohy na stole a zakousl se do pečiva. „Do čtvrt na jednu máme čas nakupovat zásoby.“

Odnesla si kávu k prádelníku. „A to?“

„Batohy,“ řekl a zadíval se na východ slunce nad městem. „Nehodlám se tahat po pralese s kufry.“

Whitney se napila kávy a pak se chopila kartáče na vlasy. Káva byla evropsky silná, hustá jako bláto. „To budem jako trampové?“

„Uhodlas, zlato. Potřebujeme stan, takový ten lehký, co se dá sbalit do čtverečku.“

Pomalými tahy si začala pročesávat vlasy. „Je snad na hotelech něco špatného?“

Odpověděl pouhým úšklebkem. Její vlasy v ranním slunci připomínaly zlatý prach. Kouzelný prach. Nemohl polknout. Raději vstal a u okna se k ní obrátil zády. „Pojedeme veřejnou dopravou, pokud to bude bezpečné, a do hotelů budeme vcházet zadem. Nehodlám naši expedici vytrubovat do světa,“ zabručel. „Dimitri to jen tak nevzdá.“

Vzpomněla si na Paříž. „Přesvědčils mě.“

„Čím méně se budeme ukazovat na silnicích a ve městech, tím spíš od něho budeme mít pokoj.“

„To dává smysl.“ Whitney si spletl vlasy do uzlu a zajistila je stužkou. „A řekneš mi, kam vlastně jedeme?“

„Vlakem se dostaneme do Tamatave.“ S úsměvem se k ní obrátil. S tím sluncem v zádech připomínal spíš rytíře než zloděje. Tmavé vlasy mu neposlušně spadaly až k límci a v očích měl odlesk dobrodružství. „Pak se vydáme na sever.“

„A kdy uvidím to, co nás žene na sever?“

„Nemusíš to vidět. Viděl jsem to já.“ Sám pro sebe už ale kalkuloval, jak jí dát přeložit francouzské texty, aniž by musela vidět to ostatní.

Klepla si kartáčem do dlaně. „Dougou, ty bys kupoval zajíce v pytli?“

„Kdybych měl rád záhady...“

Se smíchem zavrtěla hlavou. „Pak už chápu, proč jsi na mizině. Měl by ses naučit jak si udržet peníze.“

„Ty bys mi jistě mohla udělit pár lekcí.“

„Ty papíry, Dougou.“

Měl je stále přilepené k hrudi a už se nemohl dočkat, až je uloží do nějakého batohu. Lepicí páska mu už na kůži vydřela místo. Ale Whitney bude mít jistě nějakou mast. A tu mu vzápětí naučtuje.

„Později.“ Když chtěla protestovat, zvedl ruku. „Mám s sebou taky pár knih, které by sis mohla přečíst. Čeká nás dlouhá cesta, takže bude dost času. Ale promluvíme si o tom, věř mi.“

Věřit? Tak hloupá zas nebyla. Jenže dokud držela ruku na penězích, patřila k němu. S povzdechem si hodila kabelku přes rameno. „Tak jdeme nakupovat.“

Vedl ji po schodech dolů, a protože měla dobrou náladu, rozhodl se o něco pokusit. Vzal ji kolem ramen a zašvitořil: „Tak jak ses na dnešek vyspala?“

„Docela dobře.“

Ve vestibulu utrl kvítek mučenky a zasunul jí ho za ucho. To gesto ji potěšilo, i když ho nebrala příliš vážně. „Škoda že nemáme moc času hrát si na turisty,“ prohodil. „Místní Královský palác prý stojí za vidění.“

„To máš tedy panský vkus.“

„Jistě, žít v přepychu musí být fajn.“

Se smíchem zavrtěla hlavou. „Já radši spím na péřové posteli než na zlaté.“

„Prý v moudrosti je síla. I já v to věřil jsem. Dnes vím, že víc peněz zmůže.“

Zastavila se a zadívala se na něho. Zloděj a cituje Byrona? „Ty mě nepřestáváš překvapovat.“

„Když člověk čte, něco mu v hlavě uvízne.“ Trhl rameny a raději změnil téma. „Whitney, dohodli jsme se, že se o poklad rozdělíme napůl.“

„Potom co mi splatíš dluh.“

Stiskl zuby. „Dobrá. Ale když jsme tedy partneři, mohli bychom si i cestovné rozdělít fifty fifty.“

Mile se na něho usmála. „Myslíš?“

„Jen z praktických důvodů,“ zadrmolil, „pro případ, že by nás něco rozdělilo...“

„To je vyloučeno.“ Nepřestala se usmívat, ale kabelku s penězi stiskla pevněji. „Já se tě totiž budu držet jako klíště až do konce, Douglasi. Budeme vypadat jako milenci.“

Doug rychle změnil taktiku. „To je ale otázka důvěry.“

„Čí?“

„Tvoji, zlato. Když jsme partneři, měli bychom si věřit.“

„Ale já ti přece věřím.“ Vzala ho přátelsky kolem pasu. Lehký opar nad městem se pomalu zvedal. „Dokud držím ruku na portmonce.“

Doug přivřel oči. Třída, to pro ni nebyl ten pravý výraz. „Fajn, tak co aspoň zálohu.“

„Na to zapomeň.“

Měl sto chutí ji zaškrtit. „Řekni jedinej důvod, proč bys u sebe měla mít všechny peníze!“

„Chceš je snad vyměnit za ty dokumenty?“

Vztekle se odvrátil a chvíli zíral na bílou zeď nejbližšího domu.

Nemohl se od ní hnout, dokud byl bez haléře. A nechat ji na Madagaskaru bez haléře zase nedokázal. Nezbyvalo mu nic jiného, než se s ní vláčet dál. A nakonec ji ještě začne potřebovat, protože na obsah těch francouzských dopisů byl zvědavý. „Hele, vždyť mám v kase jen osm dolarů.“

Kdyby měl jen o trochu víc, bez milosti by ji tady nechal, uvědomila si. „Ve Washingtonu jsem ti dala dvacku.“

Zničeně se vydal z kopce po příkrém schodišti. „Máš mozek jak prašivá účetní.“

„Díky.“ Chytila se zpuchřelého zábradlí a v duchu klela, že tu není jiná cesta dolů. Zakryla si oči před sluncem. „Jé, co to tam je, bazar?“ Zrychlila a táhla Douga za sebou.

„Páteční trh,“ zabručel, „říkají tomu zoma. Máš si přečíst průvodce.“

„Radši se nechávám překvapit. Jdeme tam, ne?“

Nechal se vést, protože tam přece jen mohli část zásob nakoupit levněji než v obchodě. Do odjezdu vlaku zbývalo ještě dost času. Tak proč si ho trochu neužít, napadlo ho.

Ulice byla plná dřevěných stánků s doškovými střechami nebo bílými slunečníky, prodavačů, nakupujících i zvířat. Whitney ihned rozeznala přitažlivou směsici kvalitního i brakového zboží.

Hlučné tržiště plnilo ulici jen několik kroků od luxusního hotelu. U jednoho stánku sebou na provaze škubala koza polekaná nějakým zvukem. Děcko s pusou od mangové šťávy tahalo za sukni matku a mluvilo s ní jazykem, který Whitney nikdy předtím neslyšela. Jakýsi muž v pytlovitých kalhotách a špičatém klobouku přepočítával mince a pak podal zákaznici vyděšené kuře, z něhož lítalo peří. Na hrubé dece měl jiný kupec rozloženy ametysty a granáty, jež se v ranním slunci blyštěly. Když ale Whitney vykročila tím směrem, Doug ji zastavil a odvedl ke stánku s pevnými mokasíny.

„Na cetky bude ještě spousta času,“ kývl směrem k botám. „Potřebuješ něco praktického na nohy namísto těch páskových sandálů.“

S trhnutím ramen si prohlédla nabídku. Byl to propastný rozdíl od luxusních obchodů, kde měla ve zvyku nakupovat. Ale jedny boty si vybrala, vložila je do proutěného košíku a plynouou francouzštinou začala smlouvat o ceně.

Musel ji obdivovat. Byla to rozená obchodnice, kterou smlouvání baví. Snad by ji dokonce zklamalo, kdyby se s prodavačem příliš rychle dohodla anebo kdyby jí výrazně slevil.

„Tak, když jsi ten koš konečně dostala,“ ozval se Doug po chvíli, „to si ho taky poneseš.“

„Necháme ho s dalšími věcmi v úschovně. Ale teď se hodí na potraviny. Chceš snad na té výpravě taky jíst, nebo ne?“ Se smíchem

vybrala na stánku krásné zralé mango a zamávala mu jím před nosem.

Vzal tedy ještě další a přidal je do koše. „To se proneseš.“

Whitney procházela mezi stánky, rozprávěla s kupci a pečlivě odpočítávala franky. Nad náhrdelníkem z mušliček přemýšlela stejně dlouho jako nad šperkem od Cartiera. Brzy dokázala rozeznat exotickou malgašštinu od jiných jazyků. Zalíbilo se jí, jak si místní obchodníci zachovávají hrdost, i když byli očividně velmi chudí.

Z jaké dálky se sem vlastně sjeli? uvažovala. Nezdáli se unavení, spíš vytrvalí a klidní. Měli zaprášené, ale pestré oblečení, ženy zajímavé účesy ze spletených vlasů. Pochopila, že zoma je pro ně především společenská událost.

„Radši si pospíšíme, zlato,“ navrhl po čase Doug. Už chvíli pociťoval známé mrazení v zádech, a když se potřetí ohlédl, věděl, že je čas jít dál.

Přidala do koše ještě zeleninu a pytlík s rýží. Možná bude muset chodit pěšky a spát ve stanu, říkala si, ale rozhodně nemíní hladovět.

Přemýšlel, jestli Whitney vůbec tuší, jak se tu vyjímá mezi těmi snědými lidičkami se svou světlou pletí a zářivými vlasy. Působila vznešeně i při přebírání fiků. Ona nebyla jeho typ, uvědomil si a zavzpomínal na ženy lacinějšího vkusu, které znal. Ale rozhodně byla typ, na který se těžko zapomíná.

Z náhlého popudu vzal do ruky jemný bavlněný šátek a obtočil jí ho kolem hlavy, jak ho nosily místní ženy. Když se k němu se smíchem otočila, byla tak neuvěřitelně krásná, až ztratil dech. Mělo by to být bílé hedvábí, uvědomil si. Měl chuť jí koupit stohy bílého hedvábí, obléknout ji do něho a pak zase pomalu svlékat, až by cítil jen její kůži, stejně hladkou a světlou. Díval by se, jak jí oči potemněly a pleť zružověla. Najednou docela zapomněl, že nebyla jeho typ.

Všimla si změny jeho výrazu a náhlého napětí v prstech. Srdce jí silněji zabušilo. Nechtěla snad vědět, jaký by byl milenec? Zloděj, filozof, individualista, hrdina? Ať byl kdo byl, její život byl svázaný s jeho a neviděla cestu zpět. Až přijde ta chvíle, srazí se spolu jako dva blesky, bez něžných slůvek a romantických něžností. Ani nebude toužit po romantice, ale po jeho pevném těle, hladových ústech a

rukou, které jistě vědí jak se dotýkat. Stála tam uprostřed tržiště, překypujícího exotickými zvuky a vůněmi, a docela zapomněla, jak se jí zdál snadno zvládnutelný.

Nebezpečná ženská, uvědomil si Doug a odtáhl se. S pokladem na dosah a Dimitrim v zádech si nemohl dovolit myslet na nijako na ženu. Zvlášť když velkooké slečny vždycky znamenaly jeho konec.

„Raději toho necháme a půjdeme koupit ještě tu výbavu.“

Whitney si úlevně vydechla a raději si připomněla, že jí ten člověk už dluží víc než sedm tisíc dolarů. Nebylo dobré na to zapomínat. „Tak fajn.“ Bavlněnou lambu si přesto koupila jako suvenýr.

V poledne už čekali na nádraží s batohy plnými jídla a různého náčiní. Doug se celý chvěl netrpělivostí. Riskoval život i budoucnost pro jednu obálku přilepenou k hrudi. Často mu sice šlo o krk, ale tentokrát nesměl prohrát. V létě už bude ležet někde na pláži, popíjet rum, zatímco mu nějaká snědá kráska bude vtírat olej do kůže. A peníze mu zajistí, že ho Dimitri nikdy nenajde.

„Už jede.“ Lehce rozčilený se otočil k Whitney, ale ta s vážnou tváří cosi zapisovala do notesu. Vypadala tak klidně a jemu se už košile začínala lepit mezi lopatky. „Přestaneš už s tím čmáráním?“ dožadoval se. „Jsi horší než bernák.“

„Jen musím dát na seznam cenu tvojí jízdenky, partnere.“

„Ježíši. Brzo se budeš topit ve zlatě, ale bojíš se o pár franků.“

„Že se ale rychle nasčítávají, co?“ S úsměvem notes schovala. „Příští zastávka Tamatave.“

Vlak se skřípotem zastavil a Doug za Whitney stoupal do vagonu.

„Tady jsou.“ Remo stiskl zuby a pod sakem nahmátl pažbu revolveru. Druhou rukou se dotkl náplasti na tváři. Lord u něho měl vroubek, nemohl se dočkat, až si to s ním osobně vyřídí. Vtom mu paži pevně stiskla malá ruka s useknutým malíčkem. Rámovaly ji bílé manžety se zlatými knoflíčky. I přes onu deformitu to byla ruka zvláště elegantní. Remo se nepatrně zachvěl.

„Už několikrát ses nechal obelstít,“ ozval se za jeho zády jemný, poetický hlas.

„Tentokrát je to mrtvej muž.“

Bylo slyšet potěšený smích a cítit drahý francouzský tabák. Remo se ale příliš neuvolnil. Věděl, že Dimitriho nálada může být zrádná. Stejně lehce se smál, když jedné oběti páлил chodidla zapalovačem se svým monogramem. Remo se raději nepohnul ani nepromluvil.

„Lord je mrtvý muž od chvíle, co mě okradl.“ V Dimitriho hlase se ozvalo cosi zlovorného. Had také pokaždé neplive jed. „Přines mi zpátky můj majetek a jeho odrovnej, jak se ti zlíbí. Dones mi jeho uši.“

Remo kývl na muže na zadním sedadle, aby šel koupit jízdenky. „A ta žena?“

K Removi zavanul další proud dýmu, protože Dimitri přemýšlel. Věděl, že ukvapená rozhodnutí nebývají správná. „Krásná žena a dost chytrá, když dokázala Butrainovi tak poranit krk. Tu mi moc neponič. Chci si s ní promluvit.“

Spokojeně se opřel do sedadla a kouřovým oknem pozoroval příjíždějící vlak. Baval se tou vůní strachu, která byla cítit z jeho podřízených. Strach byl přece jen nejefektivnější zbraní. Pak znetvořenou rukou odeslal své lidi do akce. „Otravná záležitost,“ vzdychl si, když za sebou

Remo zavřel dveře. Přiložil si k nosu hedvábný kapesník, protože prach a pach zvířat nesnášel. „Jeď zpátky do hotelu,“ nařídil tichému muži za volantem. „Dám si saunu a masáž.“

Whitney se usadila u okna, připravená si konečně prohlédnout Madagaskar. Doug jako obvykle zabořil nos do průvodce.

„Prý tady žije víc jak třicet devět druhů lemurů a přes osm set druhů motýlů.“

„Neuvěřitelné. Netušila jsem, že se tak zajímáš o zvířátka.“

Zahleděl se na ni přes okraj bedekru. „Všichni hadi jsou tady neškodní,“ dodal, „když mám spát ve stanu, takovéhle drobnosti mě zajímají. A rád vím něco o zemi, kam jedu. Třeba že jsou tu řeky plné krokodýlů.“

„To by ses radši neměl koupat na adama.“

„Určitě taky narazíme na nějaké domorodce. Žije tu několik odlišných kmenů a údajně všechny přátelské.“

„Dobrá zpráva. A za jak dlouho se podle tebe na dotyčné místo dostaneme?“

„Za týden nebo dva.“ Zaklonil se a vytáhl cigaretu. „Jak se francouzsky řekne diamant?“

„*Diamant*.“ Zvědavě přivřela oči. „Má snad ten Dimitri něco společného s pašováním francouzských diamantů na Madagaskar?“

Usmál se, protože byla blízko, ale ještě ne dost. „Ne. Dimitri toho udělal hodně, ale tohle zrovna ne.“

„Ale jde o kradené diamanty?“ Doug zapřemýšlel o své obálce. „Jak se to vezme.“

„To mě jen tak napadlo.“ Vzala mu cigaretu a potáhla si z ní. „Co bys vlastně dělal, kdyby tam nic nebylo?“

„Je to tam.“ Vyfoukl kouř a upřel na ni jasné, zelené oči. „Je to tam.“

Zase mu uvěřila, ani netušila proč. „A co budeš dělat se svým dílem?“

Natáhl si nohy na sedadlo vedle ní. „Lebedit si v něm.“

Sáhla po kabele, našla v ní mango a hodila mu je. „A co Dimitri?“

„Poklad bude můj a on ať si táhne do pekla.“

„Jsi namyšlený mizera, Douglasi.“

Zakousl se do manga. „A budu bohatěj, namyšlenej mizera.“

Půjčila si mango a také si kousla. Připadlo jí opojné sladké. „Je bohatství tak důležité?“

„Jasně.“

„A proč?“

Sekl po ní očima. „Mluví z tebe jistota tučné šrajtofle.“

Trhla rameny. „Jen mě zajímá tvůj názor na věc.“

„Když jsi zazobaná a vsadíš na špatnýho koně, mrzí tě, že nevyhrál, a ne to, že nemáš na nájem.“

„Tak v tom to teda je?“

„Už ses někdy strachovala, kde budeš v noci spát, zlatíčko?“

Spolkla další sousto a vrátila mango Dougovi. Cítila se trochu provinile. „Ne.“

Odmlčela se, zatímco vlak duněl krajinou. Zastavoval a neustále se vyprazdňoval a zase plnil novými lidmi. Vzduch uvnitř už byl

téměř nedýchatelný. Muž v bílém slamáku několik sedadel před nimi si otřel zpocenou tvář velkým šátkem. Whitney měla dojem, že ho zahlédla ráno na trhu, a tak se na něho teď usmála. On jen schoval šátek a vrátil se k četbě novin. Všimla si, že jsou anglické, ale pak se zase zadívala z okna.

Kolem ubíhala dlouhá políčka, sem tam se mihla vesnice na břehu nějaké řeky. Jaké? Doug by jistě její jméno znal. Už pochopila, že je schopen o každé drobnosti dlouze přednášet. Jí se ale zamlouvala anonymita té drsné, horké, kopcovaté krajiny. Nikde nezahlédla dráty elektrického a telefonního vedení. Museli tu žít silní, soběstační lidé. To dokázala ocenit, aniž by si toužila vyzkoušet jejich styl života.

Ačkoli sama patřila do města a jeho ruch by jí brzy chyběl, tuhle drsnou přírodu považovala za zázrak. Uměla si vážit plané květiny, stejně jako kožichu z činčily. Obojí pro ni představovalo potěšení.

Na protější sedadlo usedla žena s batoletem na ruce. Dítě si chvíli cucalo palec a užasle na Whitney zíralo. Pak náhle chňaplo po jejím účesu. Matka se zděsila, odtáhla ho a cosi omluvně šeptala.

„Ale ne, to nic.“ Whitney se smála a pohládila chlapce po tváři. Jeho prstíky se obtočily kolem jejího ukazováku jako malý had. Whitney naznačila matce, aby jí děcko půjčila. Žena jí po chvílce váhání posadila chlapce na klín. „Ahoj, drobku.“

„Pochybuj u, že místní už slyšeli o pamperskách,“ ozval se Doug jemně.

Whitney se na něho ušklíbla. „Copak ty nemáš rád děti?“

„Mám, ale radši někde venku na dvorku.“

Zahihňala se a snažila se děcko zabavit. „Něco ti ukážu,“ řekla a našla v kabelce kosmetické pouzdro. „Co tohle? Chceš vidět jedno děťátko?“ Nastavila chlapci malé zrcátko a radovala se z jeho chechtání. „Krásný klučina, co?“ mazlila se s ním. Dítě jí se smíchem strčilo zrcátko před tvář.

„Krásná paní,“ komentoval Doug a vysloužil si milý úsměv.

„No tak, vezmi si ho taky,“ než mohl něco namítnout, podala mu dítě na klín. „Mimina jsou přesně pro tebe.“

Jestli čekala, že bude otrávený, spletla se. Nechal se osedlat a bavil děcko, jako by nikdy nic jiného nedělal.

Zajímavé, pomyslela si Whitney. Zloděj má i světlé stránky. S úsměvem pozorovala Douga, jak houpe děcko na nohou a vydává přitom bláznivé zvuky. „Proč sis dávno neotevřel školku?“

Povytláhl obočí a pak jí sebral z ruky zrcátko. „Koukni,“ řekl děcku a nechal v zrcadle odrazit sluneční paprsky. Chlapec radostně zavýskl a strkal zrcátko Dougovi pod nos.

„Chce, aby ses podíval na opičáka,“ zapitvořila se Whitney.

„Jsi nějak moc vtipná.“

„To jsi řekl ty.“

Aby batole potěšil, začal Doug dělat do zrcátka obličej. Dítě radostně nadsakovalo, až kleplo do zrcátka, a Doug na chvíli zahlédl pasažéry za svými zády. Ztuhl, znovu zrcátko natočil do stejného úhlu, aby se lépe podíval.

„Do hajzlu.“

„Co prosím?“

Nepřestával dítě houpat, ale naklonil se k Whitney. Na zádech mu rázem vyvstal pot. „Nepřestávej se usmívat, zlato, a nedívej se tam, ale o pár sedadel za mnou sedí staří přátelé.“

I když jí ruka na opěradle ztuhla, ovládla se a nepodívala se tím směrem. „Svět je ale malý, co?“

„Moje řeč.“

„Máš nějaký nápad?“

„Pracuju na tom.“ Pohledem měřil vzdálenost ke dveřím. Kdyby se na příští stanici pokusili vystoupit, dostal by je Remo dřív, než by přešli perón. A někde poblíž musel být i Dimitri. Ten své chlapy vždycky drží na krátkém provaze. Doug celou minutu bojoval s panikou. Museli na to jinak.

„Prostě dělej co já,“ zašeptal. „Až řeknu jdem, popadni batoh a utíkej ke dveřím.“

Whitney se rozhlédla po vlaku. Byl přečpaný ženami, dětmi a starými lidmi. „Mám snad na vybranou?“

„Ne.“

„Tak jo.“

Vlak se skřípěním brzdil v další stanici. Doug počkal, až byl dav nastupujících co nejhustší. „Promiň, kámo,“ zamumlal děcku do ucha a pak ho štípl do měkkého zadečku. Dítě se jako na povel rozkvílelo

a jeho matka polekaně vyskočila. Doug také vstal a snažil se uprostřed přeplněné uličky ztropit co největší povyk.

Whitney pochopila a šťouchla do muže po své pravici, který držel v náruči balíky se zbožím. Balíky se rozlétly po zemi, i s několika rozmáčklymi grapefruity.

Mezitím se vlak dal znovu do pohybu. Od Rema je teď dělilo asi šest lidí, kteří se v uličce vzrušeně dohadovali v malgaštině. Doug zvedl omluvně ruce a přitom ještě šikovně převrátil velkou síťovku se zeleninou. Děcko nepřestávalo ječet z plných plic. Doug pochopil, že udělal, co mohl, a nenápadně chňapl Whitney za zápěstí. „Ted’!“

Společně vyrazili ke dveřím. Doug krátce zahlédl, jak Remo vstává a snaží se probíjet skupinkou rozhádaných domorodců. Spolu s ním vyskočil i muž v bílém klobouku, který odhodil stranou noviny, ale pak ho také obklopil dav. Doug na pár sekund zauvažoval, kde toho muže už viděl.

„A co teď?“ volala Whitney ve dveřích a dívala se, jak jim zem začíná ubíhat pod nohama.

„Ted’ vystupujeme.“ Doug bez váhání skočil dolů a strhl ji s sebou. Obalil ji svým tělem a po dopadu se začali kutálet v jednom chumlu. Když se konečně zastavili, vlak už byl desítky metrů daleko a nabíral rychlost.

„Panebože!“ vyrazila ze sebe Whitney, která teď ležela na Dougovi. „Mohli jsme si zlomit vaz.“

„Jo.“ Ležel tam bez dechu, s rukama pod její sukni, aniž si to uvědomoval. „Ale nezlomili.“

Rozčileně na něho zírala. „Jaké štěstí! A co jako teď?“ vztekla si odfoukla pramen vlasů z očí. „Jsme uprostřed pustiny, daleko od místa, kam jsme chtěli, a není jak se tam dostat.“

„Máme snad nohy,“ odsekl Doug.

„To oni taky,“ ucedila mezi zuby. „Na příští stanici jsou venku a pomažou pro nás. Mají zbraně, kdežto my mango a skládací stan.“

„Takže čím dřív se přestaneme hádat a vypadneme, tím líp.“ Nešetrněji ze sebe shodil a vstal. „Nesliboval jsem, že to bude piknik.“

„Ani že mě budeš vyhazovat z jedoucího vlaku.“

„Prostě pohni prdelí, zlato.“

Promnula si odřený bok a vyškrábala se na nohy. „Jsi hrubý, arogantní a odpuzivý.“

„Ach, promiňte.“ Teatrálně se uklonil. „Ráčila byste se dát laskavě touto cestou, abychom se vyhnuli brzkému průstřelu hlavy, vévodkyně?“

Naštvaně sáhla po batohu, který jí při pádu vylétl z ruky. „Kterou?“

Doug si hodil batoh na ramena. „Na sever.“

Whitney měla hory ráda. S láskou vzpomínala třeba na lyžařské prázdniny ve švýcarských Alpách. Ráno se nechala lanovkou vyvézt na nějaký vrchol a pak se nemohla nabažít toho skvělého výhledu. Jízda dolů ji vždycky vzrušovala a večerní popíjení horkého rumu u krbu taky.

Stejně tak nezapomenutelný byl víkend v Řecku, ve vile na srázu nad Egejským mořem. Exotiku prastarých skalisek si tam mohla vychutnávat při pohledu z teracové terasy.

Ale na nějaké šplhání – upoceně a nohy drásající – ji nikdy neužilo. Hory nestály za nic, pokud se vám dobývaly do bolavých chodidel.

Prý na sever! Whitney zachmuřeně držela s Dougem krok. Nahoru a zase dolů po skalnatých svazích. Slíbila si, že to vydrží, vždyť Lord měl koneckonců obálku. Ale i když s ním musela šlapat, potit se a funět, neznamenal to, že s ním bude taky mluvit.

Ještě nikdo, nikdo na světě, si jí nedovolil říct, aby hnula prdelí.

Možná ne hned, ale tohle mu vrátí i s úroky. Ještě jednu věc se totiž od otce naučila – pomsta lehce uleželá je ještě mnohem sladší.

Na sever. Doug se rozhlížel po strmých kopcích, které je obklopovaly. V dohledu byla jen luční tráva a rezavý, nemilosrdný kámen. A těch pár řídkých stromů na vrcholcích jim teď k ničemu nebylo. Jinak Doug ze svého místa neviděl žádné chaty, domy ani pole. Žádné lidi. A to přesně teď potřebovali.

Předchozí noc, když Whitney spala, si z ukradeného bedekru vytrhl mapu ostrova. Knihy ničil velmi nerad, ale tohle bylo nutné, aby ji mohl mít pohotově složenou v kapse. Jinak si ale všechno důležité pamatoval a doufal, že nezabloudí dál na sever, než bude třeba. Chvilí se musí držet na téhle vysočině, vyhýbat se břehům řek a otevřeným prostranstvím. Dimitri byl blíž, než čekal. Nechtěl se znovu nechat zaskočit.

Horko už bylo úmorné, ale zásoba vody by jim měla do druhého dne vydržet. Teprve pak se budou starat o to, kde vzít novou. Doug si jen nebyl jistý, jak daleko na sever budou muset zajít, než se odváží sjet na východní pobřeží, kde je terén schůdnější.

Dimitri bude jistě čekat v Tamatave, popíjet víno a obědovat čerstvé ryby. Proto se musejí tomu místu vyhnout.

Douga obvykle bavilo přelstít protivníka, vítězství pak bylo o mnoho cennější. Jenže s Dimitrim se musel mít na pozoru.

Nahodil si ruksak na zádech, aby se mu šlo pohodlněji. Tentokrát se navíc nestaral jen o sebe. Proto také raději pracoval sám. Takhle byl zatížený ještě starostí o jiné tělo než svoje. Střelil okem po Whitney, která chladně mlčela už od chvíle, kdy opustili železnici.

Zatracená ženská, zaklel v duchu. Jestli měla dojem, že ho tím nějak vytrestá, spletla se. Možná by ji nějaký amant ve fraku začal prosit za odpuštění, ale Dougovi připadala se zavřenou pusou aspoň o trochu přitažlivější.

Ta má ale drzost – stěžovat si, že ji z toho vlaku dostal vcelku. Snad jen s několika modřinami. Její problém spočíval v tom, že chtěla mít všechno hezoučké, jako ten svůj elegantní byt... nebo ten kousek hedvábí, co nosila pod sukní.

Takové myšlenky raději hned zaplašil a snažil se soustředit na hledání co nejschůdnější cesty po svahu.

Jeden dva dny v těchhle kopcích by mohly Rema a jeho pohůnky zdržet. Přece jen byli zvyklí spíš na honičky v postranních uličkách a špinavých motelech než na horských cestách.

Zastavil se na jedné vyvýšenině a dalekohledem zkoumal okolí. Dole v údolí zahlédl malý shluk chatrčí orámovaných čtvercovými políčky. Nejspíš rýžovými, hádal podle řídkého zeleného porostu.

Nevšiml si žádných elektrických drátů. Fajn, čím dál od civilizace, tím líp. Mohla to být osada Merinů, jestli si rozdělení místních rodů pamatoval správně. A za vískou se klikatila říčka – snad Betsiboka.

Vedl dalekohled po jejím proudu a v hlavě se mu začal rodit nápad. Stáčela se sice na severozápad, ale cesta po vodě by zase nebyla tak od věci. Čert'at' vezme krokodýly, bude to rozhodně rychlejší než pěšky, až přijde ten správný čas.

Zatím si budou hlídat další osady při cestě. Dřív nebo později jim stejně dojdou zásoby a budou je muset někde doplnit. Ženská, vzpomněl si na Whitney vedle sebe, by se v takovém případě mohla hodit.

Otrávená Whitney usadila zhmožděné tělo do prachu cesty. Nehne se ani o krok, dokud si neodpočne a něco nesní, rozhodla se. Nohy ji už bolely stejně, jako když jednou jedinkrát okusila běh na pohyblivém pásu v posilovně. Aniž na Douga pohlédla, začala hrabat ve svém batohu. Ze všeho nejdřív si vezme jiné boty.

Doug si znovu nasadil brýle a otočil se k ní. Slunce jim právě stálo nad hlavou a do setmění mohli ještě urazit hezkých pár kilometrů. „Jdeme.“

Whitney si v klidu vytáhla banán a začala ho loupat. Jen at' se jí znova opovází říct, že má hnout prdelí. Upřela na něho oči, kousla do banánu a začala pomalu žvýkat.

Sukni měla vykasanou vysoko nad kolena, jak tam tak seděla v tureckém sedu. Vlhká blůza se jí lepila k tělu a vlasy, které si ráno tak pečlivě svázala, jí vlály kolem lícních kostí. Tvář měla stále elegantně chladnou jako z mramoru.

„Tak co je?“ Tělesná touha přinášela nervozitu. Ne, ona se mu nesmí dostat pod kůži. Vždycky špatně dopadl, když to ženské dovolil. Možná až tohle skončí, vyzkouší si to s ní, ale tahle chladná, hubená lady nesmí v žádném případě nabourat jeho priority. Nejdřív prachy a hezký život.

Napadlo ho, jaké by asi bylo cítit ji pod sebou, nahou, horkou a docela zranitelnou.

Whitney se opřela o kámen a znovu si hryzla banánu. Ovanul ji proud horkého vzduchu. Maně se poškrábala pod kolenem. „Trhni si, Lorde,“ řekla s dokonalou výslovností.

Bože, měl chuť jí to dělat, až by zvlácněla jako horký vosk. Měl chuť ji zavraždit. „Poslyš, kotě, musíme toho ještě hodně ujit. Protože jdeme pěšky...“

„Za což můžeš ty...,“ připomněla mu.

Dřepl si vedle ní. „Můžu za to, že ta tvá prázdná hlavička ještě drží na tvých sexy ramenou.“ Plný zlosti i nechtěného chtíce ji chytil dvěma prsty za bradu. „Věř mi, že Dimitri by tě rád držel ve svých malých bílých pracičkách. A má skvělou představivost.“

Zamrazilo ji, ale nedala to znát. „Dimitri je tvůj strašák, ne můj.“

„On nás přebírat nebude.“

„Nenechám se vyděsit.“

„Jestli si nedáš říct,“ odsekl, „bude brzo po tobě.“

Odstrčila jeho ruku a ladně vstala. Ačkoliv měla sukni potrhanou a potřísněnou rudým prachem, zatočila se kolem ní jako večerní róba. Malgašské mokasíny mohly být klidně skleněné střevíčky. Musel uznat, že Whitney by i v domorodých hadrech vypadala jako vévodkyně.

Povytláhl obočí, když mu vložila banánovou slupku do dlaně. „Já málokdy dělám, co se mi řekne,“ promluvila. „Vlastně často spíš naopak. Do budoucna si to radši pamatuj.“

„Ještě chvíli takhle pokračuj a žádnou budoucnost mít nebudeš.“

V klidu si oprášila sukni. „Tak jdeme, nebo co?“ »

Odhodil slupku do trávy a snažil se namluvit sám sobě, že by dal radši přednost ženské, která se bojí a fňuká. „Jestli se na to cítíš?“

„Samozřejmě.“

Vytáhl kompas. Ještě jistou dobu půjdou na sever. Ať slunce pálí, jak chce, a terén je zničující, skály jim poskytnou aspoň trochu ochrany. Snad to byl instinkt, snad předtucha, ale cosi mu říkalo, že by se před západem slunce už neměli zastavit.

„Víš, princezno, za jiných okolností bych tvoji grácii možná ocenil,“ nasadil stálé tempo, „ale tady je to příjemné jako osina v zadku.“

Dlouhé nohy a odhodlání jí pomáhaly udržet krok. „Slušné vychování,“ opravila ho, „je obdivuhodné za každých okolností.“ Věnovala mu pobavený pohled. „A závidění hodné.“

„Ty si nech své vychování, kotě, já si nechám zase svoje.“

Se smíchem vztáhla ruku a zavěsila se do něho. „To víš, že nechám.“

Zadíval se na její hladkou, pěstěnou ruku. Snad neexistovala jiná žena, s níž by měl v rozpálených horách pocit, jako by ji právě doprovázel na ples. „Už ses rozhodla být hodná?“

„Rozhodla jsem se číhat na první šanci, jak ti oplatit za ty modřiny. Ale do té doby... Jak daleko hodláš jít?“

„Cesta vlakem měla trvat dvanáct hodin a teď nemůžeme jít přímo. Tak si to spočítej.“

„Radši ne,“ řekla mírně. „Nebylo by lepší sejít do vesnice a půjčit si auto?“

„Dej mi vědět, až uvidíš první půjčovnu, rád to zatáhnu.“

„No tak aspoň něco sněz. Z hladu má člověk špatnou náladu, Douglasi.“ Odvrátila se od něj a nabídla mu svůj batoh. „No tak, vezmi si mango.“

Potlačil úsměv, rozepl přezku a zašmátral v jejím ruksaku. Opravdu by si něco šťavnatého dal. Prsty nahnátl cosi hebkého. Ze zvědavosti to vytáhl. Zase ty krajkové bikiny – takže je ještě neměla na sobě. „Jsou tu hezčí věci než mango.“

Whitney se ohlédla, když v prstech zkoumal kvalitu látky. „Ruce pryč od mých kalhotek, Dougu.“

Zazubil se a nechal prádlem projít sluneční paprsky. „Hezkys to řekla. Jak to, že s sebou vůbec tohle nosíš?“

„Ze skromnosti,“ odsekla.

Se smíchem nacpal kalhotky zpět a vytáhl mango. „Jasně.“ Zakousl se do ovoce a to mu báječně osvěžilo vyschlý krk. „Hedvábí s krajkami mně vždycky připomene skromné jeptišky z rozvojových zemí.“

„Ty máš ale mizernou fantazii,“ poznamenala a už sbíhala z kopce dolů. „Mně vždycky připomene sex.“

Potom si s pískotem vyšlapovala dál.

Putovali dlouhé hodiny. Ačkoli si hustě natřeli každý kousek obnažené kůže, smířili se s tím, že je slunce stejně spálí. Pach jejich potu přitahoval různý hmyz, ale naučili se ho ignorovat.

Ke konci odpoledne Whitney docela ztratila zájem o malebné kopce a údolí. Sytý pach hlíny a spálené trávy nebyl milý, když si ho

člověk nesl s sebou. Na kapajícím potu a kluzkých kamenech není nic exotického. Madagaskar by byl určitě přitažlivější z terasy pohodlného hotelu, říkala si. Ale hrdost jí nedovolila škemrat, aby se zastavili. Dokud Lord vydrží stát na nohou, ona taky, to si přísahala.

Čas od času zahlédla v údolí malou osadu a pokud vanul příhodný vítr, zaslechla i štekot psů či bučení skotu. Lidské hlasy na tu vzdálenost nedolehly. Vlivem horka a únavy začínala mít Whitney dojem, že okolní scenérie není vůbec skutečná.

Jednou Dougovým dalekohledem zkoumala hemžení na bahnitých políčkách za domy. Sehnuté ženy pracovaly na slunci s batolaty připevněnými na zádech.

Ten otevřený prostor a barvy přírody by pro ni ale měly větší přitažlivost, kdyby tu nestála vyčerpaná s těžkým batohem na zádech.

Kdyby měla chuť se potit, zašla by radši do sauny. Kdyby se jí zachtělo si týrat tělo, raději by někoho prohnala na tenisovém kurtu.

Přesto dál kladla jednu bolavou nohu před druhou a doufala, že slunce brzy zapadne.

Doug sledoval svůj prodlužující se stín a uznal, že už by měli hledat místo k táboření. Obvykle by se snažil využít noci, ale v neznámém horském terénu to přece jen bylo riskantní.

Jednou v noci se takhle zřítil ze srázu v Rocky Mountains a nerad na to vzpomínal.

Ještě chvíli pochodovali a Doug se rozhlížel. Stále čekal, že si Whitney začne stěžovat –a vůbec se chovat, jako se ženské za takových podmínek chovají. Jenže ona vlastně už od začátku jednala nepředvídatelně. Ve skutečnosti by byl skoro raději, kdyby protestovala. Mohl by ji pak snáz někde odložit. Tedy až potom, co by ji obral o část hotovosti. Jenže ona ho zatím vůbec nebrzdila, a navíc statečně nesla polovinu zásob. Ale to je jen první den, řekl si v duchu. Ono to přijde. Skleníkové květinky přece na větru rychle vadnou.

„Mrkneme se támhle na tu jeskyni.“

„Jeskyni?“ Zaclonila si oči a sledovala jeho pohled. Uviděla malý černočerný otvor ve skále. „Tuhle?“

„Jo. Jestli tam nebydlí nějaký čtyřnohý kamarád, mohl by to být prima hotel.“

Dovnitř?! „Wilshire v Beverly Hills je prima hotel.“

Té poznámky si nevšímal. „Nejdřív ale musím zjistit, jestli mají volná místa.“

Whitney ztěžka polkla a sledovala, jak si sundal batoh a plazí se dírou dovnitř. Jen stěží odolala nutkání zavolat ho zpátky.

Každý má přece právo na nějakou fobii, připomněla si a přistoupila blíž. Ona měla hrůzu z malých uzavřených prostor. I přitom, jak zničená se cítila, by raději ušla dalších deset mil, než aby se soukala do takové černé díry.

„Wilshire to zrovna není,“ prohodil Doug, který se zase objevil, „ale postačí. Už jsem jeden pokoj zamluvil.“

Whitney se posadila na balvan a rozhlédla se kolem. Neviděla nic než ostré skály a shluk několika borovic. „Proč jsme vlastně dali tolik peněz za ten do čtverečku sbalitelný stan, na kterém jsi tolik trval?“ připomněla mu. „Co si takhle zkusit, jak je nádherné spaní pod hvězdami?“

„Když se mě někdo snaží lapit – a několikrát se mu to málem povedlo – dám přednost úkrytu ve skále.“ Klekl si a cosi hledal v batohu. „Myslím, že nás Dimitri bude hledat trochu víc na východ, ale lepší je neriskovat. A uvnitř si budeme moct dovolit menší oheň,“ dodal, „v noci se v horách silně ochlazuje.“

„Táborák,“ Whitney si zkoumavě prohlížela nehty. Brzy bude potřebovat manikúru. „Super. Na tak malém prostoru se okamžitě zadusíme.“

Doug vytáhl sekyrku v koženém pouzdře. „Po pár metrech se jeskyně otevírá. Můžeš se tam postavit.“ Přešel k malé, křivolaké borovici a usekl jednu větev. „Speleologie tě nezajímá?“

„Co prosím?“

„Průzkum jeskyní,“ vysvětloval s úsměvem. „Kdysi jsem jednu speleoložku znal. Její tat'ka vlastnil banku.“ Ale z dcery nedostal víc než pár nezapomenutelných nocí v jeskyni, zavzpomínal.

„Znám lepší věci na zkoumání než nějakou díru v zemi.“

„Pak o hodně přicházíš, zlato. Tahle možná nepatří k turistickým atrakcím, ale je v ní pár prvotřídních krápníků.“

„Jak úchvatné,“ řekla suše. Při pohledu na skálu neviděla nic než příliš malou a příliš černou díru v kameni a na čele jí vyvstaly krupěje potu.

Doug znechuceně štípal dříví na oheň. „No jo, ženskou jako seš ty, přece nemůže zajímat jiný kámen, než ten co se dá nosit na krku.“ Všechny byly stejné – ty co měly na francouzské modely a italské botky. Proto taky radši vyhledával barové tanečnice. Tam mohl najít víc upřímnosti.

Whitney přestala zírat na vchod do jeskyně a přimhouřila oči. „Co chceš říct tím.ženská jako ty“?“

„Rozmazlená,“ odpověděl a zasekl sekeru do dřeva. „Povrchní.“

„Povrchní?“ Postavila se. Ten první výraz ji nijak nepohoršil, dokonce připustila, že je to pravda. „Tak povrchní?“ opakovala. „Zloděj mi bude říkat, že jsem povrchní?!“

„V tom mi právě nemůžeš rozumět,“ naklonil hlavu ke straně a chladně se na ni zadíval. „Tys krást nikdy nemusela. Narodila ses už s kasičkou v ruce. A já zas s talentem ti ji z ruky vyfouknout.“ Vložil si chrástí pod ruku a vyrazil k jeskyni. „Jestli chceš dneska jíst, dámo, tak ráčej svoji urozenost nacpat do jeskyně.“ Rychlými pohyby zvedl batoh a zmizel ve skále.

Kde ten chlap bere tu drzost?! S rukama v bok za ním zírala. Jak se opovažuje s ní takhle mluvit, potom co ušla tolik kilometrů? Od chvíle, co ho potkala, už ji honili, strašili, stříleli po ní, a dokonce musela vyskočit z vlaku. A co jí to zatím stálo peněz! A on s ní mluví jako s nějakou přihlouplou barbínou?!

Na moment uvažovala o tom, že odejde a prostě ho v té jeskyni nechá jako nabručeného medvěda. Ale ne. Zhluboka se nadechla a dívala se na otvor. Právě to by se mu líbilo. Zbavil by se jí a poklad by schlamstl sám. I kdyby jí to mělo stát zdraví, bude se ho držet, dokud Lord nesplatí všechno, co jí dluží. A ještě víc.

Ještě mnohem víc, řekla si a stiskla zuby. Pak si klekla a zírala do otvoru.

Prvních pár metrů jí pomohl zdolat čirý vztek. Jenže najednou ho přehlušil pocit hrůzy a přikoval ji na místo. Nemohla popadnout dech a hnout se dopředu ani zpátky. Byla v krabici, ve tmě a bez vzduchu. Už nad ní přiklopili víko.

Vlhké, černé stěny jako by z ní vymačkávaly poslední doušky dechu. Položila si hlavu do prachu a bojovala s hysterií.

Ne, nesmí se tomu poddávat. On byl jen o kousek před ní. Kdyby vzlykala, slyšel by to. Hrdost byla přinejmenším stejně silná jako strach. Posmíval by se jí, uvědomila si, zalapala po dechu a popolezla o kousek dál. Říkal, že se ta jeskyně otevírá. Ještě pár metrů a třeba se bude moci nadechnout.

Bože, jen trochu světla a prostoru. Zaťala ruce do pěstí, aby odolala touze zaječet. Ležela natažená na zemi a sbírala odvahu bojovat dál. Vtom zahlédla záblesk a zaslechla praskot dřeva. Zapálil oheň. Nebude tam tma. Musí se sebrat a ještě kousek popolézt.

Z posledních sil se plazila ke světlu. Konečně se před ní stěny rozestoupily. Ještě chvíli vyčerpaně ležela a oddechovala.

„Tak ses rozhodla přijít?“ Doug, otočený zády, nabíral vodu do jednoho ze skládacích rendlíků. Pomýšlení na dobrou, silnou kávu ho posledních pár kilometrů drželo na nohou. „Dáme si holandskou večeři – ovoce, rýži a kávu. O kafe se postarám já. Možná by ses mohla mrknout po té rýži.“

Ještě se chvěla, ale aspoň se posadila. Ono to přejde, přesvědčovala se. Nevlnost i motání hlavy. Pak mu ty drзости oplátí.

„Škoda že nemáme taky trochu bílého vína, ale...“, Obrátil se a okamžitě zmlkl. Bylo to jen tím šerem, nebo měla tvář bílou jak smrt? Zamračil se, postavil rendlík na oheň a popošel k ní.

Žádné šero, ona vážně vypadala, jako by se měla při doteku rozsypat. Nejisté si před ní dřep. „Co je ti?“

Divoce na něho pohlédla. „Nic!“

„Whitney,“ dotkl se její ruky. „Ježíši, vždyť jsi jako led. Pojď blíž k ohni.“

„Nic mi není,“ vytrhla se mu vztekle. „Nech mě na pokoji.“

„Počkej,“ než mohla vstát, vzal ji kolem ramen. Ucítit, jak se třese. Nechápal, proč se najednou zdá tak malá a bezmocná. „Donesu ti trochu vody,“ zašeptal. Došel pro malý kanystr a otevřel ho. „Je teplá, pij pomalu.“

Napila se. Voda byla vážně teplá a chutnala po železe. „Už je mi dobře.“ V jejím hlase bylo cítit napětí. Jak to, že byl najednou tak pozorný?

„Odpočíň si, jestli je ti zle...“

„Není.“ Vrátila mu kanystr. „Mám jen menší problém s uzavřenými prostory, stačí? Ale už jsem vevnitř a nějak to zvládnou.“

Spíš větší problém, napadlo ho, když ji vzal znova za ruku. Stále se chvěla a byla ledově vlhká. Zasáhl ho pocit viny. Vždyť ji ani na chvíli nenechal vydechnout.

„Mělas mi to říct, Whitney.“

Naklonila hlavu ke straně a to gesto mu přišlo rozkošné. „Mám větší problém s tím, že jsem cvok.“

„Proč? Mně to nikdy nevadilo.“ S úsměvem jí odhrnul pramen vlasů z obličeje. Nezdálo se, že bude plakat. Díky bohu.

„Lidi, co se tak už narodí, si to nikdy neuvědomují.“ Ale její hlas už nebyl tak příkrý. „Každopádně už jsem tady. Ale zpátky mě asi budeš muset nechat tahat jeřábem.“ Rozhlédla se po jeskyni plné krápníků, o nichž mluvil. Zem tu byla místy poseta zvířecím trusem a v jednom rohu zahlédla i hadí kůži. „I když je to tu zařízené v raně neandrtálském stylu.“

„Mám lano.“ Klouby ruky jí lehce přejel po tváři. Už se jí přece jen vracela barva. „Při nejhorším tě na něj přivážu.“ Ohlédl se, protože voda na ohni začínala bublat. „Dáme si to kafe, ne?“

Když se otočil zády, sáhla si Whitney na tvář zahřátou jeho rukou. Netušila, že umí být tak milý bez důvodu.

Anebo důvod měl?

S povzdechem shodila batoh. Ještě pořád hlídala finance. „O vaření rýže nic nevím.“ Zatím vytáhla síťovku s ovocem. Většinou bylo dost poškozené a sytý v jeskyni zavonělo. Žádný banket o mnoha chodech by v tu chvíli nemohl být přitažlivější.

„S tím, co máme, se nedá dělat víc než ji uvařit. Voda, rýže, oheň – to bys měla zvládnout.“

„A kdo myje nádobí?“ chtěla vědět, když lila vodu do druhého rendlíku.

„Vaří se společně, tak i drhne.“ Usmál se na ni. „Jsme přece partneři, no ne?“

„Vážně?“ Postavila hrnek na oheň a nadechla se vůně kávy. Špinavá jeskyně působila rázem civilizovaněji. „Tak to bys mi měl konečně ukázat ty papíry.“

Doug jí podal plechový hrnek s kávou. „A ty mně konečně půjčit půlku peněz.“

Pohlédla na něj přes okraj hrnku. „Ta káva je dobrá, Douglasi. Další věc, kterou umíš.“

„Asi ,jo.“ Vypil půl šálku a nechal si horkou tekutinu protéct tělem. „A teď tě nechám v kuchyni a půjdu se podívat na ložnici.“

Whitney našla pytlík s rýží. „Ty spacáky by měly být lepší než prachové peřiny, potom co jsem za ně zaplatila.“ Začala nabírat plné hrsti rýže. Jednu, druhou. Jestli má být tohle jejich jediné jídlo, mělo by jí být víc, a tak přidala ještě hrst.

Chvilí se potýkala s rozkládací lžicí, a když viděla, že se rýže začíná vařit, rychleji zamíchala.

„Míchej radši vidličkou,“ ozval se Doug, který vyklízel místo pro spacáky. „Lžice rýži rozmačká.“

„Ty jsi ale pedant,“ zamumlala, ale přece jen rozložila i vidličku. „Jak to, že toho o vaření tolik víš?“

„Protože rád jím,“ odpověděl. „A jelikož si jídlo, na jaké mám chuť, nemůžu tak často dovolit, naučil jsem se vařit.“ Rozbalil spacáky a po chvilce váhání je od sebe trochu odtáhl. Raději se od ní bude držet trochu dál. „Vaření je fajn.“

„Když se o něj stará někdo jiný.“

Trhl rameny. „Mě baví. Stačí nápad a trocha koření a jíš si jako královna i v tom nejnuznějším motelu. A když je nejhůř, najdu si práci někde v kuchyni.“

„Práci? Nestačím zírat.“

Její ironie si nevšímal. „Taky jediná, kterou snesu. Dobře se najíst a navíc si můžeš vytipovat nové zazobance.“

„Které bys obral?“

„Každá příležitost se má využít.“ Usadil se na jednom ze spacáků a zády se opřel o stěnu jeskyně. Pak si zapálil.

„To je skautské heslo?“

„Jestli ne, mělo by být.“

„Možná bys dostal odznak, Douglasi.“

Zazubil se. Užíval si chvíle klidu, cigárka a kávy. „Možná. Co večere?“

Znovu zamíchala rýží v hrnci. „Už bude.“ Aspoň měla ten dojem.

Doug si prohlížel staletou krápníkovou výzdobu jeskyně. Starobylost ho vždycky přitahovala. Nejspíš proto, že sám nic starého nevlastnil. Věděl, že i to je důvod, proč se honí za pokladem a příběhem s ním spojeným. „Rýže je nejlepší dušená na másle, s houbami a mandlemi.“

Whitney zakručelo v žaludku. „Vezmi si zatím banán,“ navrhla a jeden mu hodila. „Máš nápad, kde vezmeme novou vodu?“

„Myslím, že si zítra zajdeme dolů do vesnice.“ Vyfoukl oblak kouře. Jediné, co mu v tu chvíli scházelo, byla vana s horkou vodou a voňavá blondýna, která by mu umyla záda. Ale to s pokladem v ruce dohoní.

Whitney zkrřížila nohy pod sebou a zakousla se do dalšího kousku ovoce. „Myslíš, že je to bezpečné?“

Trhl rameny a dopil kávu. „Vodu potřebujeme a taky si můžeme koupit nějaké maso.“

„Radši nic neslibuj.“

„Já doufám, že Dimitri bude čekat v Tamatave, kam jsme tím vlakem měli dojet. A až se tam opravdu dostaneme, bude nás už hledat někde jinde.“

„Takže on vůbec netuší, kam máme namířeno?“

„O nic víc než ty, zlatíčko.“ Aspoň v to doufal. Jenom šimrání mezi lopatkami ho nějak neopouštělo. Naposled potáhl z cigarety a odhodil ji do ohně. „Pokud vím, nikdy ty dokumenty neviděl. Teda rozhodně ne všechny.“

„A jak se potom dověděl o pokladu?“

„Uvěřil v něj, lásko, jako ty.“

Povytáhla obočí. „Nepřipadá mi jako chlap, co dá na víru.“

„Tak na instinkt, když chceš. Byl tu nějaký Whitaker, který chtěl papíry prodat nejvyšší nabídce. A představa pokladu, podloženého dokumenty, se Dimitrimu zalíbila. Říkal jsem ti, že má slušnou fantazii.“

„Jistě. Whitaker...“ Přemílala si to jméno v hlavě, až zapomněla míchat rýží. „George Allan Whitaker?“

„Přesně ten. Znalas ho?“

„Zběžně. Chodila jsem s jeho synovcem. Říkalo se, že si nadělal velké jmění i díky černému obchodu.“

„Konkrétně pašování, zvlášť posledních deset let. Vzpomínáš na safíry Geraldů, co zmizely... počkej... v šestasedmdesátém?“

Zamračila se. „Ne.“

„Měla by ses víc zajímat o dění kolem sebe. Přečti si tu knihu, co jsem šlohnul ve Washingtonu.“

„O ztracených drahokamech?“ trhla rameny. „Mám radši beletrii.“

„Četba rozšiřuje obzory. Z knížek se dovíš úplně všechno.“

„Vážně?“ se zájmem na něho pohlédla. „Takže máš rád literaturu?“

„Hned po sexu nejradši. Ale zpátky k těm safírovým šperkům. Byly krásné jako korunovační klenoty.“

„A tys je ukradl?“

„Ne.“ Opřel se pohodlněji. „V roce sedmdesát šest jsem byl švorc, na letenku do Říma bych neměl. Ale měl jsem známosti. Stejně jako je měl Whitaker.“

„Takže on je ukradl?“ Oči se jí nevěřícně rozšířily, když si na toho malého, vyzáblého mužíka vzpomněla.

„Jen to zařídil,“ opravil ji Doug. „Po šedesátce si pan Whitaker už nechtěl špinit ručičky. Předstíral, že je expert na archeologii. Neviděla jsi žádnou z jeho prezentací v televizi?“

Takže i on se dívá na vědecké filmy. Ztraceně všestranný zloděj. „Ne, ale slyšela jsem, že se chtěl stát americkým Jacquesem Cousteauem.“

„Na to neměl. Ale rozhodně dokázal všeset bulíky na nos zazobaným snobům, kteří pak financovali jeho údajné archeologické výkopy. Uměl si to dobře zařídit.“

„Můj otec tvrdil, že je to prolhanej mizera.“

„Zdá se, že se tvůj otec vyzná nejen ve zmrzlině. Whitaker rozhodně zprostředkoval přesun mnoha drahokamů a uměleckých předmětů z jedné strany Atlantiku na druhou. Někdy před rokem vymámil z jedné anglické lady svazek starých dokumentů a dopisů.“

Whitney zbystrila. „Našich dokumentů?“

Doug raději ignoroval to množné číslo. „Ta dáma je ale pokládala za součást historie umění. Byla známá jako autorka mnoha knih v oboru. Málem se v té věci dohodla s nějakým generálem, ale

Whitaker to se starými dámami asi uměl líp. Jenže byl až moc chamtivý. Tehdy neměl na tak nákladnou expedici, a tak věc částečně zveřejnil a hledal sponzora.“

„A pak se na scéně objevil Dimitri.“

„Přesně. Whitaker sice hledal obchodního partnera,“ při tom slově se Doug usmál, „jenže Dimitri to asi viděl jinak, protože konkurenci nemá rád.“ Doug zkřížil nohy v kotnících a začal si loupat banán. „Dohoda podle něj vypadala asi tak, že on dostane dokumenty a Whitakerovi zůstanou prsty na nohou a na ruku.“

Whitney těžce polkla sousto. „To bude asi zdatný obchodník,“ podotkla.

„Jo, Dimitri chce být vždycky u kormidla. Problém byl jen v tom, že Whitakera přesvědčoval až moc vehementně. A ten stařík měl nejspíš něco se srdcem. Zkolaboval dřív, než se Dimitri k papírům dostal – což ho parádně naštvalo. Prý nešťastná náhoda, ale popisoval mi ji pěkně do detailů,“ Doug se zakousl do banánu. „To asi aby mi nahnal strach a abych po papírech taky nezatoužil.“ Doug si vzpomněl, jak si Dimitri během jejich rozhovoru pohrával se stříbrnými kleštičkami. „Fungovalo to.“

„Vždyť jsi ty papíry stejně vzal.“

„Ale až po tom, co mě podrazil,“ odpověděl s plnou pusou.

„Kdyby jednal čestně, dostal by je. Já bych se nechal vyplatit a odjel na krátkou dovolenou do Cancunu.“

„Ale takhle máš papíry ty, protože každá příležitost se má využít.“

„Přesně tak, sestro. Ježíšmarjá!“ Doug se napřímil a přiskočil k ohni. Whitney se automaticky stočila do klubíčka v očekávání nějakého hada nebo pavouka. „Kolik jsi tam té rýže dala, ženská zatracená?!“

„Já...“ Zmlkla a zírala na hrnec, z něhož se valila rýže jak láva.

„Jen pár hrstí,“ skousla si ret, aby potlačila smích. „No jistě.“

„Snad čtyři,“ zakryla si ústa dlaní, zatímco Doug hledal talíře. „Nebo pět.“

„Čtyři nebo pět,“ zamumlal a začal nabírat rýži na talíře. „Jak jsem mohl skončit v jeskyni na Madagaskaru s takovouhle pipinou!“

„Říkala jsem, že neumím vařit,“ připomněla mu a prohlížela si lepkavou zahnědlou hmotu na talířích. „Tak jsem ti to prostě dokázala.“

„Vrchovatě.“ Když zaslechl, že se hihňá, zvedl hlavu. Seděla tam v tureckém sedu, v ušpiněné sukni a rozsuchaná, a přece stejně přitažlivá jako tehdy v klobouku a kožešině, když ji viděl poprvé. „Ten smích tě přejde,“ strčil jí do ruky talíř, „až to budeš muset sníst.“

„Nevypadá to tak zle.“ Nabrala si vidličkou první sousto a statečně ho okusila. Rýže chutnala po ořechách, ale nijak zvlášť odpudivě. Whitney trhla rameny a v klidu jedla dál. „Nebud' tak vybíravý, Douglasi,“ řekla jen, „jestli narazíme na nějaké houby a mandle, uděláme ji příště po tvém.“ S nadšením děcka nad zmrzlinovým pohárem začala rýži baštit. Aniž by si to totiž uvědomila, poprvé pocítila opravdový hlad.

Doug jedl pomaleji a s menším nadšením a přes okraj talíře ji pozoroval. Fascinovalo ho, jak z ní i v jeskyni noblesa doslova čiší. Zachtělo se mu zjistit, zda by to bylo stejné i v jiných situacích.

„A co ta žena, Doug? Ta dáma, co Whitakerovi dala ty papíry?“

„Co s ní?“

„Co se s ní stalo?“

Spolkl sousto rýže. „Butrain.“

Vzhlédl a v očích se jí odrážel strach. Lepší pro oba, pomyslel si Doug, když pochopí, že se tu hraje první liga. Pak se natáhla po kávě a ruka už se jí nechvěla.

„Chápu. Takže jsi jediný, co ty papíry viděl a zůstal naživu.“

„Ano, zlato.“

„A Dimitri to chce skoncovat s tebou i se mnou.“

„To je taky pravda.“

„Ale já jsem papíry přece neviděla.“

Doug si klidně nabral další rýži. „Takže jestli tě dostane do pařátů, nic mu nevyzvoníš.“

Chvíli ho mlčky pozorovala. „Ty jsi ale prvotřídní parchant, Dougu.“

Tentokrát se zazubil, protože v jejím hlase zaslechl i trochu uznání. „Prvotřídní věci mám rád, Whitney. Budu se jimi obklopovat až do konce života.“

O dvě hodiny později měl ale zase chuť ji proklít. Oheň nechali téměř vyhasnout, aby je světlo z jeskyně neprozradilo. Leželi na zemi vyčerpaní a Dougovou jedinou touhou byl milosrdný spánek.

„Umíš s tím zacházet?“ zeptal se ještě, když se soukal do spacáku.

„Snad dokážu rozepnout zip,“ pohoršila se.

Pak udělal tu chybu, že se na ni zadíval a neodvrátil ihned oči.

Bez stopy koketnosti si totiž stáhla blůzu. Doug dobře věděl, jak tenká je látka té její košilky. Když si sundala i sukni, rty mu zvlhly.

Ne, opravdu neměla chuť koketovat. Z únavy už byla napůl v komatu. A nikdy by si nehrála ani na stydlivku. V podobném oblečení se přece běžně procházela po veřejných plážích.

Snad jindy by ji mohlo potěšit, jaké potíže pohled na ni způsobil v Dougově klíně. Snad by se vyžívala v tom, jak se mu svaly v těle napjaly, když sledoval hru světla a stínu na její nahé kůži. Bylo by pro ni zadostiučiněním, jak zalapal po dechu, když jí hedvábná košilka obtočila tělo. Teď se ale prostě jen nasoukala do spacího pytle a zatáhla zip. Už z ní neviděl víc než jeden světlý pramen vlasů. S povzdechem si složila ruce pod hlavu. „Dobrou noc, Dougu.“

„Jo.“ Stáhl si košili, chytil za konec lepicí pásky a zadržel dech. Pak prudce trhl a sykl bolestí. Whitney se ani nepohnula, protože už tvrdě spala. Doug zaklel, strčil obálku do batohu a vlezl do spacáku.

Pak zíral na strop jeskyně, poslouchal, jak Whitney občas vzdychne ze spánku, a spálenina na hrudi byla ta nejmenší bolest, kterou cítil.

Něco ji zalechtalo na hřbetu ruky. Whitney se nehodlala vzdát slastného spánku a jen líně rukou mávla.

Byla zvyklá spát přesně tak dlouho, jak potřebovala. Někdy stačilo pár hodin a někdy bez problémů spala třeba do oběda.

Když lechtání neustalo, otráveně vzdychla a pootevřela oči.

Se vší pravděpodobností to byl ten největší a nejtlustší pavouk, jakého kdy viděla. Ohledával její prsty černýma, chlupatýma nohama. Protože měla ruku položenou blízko tváře, chvíli jí trvalo, než zaostřila. Pak si ještě otupělá spánkem pavouka prohlížela. To už se vydal na cestu k jejímu nosu.

Moje ruka. Můj nos!

Z hrůzou si uvědomila skutečnost. Přidušeně vykřikla a švihnutím ruky pavouka odmrštila.

Se slyšitelným plácnutím dopadl na zem a kamsi se opilecky odpotácel.

Pavouk Whitney nijak zvlášť nevyděsil, protože vůbec nepomyslela na to, že by mohl být jedovatý. Jen se jí zdál ošklivý, a k nehezským věcem úctu neměla.

Znechuceně si oddechla, posadila se a prohrábla si vlasy. No, když člověk spí v jeskyni, musí s ošklivými sousedy počítat. Ale proč nezašel na návštěvu k Dougovi? Proč by si měl Lord klidně spát, když ji tady budí pavouci? Prudce se otočila, aby s ním zatřásla.

Doug byl pryč i se spacím pytlem.

Nejisté se rozhlédla kolem. Krápníková jeskyně působila v denním světle jako opuštěný, zchátralý hrad. Z ohně zbylo jen pár doutnajících uhlíků. Vzduch nasládle páchl. Nějaké ovoce už jim asi začínalo hnít. Dougův batoh i spacák byly fuč.

Ten parchant. Ten vypočítávej bastard! Zmizel si se svými dokumenty a klidněji nechal v jeskyni s několika kousky ovoce, pytlíkem rýže a pavoukem větším než talíř na polévku.

Vztekle vyskočila na nohy a bez rozmyslu se vrhla k východu z jeskyně. V polovině tunelu se jí zadrhl dech, ale strach potlačila. K čertu s fobiemi, poručila si. Takový podraz mu neprojde. Jestli ho chce dohonit, musí ven. A až ho dostane...

Už zahlédla konec otvoru a soustředila se na něj i na svou pomstu. S hekáním se prodrala na světlo a z plných plic vykřikla.

„Lorde! Ty mizero!“ Zvuk jejího hlasu se k ní odrazem vrátil dvakrát silnější. Bezradně se rozhlížela po okolních rudých skalách. Jak měla vědět, kterým směrem utekl?

Na sever, sakra. Měl kompas. I mapu. Stiskla zuby a pak znovu vykřikla: „Tohle ti neprojde, ty parchantě!“

„Co jako?“

Otočila se na patě a téměř do něho narazila. „Kdes byl?“ V záchvatu úlevy i vzteku ho popadla za košili a prudce jím trhla. „Kam jsi sakra zmizel?“

„Jen klid, zlato.“ Konejšivě ji plácl po zadku. „Kdybych tušil, že se mě chceš dotýkat, zůstal bych u tebe dýl.“

„Chci tě chytit pod krkem.“ Zlostně ho odstrčila.

„Někde se začít musí.“ Postavil si batoh vedle vchodu do jeskyně. „Myslíš, že bych tě tu zapomněl?“

„S největší radostí.“

Musel uznat, že je bystrá. Ta myšlenka v něm chvíli hlodala, ale když se ráno rozhlédl po okolí, neměl prostě to srdce nechat ji v jeskyni uprostřed pustiny. Musí počkat na lepší příležitost.

Ve snaze udržet si před ní náskok se na ni laskavě usmál. „Whitney, jsme partneři a ty jsi navíc...“ přejel jí prsty po tváři, „... žena. Co bych to byl za člověka, kdybych tě tady nechal?“

Úsměv mu oplatila. „Takový, co by prodal i boudu svému psovi, kdyby byla dobrá cena. Tak kde jsi byl?“

Neprodal by jen boudu, ale celého psa, kdyby bylo třeba. „Jsi ostrá holka. Ale spala jsi jako děťátko.“ A na rozdíl od něj celou noc. To, jak se převaloval a bojoval se svými představami, jí hned tak nezapomene. „Chtěl jsem se porozhlédnout a ještě nebylo třeba tě budít.“

Dlouze vydechla. Znělo to uvěřitelně. „Až si příště budeš hrát na Columba, dej mi vědět.“

„K službám, madam.“

Whitney se dívala, jak na nebi krouží jakýsi pták, a ten pohled ji uklidňoval. Bylo jasno, ale horko dosud neudeřilo. Ještě nikdy nezažila takovéhle posvátné ticho.

„A když ses vrátil z průzkumu, co takhle podat hlášení?“

„Ve vesnici dole je klid.“ Vytáhl cigaretu, ale Whitney mu ji hned zabavila. Našel si tedy další a zapálil oběma. „Detaily jsem nezkoumal, ale protože se zdá všechno v pohodě, mohli bychom se vypravit na návštěvu.“

Whitney se podívala na svoje umazané kombiné. „Takhle?“

„Říkal jsem, že jsou to hezké šatečky.“ A s jedním spadlým ramínkem i docela svůdné. „Místní butik nebo salón krásy jsem rozhodně neviděl.“

„Jestli ty chodíš na návštěvy špinavý,“ sjela ho pohledem, „čemuž docela věřím, já se chci převléci a trochu umýt.“

„Posluž si. Snad tam ještě zbyla voda na umytí obličeje.“

Automaticky se dotkla tváře a on se zasmál. „Kde máš ruksak?“

Ohlédla se zpět k otvoru do skály. „Zůstal tam.“ Její hlas zněl pevně, když se otočila. „Už tam nepolezu.“

„No jo, přinesu ti ho. Ale nesmíš se fintit celé dopoledne, ztratili bychom čas.“

„Já se nefintím,“ prohodila, když mizel v jeskyni, „není to potřeba.“

Posměšně zachrochtal a zmizel. Skousla si ret, zadívala se na jeho batoh a zpět na díru ve skále. Možná už jiná šance nebude. Bez váhání si dřepa a začala se rychle prohrabovat jeho obsahem.

Narazila na nádobí, oblečení, ale nad poměrně luxusním kartáčem na vlasy chvíli zaváhala. Kdy si ho stačil koupit? divila se. Zнала každý kus jeho výbavy, včetně spodního prádla, protože všechno

platila. To ty jeho dlouhé prsty, uvědomila si, a vhodila kartáč zpátky.

Konečně našla obálku a opatrně ji vytáhla. To musí být ono. Ohlédla se k jeskyni. Rychle vyndala list žlutého papíru, zavařený ve fólii, a prolétla ho očima. Byl popsáný úhledným ženským písmem, ve francouzštině. Dopis, napadlo ji. Ne, část deníku. A datum – můj bože! Oči se jí rozšířily. 15. září 1793. Stála tu na kopci v oslnivém ranním slunci a v ruce držela kus historie.

Rychle přelétla věty plné strachu, úzkosti i naděje. Psala je mladá dívka, to bylo jisté podle častých slov Maman a Papa. Asi šlechtična, zmatená a vystrašená tím, co se děje s jejím životem a rodinou, pochopila Whitney. Měl vůbec Doug potuchy, co vlastně s sebou tahá v tom svém ruksaku?

Nemělo smysl pokoušet se přečíst si podrobně všechno. Později...

Pečlivě jeho batoh zavřela a položila ho zpět na místo. Nerozhodně si klepla obálkou o dlaň. Bylo uspokojivé porazit někoho v jeho vlastní hře. To už slyšela, že se Doug vrací.

S obálkou v ruce se na sebe zadívala. Bezradně si přejela volnou dlaní od prsou k pasu. Kam by ji kruci měla schovat? Mata Hari musela nosit aspoň kabelku. Začala si obálku cpát za živůtek, ale včas si uvědomila, že je to nesmyslné. To by si ji rovnou mohla přilepit na čelo. Na poslední chvíli ji tedy strčila za výstřih na zádech a zbytek nechala osudu.

„Vaše zavazadlo, slečno McAllisterová.“

„Spropitné vám pošlu později.“

„Hm, to říkají všichni.“

„Dobrá služba je sama o sobě odměnou.“ Potměšile se na něho usmála, což jí ihned oplatil. Vzala si od něho batoh, ale najednou se jí rozsvítilo. Když ona dokázala tak rychle najít obálku, mohl Doug klidně taky... Rozepnula batoh a začala hledat peněženku.

„Měla bys sebou hodit, zlato. Už beztak přijdem pozdě na návštěvu.“ Snažil se ji vzít za ruku, ale vtom ho svým ruksakem uhodila do břicha. Vyrasila mu dech z plic a trochu ji to potěšilo. „Moje peněženka, Douglasi.“ Vytáhla ji a otevřela. Ani ji

nepřekvapilo, že jí nechal ubohou dvacku. „Zdá se, žeš do ní strkal svoje nenechavé prsty.“

„Já ji našel první, partnerko.“ Ačkoli doufal, že na to přijde později, škubl klidně rameny. „Ale neboj se, dostaneš odškodné.“

„Vážně?“

„Víš, že jsem konzervativní.“ Spokojený s novou situací si nahodil batoh na záda. „Peníze má hlídat chlap.“

„Fajn,“ usmála se sladce, což ihned nepochopil, „takže já zas budu hlídat obálku.“

„Na to zapomeň.“ Podal jí její batoh. „A teď se běž hezky převlíknout.“

Měla chuť ječet a nadávat. Ale někdy bylo třeba zachovat si chladnou hlavu, vzpomněla si na další otcovo obchodní pravidlo. „Řekla jsem, že ji hlídám já.“

„A já jsem řekl...“ Ale když si všiml jejího výrazu, zmlkl. Ženská, kterou právě někdo převezl, se nemohla tvářit tak poťouchle. Zadíval se na svoji batožinu. To by snad nemohla? Pak zpátky na ni. Sakra, mohla!

Začal se hrabat v batohu, ale pochopil okamžitě. „Fajn, takže kde je?“

Rozpráhla ruce, až se na ní tenká košilka zavlnila. „Můžeš si mě prohlédat.“

Primhouřil oči a zadíval se na ni. „Vrať ji, Whitney, nebo jsi do pěti sekund nahá jak slovo boží.“

„A ty budeš mít rozbitý nos.“

Stáli tam proti sobě, oba rozhodnutí vyhrát.

„Papíry,“ zavrčel výhruzně.

„Peníze,“ vrátila mu statečně.

Se zaklením sáhl do zadní kapsy a vytáhl svazek bankovek. Když vztáhla ruku, ucukl z jejího dosahu. „Obálku!“

Upřeně mu pohlédla do očí. Tvářil se důvěryhodně, ale za to nemohla dát ani pětník. „Chci tvoje slovo,“ dožadovala se.

„Máš ho mít.“

Přikývla a sáhla si na záda. Ale obálka už sjela příliš hluboko. „Není rozumné se k tobě otáčet zády,“ prohlásila a udělala to, „ale budeš si ji muset vytáhnout sám.“

Pohledem přejel její štíhlý trup až ke křivce boků. Nebyl to zrovna kus ženské, spíš excelentní kousek. Pěkně pomaloučku zasunul ruku pod látku na jejích zádech a propracovával se níž.

„Jen tu obálku, Douglasi, žádné odbočky.“ Složila si ruce na prsou a zírala před sebe. Dotyk jeho prstů na její kůži v ní rozechvíval každý nerv. Většinou se tak snadno nevzrušila.

„Zdá se, že zapadla pěkně hluboko,“ zašeptal. „Chvíli potrvá, než ji najdu.“ Uvědomil si, že by z ní to negližé opravdu stáhl za pár vteřin. Copak by asi dělala? Položil by ji na zem dřív, než by stihla vykřiknout. A pak by dostal to, kvůli čemu v noci tak špatně spal.

Bříšky prstů se dotkl hrany obálky. Jenže ona by pak nad ním mohla mít vrch, a to nechtěl připustit. Je to otázka priorit, připomněl si.

Musela se pekelně soustředit, aby stála v klidu. „Doug, máš dvě sekundy, abys tu obálku vyndal. Pak ti urazím pazouru.“

„Jsi citlivá, co?“ Alespoň nějaké zadostiučinění – cítil, že je rozechvělá stejně jako on.

Když vytáhl obálku, prudce se k němu otočila a nastavila ruku. Měl mapu i její peníze. Na rozdíl od ní byl úplně oblečený. Nepochyboval o tom, že by snadno došla dolů do vesnice a nějaký odvoz zpátky do hlavního města si domluvila. Jestli se jí chtěl zbavit, byla teď nejvhodnější chvíle.

Dívala se mu do očí, klidně a zpříma. Dougovi bylo jasné, že čte každou jeho myšlenku.

I když krátce zaváhal, stejně věděl, že slovo dodrží. Plácnul ji bankovkami do otevřené dlaně.

„Počestnost mezi zloději...“

„... je jen hloupá báchorka,“ dokončila větu za něj. Pak vzala batoh a kanystr s vodou a vydala se o pár kroků dál mezi borovice. Byl to aspoň nějaký úkryt, ačkoli by v tu chvíli dala přednost ocelové zdi. „Co se takhle oholit, Douglasi,“ zavolala ještě. „Nesnáším, když mi doprovod dělá ostudu.“

Přejel si dlaní po strništi na bradě a přísahal si, že se naschvál neoholí ještě několik týdnů.

Whitney zjistila, že je mnohem snazší pochodovat, pokud je cíl na dohled.

V tomto případě šlo o shluk stavení usazených na okraji zeleného pole poblíž hnědé říčky. Po noci strávené v jeskyni jí ta víska připadala útulnější než New Rochelle.

Muži a ženy pracovali sehnutí na rýžových polích. Na ostrovany se zdáli hbití. Whitney při pohledu na ně napadlo, jestli ti lidé vůbec někdy viděli moře.

Z chlévů je pozorovaly krávy se smutnými očima. Spatřila i zrezlý džíp, avšak bez kol, podepřený cihlami.

Ženy věšely na šňůry barevné prádlo a některé si i prozpěvovaly.

Když se s Dougem přiblížili, práce ustala a hlavy se začaly otáčet. Nikdo, kromě černého psa, jim ale nešel naproti. V očích vesničanů byla znát zvědavost i podezřívavost. Whitney zalitovala, že si neoblékla nic veselejšího než košili a jednobarevné kalhoty. Ohlédla se na Douga. S rozcuchanou hlavou a neoholenou tvářívypadal jak po hezky dlouhém flámu.

Vzduch byl cítit chlévskou mrvou i připravovaným jídlem. Whitney zakručelo v žaludku. Snažila se držet krok s Dougem, který měl nos zase zabořený v bedekru.

„Nemůžeš toho nechat aspoň teď?“ zlobila se. Když cosi zabručel, zvedla oči v sloup. „Divím se, že sis nečetl i v noci pod dekou.“

„Na to dojde. Merinové jsou původem z Asie. Patří tu k vyšším vrstvám. To by se ti mohlo líbit.“

„Jistě.“

Přehlédl její ironii a četl dál. „Mají kastovní systém, který odděluje urozené od střední třídy.“

„Velmi rozumné.“

Šlehl po ní okem, ale Whitney se jen usmála. „Rozumné bylo, že kasty zákonem zrušily, ale Merinové na to moc nedbají.“

„Protože morálka se zákonem těžko vynucuje.“

Doug se nenechal zvíkat a zvedl hlavu. Lidé se kolem nich stahovali v kruhu, ale jako uvítací komise se netvářili. Podle toho, co četl, nepoužívali malgašské kmeny luky a šípy už dávno. Ale i tak –

zadíval se na ty výhružné hnědé oči kolem – raději by měli být s Whitney opatrní.

„Jak myslíš, že budou reagovat na nečekanou návštěvu?“ Whitney byla nervóznější, než si připouštěla, a zahákla se do Douga.

Už se dokázal vetřít na mnoho míst bez pozvání. „Budeme okouzující,“ navrhl. Obvykle to fungovalo.

„Myslíš, že to zvládneš?“ zeptala se, když přicházeli ke skupině lidí.

I přes značnou nejistotu pokračovala dál s hlavou vzhůru. Skupina se rozestoupila a udělala místo pro vysokého muže v černém hábitu na škrobené bílé košili. Mohl to být náčelník, kněz nebo generál, ale rozhodně někdo důležitý... a nerad vyrušený. Whitney zapomněla na hrdost a stoupla si za Douglase. „Tak okouzluj,“ vyzvala ho šeptem.

Doug přehlédł celou skupinu a odkašlal si. „Dobře.“ Nasadil odzbrojující úsměv. „Dobré ráno. Jak se vede?“

Vysoký muž naklonil hlavu a pak otráveně cosi zabručel v malgašštině.

„Asi si moc nerozumíme, pane, ehm...“ Stále s úsměvem napřáhl ruku, ale muž na ni jen bez zájmu zíral. Bezradný Doug chytil Whitney za loket a přistrčil ji před sebe. „Zkus francouzštinu.“

„Ale, tvoje kouzlo tak skvěle fungovalo.“

„Není čas na fórký, zlato.“

„Říkals, že jsou přátelští.“

„Třeba nečetli ten bedekr.“

Whitney se zadívala na kamennou tvář vysokého muže. Možná měl Doug pravdu, zatřepotala řasami a zkusila formální francouzský pozdrav.

Muž na ni několik dlouhých vteřin zíral a pak ho opětoval. Whitney se téměř zahihňala úlevou. „Fajn, a teď se omluv,“ nařídil Doug.

„Za co?“

„Že jsme sem vtrhli,“ sykl mezi zuby. „Řekni, že jdeme do Tamatave, ale ztratili jsme se a došly nám zásoby. A nepřestávej se usmívat.“

„To je snadné, když se šklebíš jak můj pomatenej brácha.“

Zaklel, ale jen šeptem. „Snaž se vypadat bezmocně, jako když píchneš na dálnici.“

Otočila se k němu a zmrazila ho pohledem. „Prosím?“

„Koukej to říct, proboha.“

„Řeknu,“ odpověděla hrdě, „ale nemíním se tvářit bezmocně.“ Obrátila se zpět a znovu se přívětivě usmála. „Velmi se omlouváme, že vás rušíme,“ spustila francouzsky, „ale cestujeme do Tamatave a můj společník,“ ukázala na Douga a pokrčila rameny, „zabloudil. Dochází nám voda i jídlo.“

„Tamatave je hodně daleko na východ. To jdete pěšky?“

„Bohužel ano.“

Muž se zahleděl na Douga, pak zpět na Whitney. Pohostinnost byla součástí malgašského dědictví i kultury. Přesto by se neměla přehánět. Cizinci vypadali nervózně, ale ne nebezpečně. Po chvílce se lehce uklonil. „Buďte našimi hosty a podělte se s námi o jídlo a vodu. Já jsem Louis Rabemananj ara.“

„Těší mě.“ Natáhla ruku, která byla tentokrát přijata. „Já jsem Whitney McAllisterová a tohle je Douglas Lord.“

Louis se otočil k čekajícím lidem a oznámil, že mají ve vesnici hosty. „Moje dcera Marie.“ Přistoupila k nim menší mladá žena s kávovou pletí a velkýma černýma očima. Whitney se zájmem pohlédla na její spleťtý účes a zapřemýšlela, jestli by její kadeřník něco takového svedl.

„Postará se o vás. Až si odpočnete, můžete se s námi najíst.“ S tím Louis zase zmizel v davu.

Po krátkém pohledu na Whitneyinu tenkou košili a upjaté kalhoty sklopila Marie oči. Otec by jí nikdy nedovolil nosit něco tak vyzývavého. „Pojďte prosím se mnou. Ukážu vám, kde se můžete umýt.“

„Děkujeme, Marie.“

Následovali ji do vesnice. Nějaké dítě v davu vykřikovalo a ukazovalo na Whitneyiny vlasy a matka se ho snažila utiшит. Louis ale stačil všechny poslat zpátky do práce, než Marie došla k jednomu z domů. Byl celý dřevěný, částečně vyřezávaný, okna se třpytila a přede dveřmi ležela vybělená tkaná rohožka. Marie ustoupila, aby hosté mohli vejít.

Uvnitř bylo dokonale čisto. Jednoduchý dřevěný nábytek zdobily barevné polštářky. Na oknech stály květináče se žlutými květinami podobnými sedmikráskám. Dřevěné žaluzie zajišťovaly příjemný chládek.

„Támhle je voda a mýdlo.“ Dívka je vedla dál do domu „kde z malé komůrky vynesla dřevěné lavory, nádoby s vodou a kousek hnědého mýdla. „Brzy bude oběd, na který jste pozvaní. Jídla bude dost.“ Poprvé se usmála. „Připravujeme se na *fadamihanu*.“

Než Whitney stačila poděkovat, chytil ji Doug za ruku. Nerozuměl francouzštině, ale ten poslední výraz oživil jeho paměť. „Řekni, že my taky ctíme jejich předky.“

„Cože?“

„Prostě to řekni.“

Whitney tedy poslechla a Marie ji odměnila zářivým úsměvem. „Jste vítáni u našeho stolu,“ řekla ještě a nechala je o samotě.

„Co to mělo být?“

„Zaslechl jsem slovo *fadamihana*.“

„Ano, že prý se na ni chystají, ať je to, co je to.“

„Svátek mrtvých.“

Přestala si prohlížet dřevěné umyvadlo a ohlédla se. „Prosím?“

„Starý zvyk. Uctívání předků je součástí malgašského náboženství. Mrtvé pohřbívají vždycky do hrobu k dědům a babičkám. Jednou za pár let je zase vykopou a pořádají pro ně oslavu.“

„Exhumují je?“ Pocítila okamžitou nevolnost. „To je odporné.“

„Je to jejich náboženství, výraz úcty k předkům.“

„Pevně doufám, že mě takhle nikdo uctívat nebude,“ odpověděla, ale zatímco Doug naléval vodu do lavoru, zvědavost jí přece nedala. „A jaký to má smysl?“

„Těla zemřelých dostanou na slavnosti čestná místa, čistá prostěradla a palmové víno. Pak se s nimi všichni podělí o poslední zvěsti.“ Ponořil ruce do vody a bohatě si ji šplíchl na obličej. „Prostě tak vyjadřují respekt minulosti a lidem, ze kterých vzešli. Hodně se zpívá a tancuje a všichni si užívají, živí i ti druzí.“

Takže mrtví se neoplakávají, divila se Whitney, oni je ni baví. Oslava smrti, nebo spíš těsného spojení života a smrti. Najednou měla dojem, že význam toho rituálu pochopila.

Vzala si od Douga mýdlo a usmála se na něho. „To je vlastně krásné, ne?“

Uchopil do ruky malý, hrubý ručník a otřel si tvář. „Krásné?“

„Oni na tebe nezapomenou, když zemřeš. Přinesou si tě zpátky na slavnost, povídají si s tebou a připíjejí ti. Jedna z nejhorších věcí na smrti je, že člověk přijde o všechnu legraci.“

„Nejhorší na smrti je smrt,“ uzemnil ji Doug.

„Bereš to moc doslova. Napadlo mě, že se člověk možná snáz smiřuje se smrtí, když ví, že ho čeká něco takového.“

Doug nevěřil, že něco smiřuje člověka se smrtí. Jednou prostě přijde chvíle, kdy už je život neudržitelný. Zavrtěl hlavou a odložil ručník. „Jsi zajímavá ženská, Whitney.“

„Samozřejmě.“ Se smíchem zvedla mýdlo a čichla si k němu. Vonělo po rozemletých květinách. „Mám hrozný hlad. Pojďme se podívat, co se dnes vaří.“

Marie se vrátila převlečená do dlouhé barevné sukně. Venku už vesničané obkládali dlouhý stůl jídlem a pitím. Whitney, která očekávala jen nějakou rýži a čerstvou vodu, se s díky obrátila k Marii.

„Jste našimi hosty,“ řekla Marie slavnostně. „Osud vás přivedl do naší vesnice. Nabízíme pohostinnost našich předků a oslavíme vaši návštěvu. Otec říkal, že hostina bude na vaši počest.“

„Já jen vím, že jsme hladoví.“ Whitney vzala dívku za ruku, „a moc vděční.“

A pak se doslova nacpala. Nerozeznávala sice z jídla nic kromě rýže a ovoce, ale rozhodně nebyla vybíravá. Vzduch voněl exotickým kořením, maso pečené na otevřeném ohni bylo lahodné a víno omamující.

Začala hrát hudba. Bubny, ostré písťaly a strunné nástroje vyluzovaly prastaré melodie. Práce na polích mohla jeden den počkat. Přišli hosté, a toho si místní uměli vážit.

Whitney už měla trochu v hlavě a směle se pustila do tance se skupinou mužů a žen.

Vzali ji mezi sebe a s úsměvem přitakávali, když se pokoušela napodobit jejich kroky. Pak rytmus zrychlil, několik mužů vyskočilo a otočilo se ve vzduchu. Whitney se smíchem zvrátila hlavu. Vzpomněla si na zakouřené, přeplněné kluby, kterým dělala patronku, na elektrickou hudbu a světla. Žádný z jejích městských sebestředných tanečníků nemohl konkurovat těmhle Merinům. Zatočila se, až se jí hlava zamotala, a přistoupila k Dougovi.

„Pojď se mnou tancovat.“

Oči se jí leskly a kůže zrudověla. Její tělo se zdálo měkké a vláčné. Zasmál se. „Ty to zvládneš za nás oba.“

„Nekaz zábavu,“ zapíchla mu prst do hrudi, „Merinům by se to nelíbilo.“ Objala ho. „Stačí jen pohybovat nohama.“

Ruce mu samovolně sklouzly k jejím bokům a nechaly se unášet jejich rytmem. „Jenom nohama?“

Zaklonila hlavu a upřela na něj omamný pohled zpod svých dlouhých řas. „Když to jinak neumíš...“ Prudce vypískla, protože s ní zatočil dokola.

„Tak se mě drž, zlato.“ Švihem ji chytl pod zády a druhou rukou natáhl. Chvilí ji držel v dramatickém tangovém postoji. Pak v rytmu hudby vyrazili.

„Sakryš, Douglassi, s tebou by se možná dalo jít na rande.“

Začali se houpat, kroužit, otáčet a Merinové při pohledu na ně souhlasně kývali. Dotýkali se těly a téměř i tvářemi.

Whitney cítila, jak jí srdce vzrušeně buší radostí z toho, jak bláznivě se chová. Dotek Dougova těla ji vzrušoval ještě víc. Měl vlahý dech a pozoroval ji zázračně jasnými očima. Neměla ho zatím za zvlášť silného muže, ale v téhle těsné blízkosti cítila pnutí tvrdých svalů na jeho zádech a ramenou. Vyzývavě na něho pohlédla a snažila se s ním držet krok.

Zatočil s ní tak prudce, až se jí zatmělo před očima. Pak ji nechal spadnout v přehnaném záklonu, že se hlavou málem dotkla země, a vzápětí zase stála na nohou. Dougova ústa byla jen pár milimetrů od jejích.

Stačil jeden malý pohyb hlavy a jejich rty by se dotkly. Oba byli zadýchaní tancem a vzrušením. Ucítla závan potu, vína a masa. Tím vším Doug voněl.

Stačil jeden malý pohyb. A co pak?

„Do háje s tím,“ zašeptal. Stiskl ji silněji v pase, její řasy se zatřepetaly, ale vtom odněkud zaslechl řev motoru. Prudce se otočil a ztuhl jako kočka, až Whitney překvapeně zamrkala.

„Kruci,“ chňapl ji za ruku a vlekl pryč. Protože nebyl čas, přitiskl ji ke stěně jednoho domu a zakryl svým tělem.

„Co to sakra provádíš? Po jednom tangu jsi úplně zcvoknul?“

„Hlavně se nehýbej.“

„Já se ani...“ Pak to také zaslechla, kdesi nad jejich hlavami. „Co to je?“

„Helikoptéra.“ Modlil se, aby ve stínu protažené střechy nebyli vidět.

Pokusila se mu vyhlédnout přes rameno. „To může být kdokoli.“

„Může, ale Dimitri neztrácí čas a já zbytečně neriskuju život.“ Jak je tu vůbec mohl objevit? Marně se rozhlížel po únikové cestě. Odtud by neutekli. „Ty tvoje vlasy musí svítit na dálku.“

„I pod tlakem jsi docela galantní, Douglassi.“

„Doufejme, že nechťejí přistát, aby se tu porozhlédli.“ Sotva to dopověděl, zvuk motoru zesílil. I za domem cítili, jak vrtule zvedá vítr a prach. „On ti snad čte myšlenky.“

„Radši buď zticha.“ Ale kudy pryč? Byli ve slepé uličce, docela v pasti.

Cosi zaslechl a se zaťatými pěstmi se otočil. Marie se zastavila a naznačila, aby byli zticha. Ukázala jim směrem k domu. Zády ke zdi pak postupovala ke dveřím. I když to znamenalo svěřit se znovu do rukou ženy, Doug se rozhodl ji následovat a Whitney táhl za sebou.

Uvnitř si přiložil prst ke rtům a přistoupil k oknu.

Vrtulník už přistál na ploše pod jedním z kopců a Remo rázoval směrem k vesničanům.

„Parchant jeden!“ ulevil si Doug. Dřív nebo později se bude muset s Remem utkat. Tady ho aspoň kryl dům. V té chvíli byl ale ozbrojený jen kapesním nožikem, uvědomil si. Vtom si vzpomněl, že jejich batohy zůstaly venku. Vedle stolů s jídlem.

„To je...“

„Drž se dál,“ nařídil, když se Whitney plížila k oknu. „Je to Remo a další dvě Dimitriho loutky.“ A brzo, uvědomil si a otřel si

rukou ústa, se nejspíš setkají i s Dimitrim. Tentokrát budou potřebovat trochu víc než štěstí. Rozhlédl se místností po něčem na obranu. „Řekni jí, že nás ti muži hledají, a zeptej se, co jejich lidé udělají.“

Whitney se zadívala na Marii, stojící tiše u dveří, a udělala, co Doug chtěl.

Marie složila ruce na prsou. „Vy jste našimi hosty,“ řekla prostě, „oni ne.“

Whitney se usmála a větu přeložila. „Zdá se, že tu máme azyl.“

„To je fajn, ale vzpomeň si, co se stalo Quasimodovi.“

Díval se, jak Remo předstoupil před Louise. Vůdce Merinů ho sledoval chladně a nepohnutě, pak něco prohodil v malgašštině. Remo sáhl do kapsy.

„Fotografie,“ zašeptala Whitney. „Určitě mu ukazuje naše fotky.“

Jemu, souhlasil v duchu Doug, a všem dalším vesničanům odtud až do Tamatave. Jestli se z toho dostanou, už se nesmějí nikde ukazovat. Jak ho jen mohlo napadnout, že si s Dimitrim v zádech budou moci chvíli oddechnout?

Spolu s fotkami Remo nabízel i svazek bankovek. Obojí se setkal s hrobovým tichem.

Zatímco se Remo snažil vyjednávat, další z posádky vrtulníku obcházeli stoly a ochutnávali jídlo. Doug bezmocně sledoval, jak se přibližují k jejich batohům.

„Zeptej se, jestli tu není nějaká zbraň.“

„Zbraň?“ Whitney polkla naprázdno. Tenhle tón slyšela v jeho hlase poprvé. „Ale Louis by...“

„Zeptej se! Hned.“ Remův společník si nalil pohárek palmového vína. Stačilo, aby se podíval mírně doleva. Kdyby ty batohy zahlédl, už by nezáleželo na tom, na čí straně vesničané stojí. Doug nebyl ozbrojený a věděl dobře, co má Remo v koženém pouzdru pod sakem. „Tak už se zeptej, Whitney.“

Marie na otázku reagovala jen nevýrazným kývnutím. Zmizela ve vedlejším pokoji a po chvíli přinesla dlouhou, nebezpečně vyhlížející pušku. Doug si ji vzal, ale Whitney ho popadla za ruku.

„Oni mají taky zbraně a venku jsou děti, Dougu.“

Zachmuřeně nabil. Věděl, že musí být rychlý a přesný. Zatraceně rychlý. „Neudělám nic, dokud nebudu muset.“ Dřepl si a hlaveň pušky opřel o okenní parapet. Zamířil na skupinu venku a zvlhlý prst položil na spoušť.

Nenáviděl zbraně. Odjakživa. A nezáleželo na tom, zda ji držel on nebo někdo jiný. Už i zabil. Kdysi ve Vietnamu ho před tím neuchránila ani inteligence, ani šikovné ruce. Tehdy se naučil věci, které nechtěl znát, ale o kterých věděl, že je bude muset znovu využít. Přežít – byla zásada číslo jedna.

Ano, už zabíjel. Jedné děsivé noci v Chicagu, kdy už se mu cizí nůž zařezával do hrdla. Věděl, jak vypadá člověk, z kterého právě uniká život. A pochopil, že příště může být na řadě on.

Zbraně nenáviděl. Ale teď sevřel pušku pevně v ruce.

Jeden z Whitneyových tanečníků venku právě přiskočil k chlapovi poblíž batohů a se smíchem mu podával pohár vína. Chlap pil a batohy zatím zmizely pod nohama Merinů.

„Přestaň se chovat jako idiot,“ křikl Remo na kolegu, který už zase nastavoval prázdný pohárek. Znovu zamával fotografiemi, ale Louis ho jen odbyl sprškou malgašštiny.

Doug sledoval, jak Remo strká peníze s fotkami zpět do kapsy a vrací se k čekající helikoptěře. Ta vzápětí s rachotem nastartovala. Když byla několik metrů nad zemí, Doug se konečně uvolnil.

Zbraň v rukou se mu protivila, a jakmile zvuk motorů dozněl, vyndal z ní náboje.

„Mohl jsi někomu ublížit,“ zašeptala Whitney, když ji vracel Marii.

„Jo.“

Obrátil se a v jeho tváři byla patrná hrubost, jakou u něj ještě nepoznala. Nemělo to nic společného se strachem, snad spíš s bezcitností. Zloděj, to ano, to byla schopná pochopit, ale najednou viděla, že on je svým způsobem stejně tvrdý a nelítostný jako muži, kteří ho hledají. Nebyla si jistá, zda se dokáže smířit i s tím.

Ten podivný výraz ale z jeho očí zmizel, když se znovu objevila Marie. Vzal ji za ruku a políbil ji jako královnu. „Pověz jí, že jí vděčíme za své životy a že na to nikdy nezapomeneme.“

Whitney překládala, ale Marie nespouštěla z Douga oči. Jako žena ten pohled ihned rozeznala. A z Dougova výrazu pochopila, že on se v něm doslova vyžívá.

„Asi byste chtěli být o samotě, ne?“ ucedila a přešla ke dveřím. „Tři jsou někdy až moc.“ Práskla s nimi o něco víc, než bylo třeba.

„Zase nic?“ Nad vysokým brokátovým křeslem se vznášel oblak kouře.

Remo zašoupal nohama, protože Dimitri negativní zprávy nebral. „Zkontrolovali jsme s Krentzem a Weisem celou oblast, stavili se v každé vesnici. Pět mužů hlídá tady ve městě, ale nikde ani stopa.“

„Ani stopa.“ Dimitri mluvil mírně a s dokonalou dikcí, kterou mu do hlavy vtloukla matka. Třemi prsty odklepl popel z cigarety do alabastrového popelníku. „Kdo se dobře dívá, Remo, vždycky vidí nějakou stopu.“

„Myje najdeme, pane, jen to asi chvíli potrvá.“

„To mi dělá starosti.“ Ze stolku po pravé ruce vzal vykládanou sklenici s červeným vínem. Na prstu se mu zatřpytil hrubě upravený diamant. „Už vám unikli třikrát...“ Napil se a chvíli nechal víno válet na jazyku. „Propána, vlastně čtyřikrát. Zdá se, že se z toho stává nebezpečný zvyk.“ Cvakl zapalovačem a přes vysoký plamen se zadíval Removi do očí. „Víš přece, co si myslím o neúspěšných lidech.“

Remo polkl, ale raději se nevymlouval. Dimitri se za výmluvy mstil. Cítil, jak mu v týlu vyvstal pot a pomalu stéká dolů.

„Remo, Remo,“ zavzdychal tiše Dimitri, „vždyckys byl jako můj syn.“ Mluvil pomalu, protože dobře věděl, jak hrozivá jsou dokonale vyslovená slova. „Já jsem trpělivý a štědrý člověk.“ Čekal na Remův komentář a byl rád, že žádný nepřišel. „Ale chci za to výsledky. Příště ať radši uspějete. Zaměstnanec i partner musejí mít smysl pro disciplínu.“ Úsměv pohnul jeho rty, ale ne očima. Ty zůstaly bez výrazu. „Disciplínu,“ opakoval.

„Dostanu Lorda, pane Dimitri. Přinesu vám ho na talíři.“

„Milá představa, jen co je pravda. Dones dokumenty.“ Jeho hlas se změnil v led. „A chci tu ženu. Ona mě zajímá čím dál víc.“
Remo se maně dotkl jizvy na tváři. „Dostanu ji, slibuj u.“

Počkali až do setmění. S velkou slávou a nákladem jídla a vína se pak loučili s obyvateli vesnice. Merinové se zdáli být jejich návštěvou nadšeni.

V návalu štědrosti, která Dougovi vyrazila dech, vložila Whitney Louisovi do ruky pár bankovek. Doug si oddechl, když je Louis odmítl, ale jen nakrátko. Whitney ihned prohlásila, že je to pro vesnici a důkaz úcty k jejich předkům.

Bankovky okamžitě zmizely v záhybech Louisovy košile.

„Kolik jsi mu to dala?“ chtěl vědět Doug, když se shýbal pro plný batoh.

„Jenom stovku.“ Všimla si jeho zděšení a plácla ho po tváři. „Nebud' škrt, je to neslušné.“ Pak s pobrukováním vytáhla notýsek.

„Nene, tos vysolila ty, ne já.“

Whitney psala dál a všimla si, jak dluh hezky narůstá. „Kdo začne hrát, musí taky platit. Ale mám pro tebe překvapení.“

„Jaký? Desetiprocentní slevu?“

„Jsi hrubý.“ Ohlédla se za kašlavým zvukem motoru. „Dopravní prostředek!“ Radostně zamávala na řidiče.

Ten džíp očividně zažil lepší časy. Byl sice čerstvě umytý, ale motor kuckal, vynechával a vůz pomalu drkotal po kamenité cestě.

Jako dopravní prostředek by snad byla rychlejší slepá mula, pomyslel si Doug. „Tohle neujede ani dvacet kilometrů.“

„Ale těch dvacet kilometrů nemusíme jít po svých. Takže hezky poděkuj a tvař se přívětivě, Douglassi. Pierre nás hodí do provincie Tamatave.“

Bylo od pohledu zřejmé, že veselý Pierre požil o něco víc palmového vína. Budou rádi, když neskončí v prvním rýžovém poli. „Super.“ Lehce otrávený dobrovolně požitým bolehlavem se Doug krátce rozloučil s Louisem.

Whitney byla o mnoho výřečnější. Doug se zatím nasoukal na zadní sedadlo a natáhl si nohy. „Pohni zadkem, zlatíčko. Do hodiny je tma.“

„Až po tobě, Lorde.“ S úsměvem nastoupila a udělala si pohodlí. „*Avant*, Pierre.“

Džíp prudce poskočil, zabafal a pak začal drkotat z kopce dolů. Dougova hlava se při tom kodrcání rozbolela naplno. Zavřel tedy oči a snažil se usnout.

Whitney si užívala jízdy. Dobře se najedla, napila i pobavila, což se jí mohlo stát i v klubu na Broadwayi. Jenže tohle bylo výjimečné. Možná se neprojížděla v útulném taxíku po Central Parku, ale to mohl za dvacet dolarů každý. Ona se tloukla ve starém džípu po Madagaskaru s domorodým Merinou a lehce chrápajícím zlodějem. Přišlo jí to mnohem zajímavější než cokoli jiného.

Krajina kolem se zdála monotónní. Červené kopce, téměř bez stromů, a hluboká údolí s políčky. Se západem slunce se sice ochladilo, ale cesta zůstávala prašná. I přes svou jednotvárnost chytil ten pohled Whitney za srdce. Celé dlouhé míle neviděla nic, co by bránilo výhledu na oblohu. Najednou cítila, že by tu člověk mohl najít sám sebe daleko rychleji než v přelidněném městě.

V New Yorku se jí často zastesklo po obloze. To pak skočila do prvního letadla a zmizela někam daleko, kde ji ta nálada po čase přešla. Její přátelé s tím byli smíření a rodina jen trpělivě čekala, až se Whitney umoudří a usadí.

Možná právě pro tu opuštěnost uprostřed přírody se teď cítila nezvykle spokojená. Tušila, že to zase přejde. Ona nebyla zrozená pro dlouhá období spokojenosti. Jistě bude zase brzy pokukovat po dalším dobrodružství.

Stíny se dloužily a slunce jim za zády velkolepě zapadalo. Musela se v kleku otočit, aby mohla pozorovat tu úžasnou škálu barev na obloze. Vymýšlet nové odstíny pro látky a nátěry patřilo k její profesi. Napadlo ji, jaký by asi byl pokoj v barvách zapadajícího

slunce. Karmínový, zlatý, namodralý a nafialovělý. Zajímavá a výrazná kombinace. Zadívala se na spícího Douga. Hodil by se k němu, uvědomila si. V těch barvách cítila sílu, výjimečnost a nezdolnost.

A on nebyl muž, kterého by člověk mohl ignorovat, i když se mu nedalo ani věřit. Jako ten výjev na obloze se vám mohl měnit před očima a pak zmizet, aniž jste uhnuli pohledem. Když ho ten den viděla s puškou v ruce, pochopila, že je schopný i nečekané krutosti, a když to bude nezbytné, může se krutě zachovat i k ní.

Měla by pro něho mít větší význam.

Zadívala se na podlahu, kde u Dougových nohou ležel batoh s obálkou. Opatrně se k němu naklonila, ale oči nespouštěla z Dougovy tváře. Batoh byl z dosahu a džíp příliš nadsakoval. Doug stále slabě pochrupoval. Prsty chytila za přezku batohu a začala ho zvedat nahoru.

Vtom přišla nečekaná rána, která jí vyrazila dech. Než se mohla něčeho zachytit, auto sebou smýklo a ona se překulila na zadní sedadlo.

Doug se leknutím probudil a našel Whitney roztaženou na svých prsou. Se zívnutím ji pohládl po boku. „Chceš být u mě co nejbliž, vid’?“

Odfoukla si vlasy z tváře a zamračila se na něho. „Jen jsem se dívala na západ slunce.“

„Aha.“ Sevřel jí ruku, kterou stále držela batoh. „Dlouhé prsty, Whitney,“ mlaskl si, „zklamala jsi mě.“

„Nechápu, o čem to mluvíš.“ S funěním se zvedla a zavolala na Pierra. Doug nepotřeboval překlad, aby pochopil, proč muž kope do přední pneumatiky.

„Píchli jsme.“ Vyškrábal se z vozu a pak se ještě natáhl pro batoh. Whitney také. „Co chceš dělat?“ zeptal se jí.

Dívala se, jak Pierre vytahuje rezervní pneumatiku. „Stát tady a tvářit se bezmocně, samozřejmě. Jedině kdybys chtěl, abych zavolala odtahovku.“

Doug cosi zavrčel, dřep si a začal uvolňovat matice. „Ta rezerva je hladká jako dětská prdýlka. Řekni šoferovi, že odtud půjdeme pěšky. Bude rád, když s tím dojede zpátky.“

O čtvrt hodiny později už stáli na cestě a dívali se za odjíždějícím džípem. Whitney se do Douga zvesela zahákla. Hmyz a drobní ptáci spustili večerní koncert a na nebi se objevily hvězdy. „Je libo romantickou procházku?“

„Jen nerad tě musím odmítnout, ale radši si najdem úkryt a utáboříme se. Brzy už nebude vidět na krok. Táhle,“ ukázal na shluk balvanů. „Za tou skalkou postavíme stan. Ze vzduchu by nás našli vždycky, ale aspoň nebudeme vidět ze silnice.“

„Takže myslíš, že se vrátí.“

„Určitě se vrátí. Jen my už musíme být jinde.“

Protože Whitney začínala pochybovat, že na Madagaskaru existuje víc stromů pohromadě, skutečný les ji velmi potěšil. Dokázal zmírnit její mrzutost, že musela vstávat za úsvitu. Jako útěcha jí musel stačit pohárek kávy.

Cesta vzhůru a dolů po kopcích byla vyčerpávající, les jim zato poskytoval stín a úkryt. Po několikahodinovém šplhání se na ně košile už zase lepila. Whitney se zastavila u skupiny zvláštních jehličnanů. „Ty jsou krásné,“ zvedla hlavu.

„Stromy cestovatelů,“ řekl Doug. Utrhl pár širokých jehlic a vylil z nich na dlaň loužičku čisté vody. „Někdy se hodí číst průvodce.“

Whitney si v jeho dlani namočila prst a pak ho olízla. „A ty tak rád poučuješ.“ Něco zašustilo, a když se ohlédli, spatřili cosi bělavého mizet v podrostu. „To je snad pes.“

Doug ji zarazil, než mohla za zvířetem vyběhnout. „Sakra – právě jsi viděla svého prvního lemura. Dívej.“

Sledovala, kam ukazuje, a vysoko v koruně stromu zahlédla ocasaté zvíře s bílým tělem a černou hlavou. Zasmála se. „Ty jsou roztomilí! Už jsem se bála, že neuvidím víc než kopce a skály.“

Umí se krásně smát, pomyslel si. Snad až moc. Zeny... Uvažoval, jak dlouho vlastně žádnou neměl. „Nejsi na poznávacím zájezdu,“ odpověděl stručně. „Až najdeme poklad, můžeš si nějaký zamluvit. Teď sebou musíme hodit.“

„Proč vlastně tak spěcháme?“ Whitney si nadhodila batoh a přidala se k Dougovi. „Čím později tam přece dojdeme, tím spíš nás Dimitri nenajde, ne?“

„Mám takový svrbění – když nevím, jestli je před námi, nebo za námi.“ Znovu si vzpomněl na vietnamskou džungli, která poskytovala úkryt každému, i nepříteli. Raději by dal přednost zadním uličkám velkoměsta.

Whitney se ohlédla přes rameno a ušklíbala se. Doufala, že se v lese trochu uvolní, ale Doug ji nutil vidět za každým kmenem skřety. „Kromě nás není v tomhle pralese živá duše. Zatím jsme vždycky byli o krok před nimi.“

„Zatím. Chci, aby to tak zůstalo.“

„Co si krátíš čas konverzací?“ navrhla. „Pověz mi něco o těch dokumentech.“

Protože už pochopil, že se Whitney nevzdá, byl rozhodnutý poskytnout jí tolik informací, aby dala pokoj. „Kolik toho víš o Francouzské revoluci?“

Uvědomila si, že se nesmí zmínit o tom, že část těch papírů už viděla. Třeba jí Doug prozradí o něco víc.

„Dost na to, abych na semináři z francouzské historie perlila.“

„A o kamenech?“

„Z geologie jsem prošla.“

„Nemyslím křemen a vápenec. Ale drahokamy – diamanty, smaragdy, rubíny velké jako pěst. Dej si to dohromady s vládou hrůzy a útekem aristokratů za hranice a máš slušný základ. Spousta šperků i volných kamenů byla tehdy rozkradena.“

„A spousta ukryta nebo propašována pryč.“

„Správně. Hodně se jich nikdy nenašlo. Nám bude stačit jen malá část.“

„Říkals, že poklad je dvě stě let starý. Součást historie,“ představila si deník, do něhož nahlédla.

„Královské historie,“ zašeptal a už si představoval, jak šperky drží v ruce.

„Královské klenoty?“ užasle pohlédla na zasněného Douga. „Ten poklad snad patřil králi Francie?“

Byla blízko, uvědomil si. Blíží, než by si přál. „Patřil hlavně muži, který byl dost chytrý, aby se ho ujal. A díky tomu bude teď patřit mně. Teda nám,“ dodal, aby se vyhnul její námitce.

„A kdo vlastně byla ta žena, co dala dokumenty Whitakerovi?“ zeptala se po chvíli mlčení.

„Ta Angličanka? No, jistá lady Smytheová-Wrightová.“

Whitney oněměla. Olivia Smytheová-Wrightová byla jedna z mála urozených lidí, kteří si svůj titul opravdu zasloužili. Její oddanost umění a charitě se podobala náboženské zanícenosti. Jedním z důvodů té posedlosti, jak často vysvětlovala, byla rodová spřízněnost s královnou Marií Antoinettou. S urozenou kráskou, kterou historikové označovali buď za sobeckou naivku nebo oběť společenských okolností. Whitney se zúčastnila několika charitativních akcí lady Olivie a velmi tu ženu obdivovala.

Marie Antoinetta a ztracené klenoty. Deník z roku 1793. To dávalo smysl. Whitney si vzpomněla, co četla o smrti paní Olivie v *Timesech*. Byla to strašlivá vražda. Krvavá a zdánlivě bez motivu. Vyšetřování dosud pokračovalo.

Butrain, uvědomila si. Ani se za to nebude zodpovídat před soudem. Je mrtvý, stejně jako Whitaker, lady Olivia a číšník jménem Juan. A důvod všech těch vražd nosí Douglas v batohu. Kolik dalších lidí asi přišlo o život kvůli královninu pokladu?

Ne, na to raději nechtěla myslet. Ne teď. To by pak musela vzít nohy na ramena. Ale otec ji vždycky učil, že nejdůležitější je věc dokončit. Možná to u ní byla otázka hrdosti, možná výchovy, ale rozhodla se dojít s Dougem k cíli, najít poklad. Teprve pak uvidí, co dál.

Doug se ostražitě rozhlížel při každém zašustění. Věděl, že lesy jsou tu plné života, ale nijak zvlášť nebezpečného. Nešlo o žádné safari. Ale v tomhle případě se obával spíš dvounohých masožravců.

Dimitri už musel být jistě hezky našťvaný. A o tom, jak se v takové náladě choval, už Doug slyšel nejednu historku. Neměl chuť to poznat na vlastní kůži.

Les voněl ránem a borovicemi. Vysoké listnaté stromy propouštěly dolů jen bílé třpytivé závoje slunečních paprsků. Pod nohama i ve větvích kvetly spousty květů, voňavých jak drahé parfémy. Doug poznal mučenky a vzpomněl si na květ, který věnoval Whitney v Antananarivu.

Doug se uvolnil. K čertu s Dimitrim. Ten obíhá někde v kruzích desítky kilometrů daleko. Ani on by je nedokázal vystopovat uprostřed neobydleného pralesa. To svrbění v týlu je jistě jen pot. Obálka věží hluboko v batohu, na kterém pro jistotu v noci i spal. A poklad, konec jejich vysněné duhy, už byl téměř na dosah.

„Hezké místo,“ musel uznat a zadíval se na dalšího lemura s liščí tváří, který šplhal výš do koruny stromu.

„Jsem ráda, že souhlasíš,“ obrátila se k němu Whitney. „Co se takhle zastavit a dát si snídani, na kterou jsme ráno neměli čas?“

„Jo, za chvíli. Nejdřív si musíme vypracovat větší chuť k jídlu.“

Whitney se chytla za žaludek. „To si snad děláš legraci.“ Vtom zahlédla hejno velkých, jasně modrých motýlů. Podobaly se vlně, která se kolem nich tříští a zase spojuje. „Bože, mít tak šaty v téhle barvě!“

„Nakupovat budeš později.“

Pohled na něco tak krásného ji smiřoval s namáhavým pochodem. „Spokojila bych se s banánem a kusem toho záhadného masa.“

Ačkoli věděl, že by neměl podléhat jejímu úsměvu a třepetání řas, přece jen se nechal obměkčit. „Tak bude piknik.“

„Hurá!“

„Ale až za dva kilometry.“

Vzal ji za ruku a vedl lesem dál. Všechno tam jemně vonělo. Tak žensky. Ale jako v ženě, i tady existovaly stíny a chladná zákoutí. Člověku se vyplatilo mít oči otevřené a stát pevně nohama na zemi.

„Nechápu, proč jsi tak posedlý sčítáním kilometrů.“

„Protože každý další mě přibližuje k pokladu, zlato. Brzy se budeme topit v přepychu.“

„Douglassi.“ Sehnula se a zvedla jemný, narůžovělý kvítek. S úsměvem si ho vetkla do vlasů. „Na věcech by snad nemělo tolik záležet.“

„Jen pokud jich máš tolik, že nevíš, co s nimi.“

S trhnutím ramen si uškubla ještě jednu květinu a přivoněla k ní. „Až moc se strachuješ o peníze.“

„Cože? Já?“ užasle na ni zíral. „Já že se strachuju o peníze? A kdo si zapisuje každý cent? Kdo z nás tady spí na peněženke?“

„To je jen byznys,“ odpověděla klidně. Zadívala se na kvítek – něžná korunka, tuhý stonek. „A to je něco úplně jiného.“

„Houby! Ještě jsem nepotkal nikoho tak spořivého, jako jsi ty. I kdybych měl k smrti vykrvácet, ty bys mi naučtovala pár dolarů za lékárníčku.“

„To asi míň,“ opravila ho. „Ale není třeba křičet.“

„Copak by mě přes ten rámus bylo slyšet?“

Zastavili se a naráz svařtili obočí. Zvuk, kterého si teprve teď všimli, připomínal rachot motoru. Ne, uvědomil si Doug těsně před tím, než se dal na útěk, bylo to příliš stejnoměrné a hluboké. Že by bouřka? Ne. Znovu ji chytil za ruku.

„Pojď, podíváme se, co to je.“

Teprve po pár minutách chůze na východ se zvuk začínal měnit. „Pleskání vody o kamení,“ rozeznávala Whitney. Když vyšli na mýtinu, zjistila, že se téměř střela. Voda o vodu, proud na proud.

Asi šest metrů vysoký vodopád končil se zurčením v křišťálově modré, sluncem prozářené laguně. Les je opravdu jako žena, uvědomil si Doug znovu. Působivě krásný a plný překvapení. Whitney si očarovane položila hlavu na jeho rameno.

„To je nádhera,“ zašeptala. „Dokonalost sama. Jako kdyby tu čekal právě na nás.“

Vzdal to a objal ji kolem pasu. „Hezké místo na piknik. Takže jsi ráda, že jsme šli dál?“

Usmála se. „Piknik,“ souhlasila, „a koupel.“

„Koupel?“

„Chladná a osvěžující koupel.“ Překvapila ho mlaskavým polibkem na ústa a pak už běžela na břeh laguny. „Tohle si nenechám ujít, Douglassi.“ Shodila batoh a začala v něm šátrat. „Při pomyslení, že ze sebe smyju několikadenní špínu, šílím blahem.“ Vytáhla francouzské mýdlo a lahvičku šamponu.

Doug vzal mýdlo do rukou a přičichl si. Vonělo jako ona, žensky, svěže a drazé. „Půjčíš mi ho?“

„Tak jo. A protože se cítím dobře, ani ti za něj nebudu nic účtovat.“

S úsměvem naklonil hlavu ke straně a hodil jí mýdlo zpátky. „V šatech se ale moc nevykoupeš.“

Vyzývavě se na něho zahleděla a chytla se za vrchní knoflíček košile. „To taky nemám v úmyslu.“ Pomalu rozepla celou řadu knoflíků, zatímco Doug pozorně sledoval její ruku. Vítr si pohrával s okraji košile na pruhu obnažené kůže. „Stačí, když se otočíš,“ řekla něžně. „Nebo nebude mýdlo.“

„A pak kdo tu kazí hru,“ zahuhlal, ale obrátil se.

Během několika sekund se Whitney svlékla a ladným obloukem skočila do laguny. Když se vynořila, začala šlapat vodu. „Jsi na řadě.“ Požitkářsky se položila na hladinu a nechala vlasy splývat na vodě. „A nezapomeň vzít šampon.“

Voda byla natolik čistá, že si mohl její tělo dobře prohlédnout. Vlnky ji pleskaly do prsou. Pak hravě kopla nohama. Pocítil nebezpečný záchvěv touhy a raději se soustředil na její tvář. Nepomáhalo to.

Zářila smíchem, do čistá omytá, bez jemného make-upu, který si každé ráno nanášela. Její hladké vlasy ve vodě potemněly, vlnky a slunce rámovaly její výrazné lícní kosti, díky kterým bude i v osmdesáti krásná. Doug zvedl lahvičku se šamponem a pohazoval si s ní v rukou.

Měl by se na to dívat s humorem, pomyslel si. V batohu nosil poukázku na miliónovou výhru, na krk mu dýchal vychytralý nepřítel a on se tady mohl koupat nahý s princeznou zmrzlinového království.

Stáhl si přes hlavu košili a chytil se za zip u kalhot. „Ty se asi neotočíš, co?“

Kruciš, líbilo se jí, když se takhle usmíval. Ta jeho ješitnost byla vlastně sladká. Začala si s rozkoší mydlit paži. „Asi se chceš zase předvádět, vid', Dougu? Mě ale tak snadno neoslíš.“

Sedl si a zul si boty. „Nech mi kus toho mýdla.“

„Tak sebou radši hod'.“ Pomalu mydlila druhou ruku. „Bože, tohle je lepší než Elizabeth Arden.“ Zaklonila se a vystrčila nad hladinu nohu. Když se postavil a shodil džíny, kritickým okem si ho prohlédla. Na jejím výrazu se uznání neprojevalo, ale dobře si všimla štíhlých, svalnatých stehen, plochého břicha a úzkých boků. Měl hladké tělo běžce. A tím vlastně celý život byl, uvědomila si.

„Přesně podle očekávání,“ řekla po chvílce, „ale pózuješ zbytečně, nevzala jsem si Polaroid.“

Klidně si svlékl spodky, pak se na chvíli zastavil na skále – byl to velkolepý pohled, musela uznat – a vrhl se strmě do vody, aby se po chvíli vynořil těsně vedle ní. Po tom, co viděl pod hladinou, mu ale nějak vyschlo v krku.

„Mýdlo,“ řekl chladně a nabídl jí na výměnu šampon.

„Nezapomeň si umýt uši.“ Pak si štědře nalila šampon do dlaně.

„Půlka je moje,“ protestoval.

„Dostaneš ji. Ale já mám stejně víc vlasů.“ Vtírala si do nich pěnu a zatím statečně kopala, aby se udržela nad vodou.

Máchnul mýdlem a začal si mydlit hrud'. „Já zas mám větší tělo.“

S úsměvem sklouzla pod hladinu a nechala za sebou vějíř mydlinek. Neodolala a potopila se ještě hloub. Cítila tepání vody, bubnování nedalekého vodopádu, viděla zářivé skály metr pod sebou a mohla ochutnat sladkou, čistou vodu prozářenou sluncem. Když pohlédla šikmo vzhůru, spatřila silné tělo muže, který je momentálně jejím partnerem.

Představa vrahů s pistolemi jí teď přišla neuvěřitelná. Takhle vypadal ráj. Vynořila se se smíchem.

„Je to jak v pohádce. Zamluvíme si tu víkend, co říkáš?“

Zadíval se na zářící kapky vody v jejích vlasech. „Až někdy příště.“

Byl nebezpečně přitažlivý. Uvědomila si, že se jí ten nádech nebezpečnosti na mužích líbí. Rozhodně to nebyl nudný typ. Naopak, nepředvídatelný a smyslný.

Jako by zkoušela jeho i sebe, připlavala blíž. „Výměna,“ zašeptala a s pohledem upřeným do jeho očí mu podala šampon.

Stiskl mýdlo v dlani, až mu téměř vyklouzlo. Copak to asi dělá, uvažoval? Tenhle výraz u žen už dobře znal. Možná, říkaly ty oči. Proč mě nepřesvědčuješ? Problém byl v tom, že tahle byla docela jiná než ženy v jeho dosavadním životě. Nemohl si být ničím jistý.

Raději by se s ní setkal jako zloděj s majitelkou luxusního apartmá. Tam by pravidla znal, protože si je mohl určovat sám.

„Jasně.“ Rozevřel dlaň, aby si mýdlo musela vzít sama. Na oplátku vyhodila šampon vysoko do vzduchu a se smíchem odplavala pryč. Doug ho chytil pár centimetrů nad vodou.

„Doufám, že ti nevadí vůně jasmínu.“ Líně vytáhla neumytou nohu a začala ji mydlit.

„To vydržím.“ Nalil si šampon přímo na hlavu a zavřenou lahvičku odhodil na břeh. „Bylas někdy ve veřejných lázních?“

„Ne.“ Zvědavě se ohlédl. „Ty jo?“

„Hm, třeba jednou v Tokiu. Zajímavá zkušenost.“

„Já počet lidí ve své vaně radši udržuju kolem dvou.“ Propracovávala se od lýtky ke stehnu. „Je to pohodlnější.“

„No jistě.“ Potopil se, aby smyl šampon a zchladil se. Měla nekonečně dlouhé nohy.

„A někdy se to i hodí,“ pokračovala, když se vynořil, „třeba když potřebuju vydrbat záda.“ S úsměvem zvedla mýdlo. „Co ty na to?“

Takže si vážně chce hrát, řekl si. To obvykle neodmítal. Vzal mýdlo a začal jím přejíždět její ramena. „Prima,“ vzdychla si. Nebylo snadné udržet hlas v klidu a ovládnout stahy v žaludku. „Člověk s tvým povoláním asi musí mít šikovné ruce.“

„Hoděj se. Dolary za zmrzlinu zase musí sponzorovat tu tvou dokonalou plet’.“

„Hoděj se.“

Přešel rukama dolů a nahoru po její páteři. Whitney, nepřipravená na takový dotyk, se zachvěla. Doug se tiše uculil.

„Zima?“

„Voda je studenější, když se člověk nehýbe,“ vymlouvala se a snažila se odtáhnout. Tak lehce to nepůjde, zlatíčko, pomyslel si a rychlým pohybem ji chňapl za kotník.

„Co je?“

Lehce ji přitáhl zpět k sobě. „Když už jsme si začali hrát...“

„Nevím, jak to myslíš,“ řekla, ale zalapala po dechu, když do něho tělem narazila.

„Ale víš.“

Uvědomil si, jak ho ta její nejistota a zdánlivá otrávenost vzrušují. Měla dlouhé, vláčné tělo. Záměrně si propletl nohy s jejími, až se musela zachytit jeho ramen.

„Nezahrávej si se mnou, Lorde,“ varovala ho.

„Vodní hry, Whitney. Ty jsem vždycky miloval.“

„Dám ti vědět, až na ně budu mít chuť.“

Dlaněmi zajel přesně pod její ňadra. „Nedala jsi snad?“

Řekla si o to, uvědomila si. Možná si chtěla hrát, ale podle vlastních pravidel. Nějak jí to začalo přerůstat přes hlavu a neměla z toho dobrý pocit. Její hlas ochladl a pohled ztvrdl.

„Nemyslíš si snad, že jsme na stejné úrovni, že ne?“ Už dávno se naučila, že chladně vyřčená urážka je nejlepší sebeobranou.

„Ne, ale kastovní systém mě nikdy moc nezajímal. Jestli si chceš hrát na princeznu, beze všeho.“ Přesunul palce na její bradavky a všiml si, jak se přerývavě nadechla a zase vydechla. „Ale pokud si vzpomínám, šlechtičny si rády braly podkoní do postele.“

„Já nemám zájem brát si tam tebe.“

„Ale máš.“

„Moc si fandíš.“

„A ty lžeš.“

Vztekl sílil, ale teplá vlna v jejím v břiše ho zase mírnila. „Voda už je studená, Douglasi. Chci ven.“

„Spíš bys chtěla pusu.“

„To radši políbím žábu.“

Nepřestával se zubit. „Ode mě bradavice nechytíš.“

Už se nerozmýšlel a přísál se na její rty.

Ztuhla, ještě nikdo se ji neodvážil políbit bez jejího souhlasu. Kdo si myslí, že je?

Srdce jí prudce tlouklo a hlava se točila.

Touha ji nakonec přece přemohla. Pohnula ústy a vyšla mu jazykem vstříc. Škrábl ji zuby na spodním rtu a pak ji chytil za zády, aby ji mohl přitisknout blíž k sobě. Překvapení, uvědomil si a začal ztrácet hlavu. Tahle žena je jich plná.

Chutnala tak chladně, svěže, docela jinak. V tom vášnivém objetí sklouzli pod hladinu. Znovu se vynořili s ústy stále zaklesnutými. Voda jim v kaskádách opadávala z těl.

V životě ještě nikoho podobného nepotkala. Na nic se neptal, rovnou bral. Jeho dlaně klouzaly po jejím těle. To ona si přece vybírala milence. Někdy bezhlavě, jindy vypočítavě, ale vždycky si volila ona. Tentokrát jí vůbec na vybranou nedal. Ale ta bezmocnost byla vzrušující jako nic nikdy předtím.

V posteli by ji musel dohnat k šílenství, když s ní polibek dělal tohle, uvažoval. Dělal by si s ní, co chtěl, kdyby souhlasila. Ale vždyť ona souhlasí.

A pak by při první příležitosti se sebevědomým úšklebkem zmizel, napadlo ji. Zloděj zůstane zlodějem, ať jde o zlato nebo o něčí srdce. Možná nemohla ovlivnit začátek, ale sama rozhodne, kdy to skončí – i kdyby měla litovat.

Na chvíli ochabla, jako by se chtěla docela odevzdat. Pak ho popadla za ramena a prudce do něho strčila.

Doug se potopil, aniž se stihl nadechnout.

Když se vynořil, byla už u břehu a škrábala se nahoru. „Hra končí. 1:0.“ Sáhla po košili a navlékla si ji na mokré tělo.

Vztekl. Myslel, že ten pocit dobře zvládá. Ženské. Myslel si, že to s nimi umí. Doug pochopil, že se ještě všechno nenaučil. Doplavál ke kraji a vyhoupl se na břeh. Whitney si už natahovala kalhoty.

„Hezké rozptýlení,“ oddechla si, že je zase oblečená. „A teď si uděláme piknik. Mám hlad jako vlk.“

„Dámo...,“ začal výhrůžně a popadl svoje džíny. „S tebou mám docela jiný plány.“

„Vážně?“ Už zase cítila pevnou půdu pod nohama a klidně vytáhla z batohu kartáč na vlasy. „Tímhle výrazem snad strašíš stařenky, které chceš o něco obrát?“

„Jsem zloděj, ne násilník.“ Odhodil si mokré vlasy z tváře a přikročil k ní blíž. „Ale v tvém případě nejspíš udělám výjimku.“

„Abys toho pak nelitoval,“ řekla jemně.

Stiskl zuby. „Naopak, pěkně si to užiju.“ Když ji popadl za ramena, vážně se na něj zadívala.

„Takový ty prostě nejsi,“ promluvila, „ale...“

Tvrdě ho nabrala pěstí do žaludku, až v předklonu zalapal po dechu.

„... já ano.“ Whitney odhodila hřeben a doufala, že si nevšiml, jak se jí ruka třese.

„Tak. Řekla sis o to.“ S rukou stále na břicho na ni vrhl pohled, před kterým by možná couvl i Dimitri.

„Douglassi...“ Vztáhla ruku, jako by se snažila uklidnit vzteklého psa. „Zhluboka dýchej. Počítej do deseti.“ Co se tak ještě říká?

přemýšlela rychle. „Poskakuj na místě,“ zkusila namátkou. „Hlavně se ovládej.“

„Ovládám se dokonale,“ sykl mezi zuby a klopýtal k ní. „Hned ti to předvedu.“

„Až někdy jindy. Dáme si víno. Můžeme...“ Zmlkla, protože ji bleskurychle popadl za krk. „Dougu!“ vypískla.

„A teď...“ začal, ale zaslechl zvuk vrtulníku. „Kurva!“

Podruhé se už nespletl. Měli helikoptéru téměř nad hlavou a stáli na otevřeném prostranství. Do hajzlu! Ještě plný vzteku začal sbírat věci. „Pohni prdelí,“ zařval, „piknik skončil!“

„Myslíš, že nás viděli?“

V plné rychlosti probíhali tím nejhustším křovím. Bambus a eukalypty je šlehaly do tváří, ale Whitney nemohla ani klít, nestačil by jí dech.

„Jo, asi viděli.“ Nesměl myslet na zlost, strach a zklamání, i když pociťoval všechno najednou. Jakmile měl dojem, že mají před Dimitrim menší náskok, pokaždé se jim objevil v zádech, jako dobře cvičený lovecký pes. Doug musel vymyslet jinou strategii, a to ještě v běhu. „Tady v lese nemají s helikoptérou kde přistát.“

To znělo logicky. „Takže zůstaneme v lese.“

„Ne.“ Běžel neúnavně jako maratónec, za což ho nenáviděla i obdivovala. Nad hlavami slyšeli divoký křik vystrašených lemurů. „Do hodiny to tady budou pročesávat metr po metru.“

To taky znělo logicky. „Takže musíme z lesa.“

„Ne.“

Whitney se vyčerpaně zastavila, opřela se o kmen a pak se zvolna svezla do vlhkého mechu. Ještě nedávno si myslela, že má dobrou kondičku. Svaly na nohou jí teď vypovídaly službu. „A co teda uděláme?“ zasýpala. „Vypaříme se?“

Doug se zamračil – ani ne tak na ni nebo na ten stálý rachot nad jejich hlavami. Zadíval se kamsi do zeleně, zatímco se mu v hlavě rodil plán.

Bylo to riskantní. Asi i hloupé. Podíval se nahoru, kde ho od Rema a jeho pětačtyřicítka dělily jen koruny stromů.

Mohlo by to ale vyjít.

„Vypaříme se,“ zamumlal. „Přesně to uděláme.“ Dřepl si a začal hrabat v batohu.

„Hledáš snad kouzelnou hůlku?“

„Snažím se ti zachránit tu alabastrovou kůžičku, zlato.“ Vytáhl šátek, který si Whitney koupila v Antananarive. Pak jí ho v rychlosti omotal kolem hlavy. „Sbohem slečno McAllisterová, vítej vesnická matrono.“

Whitney si odfoukla pramen vlasů z očí a složila si ruce na prsou. „To si děláš legraci?“

„Máš lepší nápad?“

Chvilí mlčky seděla. *Les* už před těmi nahoře neposkytoval ochranu. Uvázala si cípy šátku pod bradou. Pitomý nápad byl lepší než žádný, napadlo ji. Někdy.

„Tak jdem,“ vytáhl ji na nohy, „máme práci.“

O deset minut později našel, co hledal.

V údolíčku pod strmým svahem se krčilo pár bambusových chatrčí. V zahrádkách kolem nich se pnuly na tyčkách fazole. Všiml si prázdného chlěva a několika kuřat za laťkovým plotem.

Terén byl natolik nerovný, že chaty z části podpíraly kůly. Ze srázu osázeného rýží vedly jakési primitivní schody, které pak k domkům pokračovaly pěšinkou. Doug skrčený za nevelkým keřem pátral po známkách života.

Whitney mu nahlédla přes rameno. Osada působila útulně a ona si s vděčností vzpomněla na Meriny.

„My se tam snad schováme?“ zeptala se.

„To by nám na dlouho nepomohlo.“ Vytáhl dalekohled a vleže na břiše si prohlédl vísku pozorněji. Neviděl kouř ani pohyb za okny. Nic. Podal dalekohled Whitney. „Umíš pískat?“

„Co?“

„Pískat.“ Hvízdł tiše mezi zuby.

„Tak to umím líp,“ ušklíbła se.

„Super. Dívej se dalekohledem, jestli se někdo nevrací, jinak pískej.“

„Hele, jestli tam chceš jít beze mě...“

„Nechám tu batohy,“ zarazil ji. „Oba dva.“ Přitáhl si ji za vlasy blíž. „Doufám, že víc chceš zůstat naživu než sebrat tu obálku.“

Chladně přikývla. „Zůstat naživu je v poslední době důležitější.“

Pro mě vždycky, uvědomil si. „Tak tu sed’.“

„A proč tam jdeš?“

„Jestli se máme vydávat za párek Malgašů, potřebujeme ještě pár věcí.“

„To je chceš ukrást?“

„Přesně tak, zlato, a ty jsi hlídka.“

Po chvílce přemýšlení se Whitney rozhodla být raději jen hlídka. Všechny zkušenosti nemusí člověk zažít najednou.

„Jakmile někdo půjde, pískám,“ přikývla.

„Dobře. A drž se při zemi. Může se objevit Remo v helikoptéře.“

Whitney pochopila svou roli a plácla sebou na břicho. „Jdi na to, Lorde, jistím tě.“

Jen krátce zvedl oči k nebesům a pak začal sestupovat po svahu. Schody by ho příliš zdržely, raději se jim vyhnul. Oblázky mu ale klouzaly pod nohama a jednu chvíli se málem řítit dolů rychleji, než chtěl. Cestou vymýšlel, co podnikne, když někoho potká. Jazyk neuměl a překladatelka dělala hlídku. Naštěstí měl v kapse pár upocených dolarů, za něž by se ty věci při nejhorším daly koupit. Rozběhl se přes planinu k první chatce. Zámek na dveřích ho zklamal. Větší uspokojení mu přinášelo, když přelstil chytrý mechanismus – nebo chytrou ženu. S tou na kopci to může ještě zkusit. Tady se musel spokojit s jednoduchým zámkem. Za pár sekund byl uvnitř.

Whitney sledovala dalekohledem, jak je hbitý a zručný. Zatím jen utíkala spolu s ním, a nebyl čas si všimnout, jak ladně se pohybuje. Působivé, pomyslela si. Vzpomněla si i na to, jak ji držel ve vodě v náruči. Byl ještě nebezpečnější, než si původně myslela.

Když zmizel v chatrči, prohlížela dalekohledem okolí. Dvakrát zjistila nějaký pohyb, ale vždycky to byla jen zvířata na stromech. Les se znovu ztišil, uvědomila si, protože zase slyšela bzukot hmyzu. Sytá vůně zeleně a mystické ticho jí připomněly exotickou představu, kterou měla, když Doug poprvé vyslovil jméno Madagaskar.

Vážně je to teprve pár dní, co netrpělivě přecházel po jejím obýváku a snažil se z ní vymámit peníze? Od té doby žila jako ve snu. Rozhodně neprožila jedinou nudnou chvíli.

Zadívala se znovu k chatám v údolí. Všude bylo stejné ticho jako předtím, než tam Doug vkročil. Je šikovný v tom svém řemesle, uvažovala. Rychlý, svižný a lehký v nohou.

Ačkoli zaměstnání měnit nehodlala, napadlo ji, že by se od něho pár triků mohla naučit. Jen tak, pro novou zkušenost. A černá barva jí vždycky slušela.

Doma v šatníku měla černý angorský svetr a nějaké tmavé džíny by se taky našly. Ano, černé džíny s flitry na jedné nohavici, vzpomněla si. Oblečená by byla natotata.

Poprvé by to mohla zkusit v rodinném sídle na Long Islandu. Otec tam nechal instalovat natolik komplikovaný bezpečnostní systém, že ho několikrát omylem spustil a pak volal domovníka, aby mu ho pomohl umlčet. Kdyby s Dougem dokázala proklouznout dovnitř...

Měli tam Rubense, pár starožitností nebo jeden ohavný zlatý tác, který dal dědeček její matce. Pak by ty věci pěkně zabalila a nechala je poslat do otcovy newyorské kanceláře. Vyskočil by z kůže.

Pobavená tou představou se znovu zadívala dolů. V zamyšlení málem přehlédla jakýsi pohyb na východní straně. Zacítila dalekohled tím směrem.

Tři medvědi se vracejí z procházky a doma najdou Zlatohlávku, jak jim strká prsty do kaše.

Nadechla se, že zapíská, ale vtom za sebou zaslechla hlasy a málem se zalkla.

„Tady je dostáném neboje aspoň vyženem ven z lesa.“ Na vyvýšenině těsně nad její hlavou zašustilo listí. „Lord má konečně na kahánku.“ Muž, který mluvil, nemohl zapomenout, jak mu

Doug v newyorském baru rozbil lahví nos. „Zamlouvám si první ránu.“

„Já si zas vystřelím na tu ženskou,“ vypísl druhý, neuvěřitelně vysoký hlas. Whitney se orosila lepkavým potem.

„Úchyle,“ zavrčel znova ten první. „Pohrát si s ní můžeš, Barnsi, ale nezapomeň, že ji Dimitri chce vcelku. Lorda mužem dodat i po částech.“

Whitney se s vytřeštěnýma očima tiskla k zemi. Někde četla, že skutečný strach zakaluje sluch i zrak. Teď to mohla osobně potvrdit. Opravdu tak klidně mluvili právě o ní? Stačilo, aby nakoukli přes okraj skaliska, k němuž se blížili, a spatřili by ji tam vystavenou jako zboží na regále.

Vyděšeně pohlédla do údolí. Doug jí bude platný jak mrtvému zimník. Sám mohl kdykoli vyjít z chaty a vystavit se jim jako terč na střelnici. A jestli se tam naopak ještě chvíli zdrží, vynesou ho v zubech Malgašové za to, že jim rabuje domovy.

Ale pěkně popořadě, uvědomila si. Ona si musí najít lepší úkryt, a to hned. Opatrně natočila hlavu. Nejpříhodnější se jí zdál hustý strom s převýslými větvemi pár kroků vpravo. Raději se už nerozmýšlela, popadla batohy a po čtyřech pod něj přeskočila. Cestou se odřela o kůru a s žuchnutím dopadla ke kmeni.

„Slyšels to?“

Zadržela dech a přitiskla se ke stromu. Teď už dolů na osadu neviděla, zato těsně u nosu se jí na kmeni hemžily roje jakýchsi rezavých brouků. Zvedl se jí žaludek, ale snažila se ani nedutat. Doug i ona teď hráli sami za sebe.

Nad hlavou jí cosi zašustilo a strach ten zvuk v její hlavě mnohonásobně zesílil. Jak sakra vysvětlí otci, že ji unesli dva pobudové z madagaskarského pralesa, kde hledala poklad s jistým zlodějem? Otec neměl zrovna velký smysl pro humor.

Znovu se ozvalo šustění. Muži už se spolu nebavili. Pročesávali les mlčky. Představovala si, jak se k ní blíží, jak ji obkličují, a její mysl byla doslova zmrazená hrůzou. Ticho se protahovalo a Whitney se už na čele perlil pot.

Zavřela oči a pevně stiskla víčka. Připadala si jako malé děčko, které věří, že ho nikdo nevidí, když nevidí samo. Na kmeni nad její hlavou cosi ťuklo, a tak odevzdaně otevřela oči. Se zájmem na ni zíraly korálkové oči hladkosrstého lemura.

„Ježíši,“ špitla, ale příliš se jí neulevilo. Slyšela, jak se muži blíží mnohem obezřetněji. Napadlo ji, jestli by jí přepadení v Central Parku nahnalo stejnou hrůzu. „Zmiz!“ sykla na lemura. Pak na něj mlčky dělala obličej. Beze strachu ji začal napodobovat. Whitney nešťastně zavřela oči. „Kristepane.“ Lemur přece jen spustil povyk a oba muži se dali do běhu.

Zaslechla svist kulky a z kmenu pár centimetrů nad její hlavou odlétly třísky. Lemur se vymrštil a zmizel kdesi v hustém křoví.

„Idiote!“ Whitney zaslechla plesnutí a hned nato chechtot. Právě to vysoké hihňání, spíš než samotný výstřel, ji strachy docela ochromilo.

„Málem jsem ho dostal. Jen kousek a přibil bych ho ke stromu.“

„Jo, a díky tý ráně Lord utíká jak zajíc.“

„Já rád střílím na zajíčky. Ty troubové vždycky ztuhnou a koukají ti přímo do hlavně.“

„Tfu!“ V hlase toho druhého zaslechla znechucení a pocítila sympatie. „Radši padej. Remo nás chce na sever odsud.“

„Moh jsem picnout vopici,“ zahihňal se znovu Barns. „Žádnou jsem ještě nedostal.“

„Magore.“

Jejich hlasy pomalu doznívaly. Whitney tam ale dál ležela ztuhlá jako kámen. Brouci na kmeni se rozhodli prozkoumat i její paži, ale přesto se nepohnula. Byla schopná tam zůstat schovaná třeba několik dní.

Čísi ruka jí ucpala pusu, až sebou zoufale škubla.

„Dáváš si šlofíka?“ zašeptal jí Doug do ucha. V očích se jí vystřídalo překvapení s úlevou a vztekem. Raději ji tedy držel o chvíli déle. „Jen klid, zlato. Ještě nejsou dost daleko.“

Jakmile ale uvolnil stisk, spustila: „Málem mě trefil,“ syčela, „takovej malej mizera s kanónem v ruce.“

Všiml si čerstvě rozbitého stromu nad její hlavou, ale trhl rameny. „Zdáš se docela v pořádku.“

„Ale ne díky tobě.“ Smetla si z rukávu dotěrný hmyz. „Zatímco ty sis dole hrál na Robina Hooda, tady se procházeli dva odporný chlapi s ještě odpornějšími pistolemi. Mluvili o tobě.“

„Sláva je někdy břemeno,“ zašeptal. Tentokrát byli blízko, uvědomil si. Až moc. I když neustále měnil taktiku, Dimitri se ho držel jako klíště. Doug dobře znal pocit obklíčeného člověka a střeva stahující, upocený strach. Ale nemohl to teď vzdát. Snažil se uklidnit pohledem do lesa. Vítězství se už zdálo na dosah.

„Jo, a jako hlídka ne stojíš za nic.“

„Určitě pochopíš, že jsem tady těžko mohla pískat.“

„Málem jsem se octl v překerní situaci.“ Ale už se tím nemohli zdržovat. „Ale pár věcí jsem přece odnesl.“

„To je mi jasné.“ Cítila nesmírnou úlevu, že je zpátky u ní, ale nedala nic znát. „Seděl tady ten lemur a...“ Zmlkla, když spatřila oblečení, které držel v ruce. „Co to má být?“ ozvala se skoro uraženě.

„Dárek.“ Doug jí podal velký slaměný klobouk. „Neměl jsem čas ho zabalit.“

„Je absolutně nevkusný.“

„Ale má široký okraj,“ nedal se a posadil jí ho na hlavu. „A protože ti nemůžu zavázat hlavu do pytle, mělo by to stačit.“

„Jak lichotivé.“

„Tady máš ještě nějaké módní doplňky.“ Hodil jí beztvaré bavlněné šaty barvy vysušeného hnoje.

„Douglassi, ale vážně...“ S odpořem zdvihla jeden rukáv mezi palcem a ukazováčkem. „V tomhle bych se nedala ani pohrbit.“

„A o to nám právě jde, zlato.“

Vzpomněla si na střelbu těsně nad svojí hlavou. Možná ty ohavné šaty budou na ní vypadat o něco lépe. „A jaký kostým sis donesl ty?“

Ukázal jí jiný, trochu zašpičatělý slamák.

„Neskutečně šik.“ Když vytáhl dlouhou hazuku a široké plátáky, začala se dusit smíchy.

„Jejich majitel asi moc rád papá,“ komentoval šíři pasu, „ale nějak to vyřešíme.“

„Nerada ti připomínám, jak jsi v převleku naposledy dopadl...“

„Tak to nedělej.“ Sbalil šaty do uzlu. „Ráno se proměníme v roztomilý párek Malgašů cestujících na trh.“

„Proč ne třeba v Malgašku a jejího mongoloidního bratra?“

„Nepokoušej svoje štěstí, Whitney.“

Spokojeně se usmála a zadívala se na své kalhoty. Všimla si ale, že jsou na koleně roztržené, což ji naštvalo víc než ta kulka nad hlavou. „No jen se na to koukni!“ rozčilovala se. „Za chvíli nebudu mít co na sebe. Už jsem si zničila sukni, blůzu a teď tohle. Vždyť byly úplně nové.“

„Snad jsem ti přinesl jiné šaty. Ale radši mi řekni, o čem se ti dva bavili.“

Ušklíbla se a vyndala z batohu notes. „Ty kalhoty jdou na tebe, Dougu.“

„To snad všechno, ne?“ Natočil krk, aby viděl, jakou sumu zapisuje. „Osmdesát pět dolarů?! Kdo by dal tolik peněz za obyčejný plátěný kalhoty?“

„Ty,“ řekla sladce. „A buď rád, že ti nepřičtu i daň.“ Spokojeně vhodila notes do ruksaku. „Jeden z těch chlapů byl debil.“

„Jen jeden?“

„Tím myslím prvotřídní debil s hlasem pouliční štetky. Dokonce se hihňal.“

Doug na chvíli zapomněl na svůj rostoucí dluh. „Barns?“

„Jo, ten druhý mu říkal Barnsi. Snažil se sestřelit lemura a málem mě připravil o špičku nosu.“ Při tom pomyslení našla rychle zrcátko, aby se podívala, zda neutrpěl škodu.

Když Dimitri pustil ze řetězu tohohle ošklivého hafánka, musel si být jistý, že uspěje. Barnse si totiž platil jen proto, že zabíjel pro zábavu. „A co teda říkali?“

Whitney si netknutý nos přepudrovala. „Bylo jasné, že ten první chce dostat hlavně tebe. Znělo to dost osobně. A Barns...,“ zase lehce nervózní

sáhla do Dougovy kapsy pro cigarety, dává přednost mně. Což mi přijde nespravedlivé.“

Doug pocítil záchvat vzteku. Zatímco s ním bojoval, vzal sirky a zapálil jí. Cigarety docházely, budou se o ně muset podělit. Mlčky si z cigarety potáhl a zase ji Whitney vrátil.

O Barnsovi zatím jen slyšel, ale nebylo to nic pěkného. Byl vysazený na malé, křehké ženy, a z jedné prostitutky z Chicaga toho prý po setkání s ním moc nezbylo.

Doug se díval na Whitneyiny štíhlé, elegantní prsty, v nichž držela cigaretu. Barns ji do těch svých upocených pracek nesmí dostat, pomyslel si, i kdyby mu je měl vlastnoručně useknout. „Co ještě?“

Tenhle výraz u něho viděla zatím jen dvakrát –když držel v ruce pistoli a když ji u vodopádu chytil pod krkem. Už pochopila, že v téhle náladě se vtipům nesměje.

Náhle se jí před očima znovu vynořil Juan v hotelovém pokoji s rostoucí rudou skvrnou na zádech.

„Stojí to vůbec za to, Dougu?“

Netrpělivě se zadíval kamsi mimo. „Co jako?“

„Ten tvůj poklad. Ti chlapi tě chtějí zabít a tobě jde o pár cingrlátek v kapse.“

„Víc než pár. Budu se v nich topit.“

„A oni po tobě přitom budou střílet.“

„Jo, ale aspoň něco budu mít.“ Upřel na ni oči. „Dřív na mě taky někdo střílel. Celý dlouhý roky utíkám.“

Dívala se stejně pronikavě. „A kdy s tím chceš přestat?“

„Až dostanu, co chci. A tentokrát se mi to povede.“ Jak by mohla pochopit, co to znamená probudit se s dvaceti dolary v kapse? Věřila by, že se nenarodil pro takový život? Byl chytrý a zručný, potřeboval jenom trochu štěstí. „Jo, určitě to stojí za to.“

mlčela. Uvědomovala si, že sama těžko pochopí potřebu mít. Znamenalo by to nejdřív nemít nic. A bylo to mnohem složitější než obyčejná chamtivost. Cosi mezi snem a ctižádostí. Cítila jen, že už stojí na jeho straně.

„Mířili na sever – aspoň ten první říkal, že je tam Remo poslal. Chtěli nás tady vyhnat z lesa.“

„Logicky.“ Předávali si cigaretu jako bůhvíjakou cennost. „Takže dneska přespíme tady.“

„Tady?“

„Jen tak daleko od vesnice, aby nás nemohli zahlédnout.“ S lítostí zamáčkl cigaretu, která dohořela až k filtru. „Vyrazíme brzo ráno.“

Whitney ho ale náhle uchopila za ruku. „Chtěla bych víc.“

Dlouze se na ni zadíval. „Čeho víc?“

„Nahánějí mě tady, střílejí na mě. Ještě před chvílí jsem ležela pod stromem a počítala, kolik minut budu ještě naživu. Dávám v sázku stejně tolik jako ty.“ Povzdechla si. „Chci vidět ty dokumenty.“

Uvažoval, kdy přišla ta chvíle. Kdy si ho získala, nebo snad dostala na lopatky. Vždyť on už vůbec nepřemýšlel o tom, že ji někde odloží. Nakonec partnera asi opravdu měl.

To ještě neznamenalo, že dostane všeho půl. Přešel k batohu a vybral z obálky dopis, který ještě nikdo nepřeložil. Možná nebyl tak podstatný, ale on si ho každopádně přečíst nemohl. Whitney aspoň bude užitečná.

„Tu máš.“ Podal jí list, pečlivě zavařený ve fólii, a pak se posadil na zem.

Vyměnili si nedůvěřivé pohledy. Whitney si přečetla datum – říjen 1794.

„Drahá Louiso,“ četla. „Modlím se, aby tě mé psaní zastihlo v pořádku. I sem, na tu vzdálenost, občas nějaké zprávy z Francie proniknou. Žijeme v malém městečku a lidé jsou tu víc než opatrní. Utekli jsme z jedné války, ale druhá už zase hrozí. Politickým intrikám se asi uniknout nedá. Každý den pátráme po francouzských jednotkách, útočišti druhé královny, a moje srdce neví, zdaje má vítat, nebo se jich bát.

Prese všechno je tu hezky. Každé ráno se s Danielle procházíme po mořském břehu a sbíráme mušličky. Za poslední měsíce hodně vyrostla, ale také toho viděla víc, než by si matka pro dceru přála. Přesto už není tolik vystrašená. Ráda trhá květiny – takové, které jsme předtím nikde neviděly. Ačkoli Gerald stále truchlí pro královnu, mám pocit, že bychom tu časem mohli být šťastní.

Píšu ti, drahá Louiso, a prosím, abys za námi přijela. Ani v Dijonu nemůžeš být přece v bezpečí. Slyšela jsem toho tolik o vypálených domech a lidech odvedených do vězení nebo na popravu. Je tu jeden mladý muž, jenž se dověděl, že jeho rodiče odněkud poblíž Versailles skončili na šibenici. V noci se mi o tobě zdá a zoufale se bojím o tvůj život. Chtěla bych mít svou sestru u sebe, Louiso, v bezpečí. Gerald si brzy otevře obchod a my s Danielle se budeme starat o zahradu.

Vedeme prostý život, ale není tu žádná gilotina ani hrůzovláda.

Je toho Ještě tolik, o čem bych s tebou chtěla mluvit, sestřičko, ale co nemohu sdělit v dopise. Snad jen to, že Gerald přijal od královny krátce před její smrtí jistou zprávu a závazek. Tíží ho však. V malé dřevěné truhlici schraňuje část Francie a své paní, která ho nikdy nepropustí ze služeb. Zapřísahám tě, nelpi na tom, co se obrátilo proti tobě. Nevaž se jako můj choť na něco, co dávno skončilo. Opusť Francii i minulost, Louiso. Čekáme tě v Diégo-Suarez. Tvoje oddaná sestra Magdaline.“

Whitney pomalu vracela list Dougovi. „Ty víš, co to je?“

„Dopis.“ Nemohl říct, že by na něho nezapůsobil. „Ta rodina sem utekla před revolucí. Podle dalších dokumentů byl tenhle Gerald něco jako majordomus Marie Antoinetty.“

„Zdá se to důležité,“ zašeptala.

„Taky že je. Každý z těch papírů je podstatný, protože tvoří dohromady celou skládanku.“

Dívala se, jak obálku zase schovává. „A to je všechno?“

„Co ještě?“ podíval se úkosem. „Taky mi je té dámy líto, ale už je hezkou chvíli po smrti, kdežto já naživu.“ Položil ruku na batoh. „A tohle mi pomůže žít tak, jak si přeju.“

„Ten dopis je skoro dvě stě let starý.“

„Přesně tak a jediné, co ještě existuje, je ta dřevěná truhlička. A její obsah bude můj.“

Chvíli si ho upřeně prohlížela. Pak si vzdychla a zavrtěla hlavou. „Život není jednoduchý, co?“

„Ne,“ protože chtěl, aby ten smutný výraz z její tváře zmizel, usmál se, „a měl by snad být?“

O tom teď nechtěla přemýšlet a zbytek dokumentů si vyžádá později. Už netoužila po ničem jiném než po jídle a odpočinku. „Takže co teď?“

„Teď se ubytujeme,“ navrhl a rozhlédl se kolem.

Postavili si stan na kopci mezi hustými keři. Oheň raději nerozdělali. Najedli se masa a napili vína od Merinů. V noci se pak střídali na hlídce. Poprvé od začátku cesty spolu téměř nemluvili. Ve vzduchu stále viselo nebezpečí a vzpomínka na ty divoké, nezvladatelné chvíle pod vodopádem.

Svítání v pralese přineslo záplavu zlaté, narůžovělé a mlhavě zelené barvy. Víтали ho sborem ptáci i vůně květin. Kapky rosy na listech se v tom záhadném světě měnily v maličké duhové oblouky. Na světě ještě existovaly kousky ráje.

Whitney se líně při tulila ke zdroji tepla vedle sebe. V polospánku si vzdychla, když ji ruka pohladila po vlasech, a ještě chvíli odpočívala na mužské hrudi.

Bylo snadné ztrácet čas pohledem na ni. Po neklidné noci si Doug té příjemné chvíle užíval. Ve spánku se zdála o tolik jemnější než při

plném vědomí. A byla opravdu krásná. Chlap se mohl lehce zbláznit do ženy jako tahle. Ačkoli se zatím cítil jistý v kramflecích, už dvakrát měl pocit, že klopýtá.

Toužil se s ní pomilovat v prostorné posteli, povlečené hedvábím a ozářené svíčkami. Jeho představivost si takovou scénu snadno vybudovala. Jenže on v životě toužil po mnoha věcech. A úspěch mu mohla zaručit jen schopnost oddělit to, co chtěl, od toho, co mohl dostat. A pak ještě to, co se vyplatí. Whitney chtěl a mohl ji i dostat, ale instinkt ho varoval, že tohle by se mu právě nevyplatilo.

Taková ženská byla zvyklá vázat si chlapy na šňůrky a za ně pak pěkně tahat. On ale neměl chuť se nechat svazovat. Seber prachy a běž, tak se jmenovala tahle hra. Whitney se zavrtila a vzdychla. Probouzela se a on raději rychle taky.

„Vstávej, princezno.“

„Hmmm?“ Přitulila se k němu jako dřímající kočka. Musel se přinutit zhluboka vydechnout. „Pohni prdelí, Whitney!“

Ta věta pronikla spánkovým oparem. Otevřela oči a mračila se. „Nevím, jestli půlka pokladu vůbec vyváží, že musím ten tvůj okouzlující hlas slyšet každé ráno.“

„My spolu rozhodně nezestárneme, a ty můžeš kdykoli odejít.“

Teprve pak si uvědomila, že se k sobě tisknou jako milenci po vášnivé noci. Povytáhla jedno elegantně vykroužené obočí. „A co to tady jako děláš, Douglasi?“

„Budím tě,“ odpověděl klidně. „To tys po mně začala lézt. Já vím, že mi nemůžeš odolat.“

„Spíš těžko odolávám, abych tě nepraštila.“ Odstrčila ho, sedla si a odhodila vlasy z tváře. „Bože můj!“

Měl opravdu rychlé reflexy. Vymrštil se a přetočil se nad ni, aniž se stihla nadechnout. Učinil tak mimoděk první dokonale nesobecké gesto ve svém životě. Chránil ji vlastním tělem bez ohledu na vlastní bezpečí. „Co je?“

„Propánakrále, musíš mě pořád nějak omezovat?“ Rezignovaně vzdychla a ukázala do koruny stromů. Nejisté sledoval její prst.

Nad jejich hlavami tam ve větvích postávalo hejno lemurů. Opření na zadních zvedali packy k slunci jako při pohanském obřadu.

Doug zaklel a uvolnil se. „Těch ještě uvidíme spoustu,“ řekl a odkulil se stranou. „Udělej mi laskavost a nekřič pokaždé, když se nějaký objeví.“

„Nekřičela jsem.“ Příliš okouzlená, aby se zlobila, položila si bradu na kolena a dívala se dál. „Vypadají, jako by se modlili nebo vzývali slunce.“

„Taky se to vypráví,“ souhlasil Doug a začal urychleně balit. Dimitri brzy pošle své chlapy zpátky a on nechtěl zanechat stopy. „Ve skutečnosti se jen vyhřívají.“

„Mně se víc líbí mystické vysvětlení.“

„Fajn, ty budeš rozhodně mystická ve svých nových šatech.“ Hodil jí je. „Tak se obleč, já ještě pro něco skočím.“

„Když už jdeš na nákupy, sežeň mi radši něco trochu slušivějšího, třeba modré hedvábí.“

„Prostě si to navlíkni, jo?“ nařídil a zmizel.

Nasupeně si svlékla zmačkané městské šaty a natáhla si beztvárovou tuniku.

„Možná se širokým koženým páskem,“ mumlala si pro sebe, „ale jen s velikou přezkou...“ Uhladila si sukni ke kolenům a zvedla oči v sloup.

Neměla chuť vypadat jako cuchta ani na útěku před kulkami. Posadila se na kámen a začala hrabat v batohu. Vylepší tedy aspoň obličej, rozhodla se.

Když se Doug vrátil, zkoušela různé varianty, jak nosit šátek přes ramena. „Nejde to,“ odfrkla si, „to si snad radši vezmu ty tvoje kalhoty, aspoň...“ Užasle zmlkla. „Co to má být?“

„Prase,“ vyslovil ukázkově a dál se lopotil s odbojným seletem. „To vím taky, ale na co?“

„Součást převleku.“ Přivázal provaz, na němž prase přivedl, k nejbližšímu stromu. Chvilí nedůstojně kvičelo a pak se usadilo do trávy. „Batohy schováme do těchhle košíků, aby to vypadalo, že neseme zboží na trh. A to sele taky. Místní farmáři často prodávají zvířata.“ Mezitím si svlékal košili. „Co sis to vlastně naplácala na obličej? Podstatné je, aby ti z něj bylo vidět co nejmní.“

„Možná musím chodit v tomhle rubáši, ale nemusím ještě vypadat jako vandrák.“

„Ty jsi vážně děsně marnivá,“ poznamenal a nasoukal se do vesnické haleny.

„Marnivost za problém nepovažuju,“ opáčila, „zvlášť když je oprávněná.“

„Radši si ty vlasy schovej pod klobouk.“ Poslechla a raději se odvrátila, když si navlékal široké kalhoty. V pase je musel stáhnout kusem provazu. Pak se k sobě postavili čelem a jeden druhého si prohlíželi.

Jsou mu krátké, pomyslela si, a moc nařasené. Ale ten šátek zmenšuje jeho široká ramena, klobouk stíní obličej a kryje vlasy. Možná by mu to mohlo projít.

Dlouhé volné šaty schovaly všechny její ladné křivky, až na jemné kotníky. Ty budou muset zakrýt bláto a špína, uvažoval. Velký šátek jí sahal od ramen až k loktům, takže alespoň ruce nebudou vidět. Slamák neměl na rozdíl od bílého plst'áku žádný švih, ale aspoň nebyly vidět vlasy. S nápadně krásnou tváří dívky ze Západu ale nenadělal nic. „Takhle se daleko nedostaneš,“ zavrčel.

„Co tím myslíš?“

„Ten obličej. Musíš pořád vypadat jako vystřižená z časopisu?“

Lehce zkřivila rty v úsměvu. „Ano.“

Doug jí nespokojeně povytáhl šátek na krku, aby měla bradu zabořenou v jeho záhybech. Narazil jí klobouk víc na hlavu a přední okraj ohnul dolů.

„Vždyť neuvidím na cestu.“ Foukla do šátku. „A jak mám dýchat?“

„Klobouk si můžeš ohrnout, ale jen když budeme sami.“ S rukama v bok si ji znovu prohlédl. Teď už působila asexuálně a beztvárně... Pokud se na něj nepodívala.

V těch očích nebylo nic asexuálního, uvědomil si. Raději nacpal batohy do košů a zasypal je zbytkem ovoce a jídla, co měli. „Až vyjdeme na silnici, skloníš hlavu a budeš se držet hezky za mnou jako poslušná ženuška.“

„Je vidět, že toho o ženuškách moc nevíš,“ neodpustila si.

„Tak jdem, než to tu začnou znova prohledávat.“ Hodil si koše na ramena a začal scházet dolů po nerovné pěšině.

„Nezapomněls na něco?“

„Prase vedeš ty, lásko.“

Jelikož neměla na výběr, odvázala provaz a snažila se táhnout zvíře za sebou. Nespolupracovalo. Nakonec se jí zdálo nejsnazší popadnout ho do náruče jako vzdorovité děčko. Chvilí sebou šilo a kničelo, pak se zklidnilo.

„Tak jdeme, Douglasku, tat'ka nás totiž vezme na trh.“

„Potvoro,“ zabručel, ale přece jen se usmál. „Jistá podoba tuje. Hlavně kolem rypáčku.“

Nevsímal si jí. „Půjdem na východ. S trochou štěstí dorazíme do večera k moři.“

Sestupovali po strmých schodech a Whitney se snažila s prasetem v náruči neupadnout.

„Krucinál, hoď ho na zem. Však půjde samo.“

„Před děckem se nesluší takhle klít.“ Něžně postavila prase na nohy, aby se mohlo batolit vedle nich. Hory, stromy a úkryt už zůstaly za nimi. Z helikoptéry by je snad mohli mít za domorodce, uvažovala, ale zblízka... „A co když narazíme na majitele těch výkřiků módy?“ napadlo ji při pohledu na vesnické domky.

„To musíme risknout.“ Doug už sbíhal po blátivé cestě k vesnici a pochopil, že Whitney bude mít brzy nohy k nepoznání umazané. „Nejspíš se s nimi ale dohodneme snáz než s Dimitriho patrolou.“

Při pohledu na nekonečnou cestu před sebou Whitney nezbývalo než mu uvěřit.

Po půlhodině už tušila, že ji pléd brzy zadusí. V tak horký den bylo lepší se obléknout a hýbat co nejméně. Ona se zatím potila v pytlí s dlouhými rukávy, omotaná několikametrovým šálem a před sebou měla desítky kilometrů.

Jednou snad napíše memoáry a nazve je *Toulky s prasetem*.

Ten tvoreček se jí ale začal docela zamlouvat. Vykračoval si po cestě a hlavou kýval ze strany na stranu, jako by vedl procesí. Napadlo ji, jestli by mu chutnalo přezrálé mango.

„Víš, Dougu,“ promluvila, „že je docela sladký?“

Doug koukl dolů na prase. „Sladší by byl opečený.“

„Jsi odporný,“ zamračila se. „To bys přece neudělal.“

Neudělal, neměl by na to žaludek. Ale o téhle jeho slabosti nemusela vědět. Šunku mohl vidět rozhodně jen pěkně balenou v celofánu.

„Znám skvělý recept na sladkokyselé vepřové. Dobrota za všechny peníze.“

„Tak si ji nech,“ durdila se. „Tohle prasátko je pod mojí ochranou.“

„Jednou jsem pár týdnů pracoval v čínské restauraci v San Francisku. Z města jsem odjel s rubínovým náhrdelníkem z muzea a štosem báječných receptů.“ Zbyly mu samozřejmě jen ty recepty. „To maso naložíš přes noc do marinády, že je pak tak křehké, až se rozpouští na jazyku.“

„Sklapni.“

„Polije se bylinkovým sosem a ugriluje se.“

„Máš mozek v žaludku.“

Jak se vzdalovali kopcům, silnice byla širší a rovnější. Pod nimi se prostírala východní pláň, porostlá hustou zelení. Jenže až moc otevřená, pomyslel si Doug. Zadíval se na telegrafní sloupy.

Nevýhoda. Dimitri mohl rychle rozdávat rozkazy po telefonu. Ale odkud? Byl na jihu, jak si Doug přál, nebo šel v jejich stopách?

Určitě je sleduje. Ten pocit za krkem Douga od New Yorku neopouštěl. Jen by chtěl vědět, z které strany se mohou vyřítit.

Neodvážil se sice použít armádní dalekohled, ale i pouhým okem viděl, jak daleko se táhnou udržované plantáže, kde mohl vrtulník snadno přistát. Za tak jasného dne museli být dva lidé se seletem vidět už z dálky. Doug pevně věřil, že splynou se skupinou dalších poutníků. Jen při pohledu na Whitney pochopil, že splynout nebude tak snadné.

„To si musíš vykračovat jako do opery?“ „Prosím?“ Whitney už naučila prase poslušně klusat na vodítku a uvažovala, jestli by z něho nebyl zajímavější domácí mazlíček než třeba pes.

„Neseš se jako pávice. Snaž se šlapat trochu skromněji.“

Útrpně si povzdechla. „Douglasi, možná musím být takhle vymóděná a vodit prase na provaze, ale skromně vypadat nehodlám. Radši se podívej, jaká je to krása. A vzduch voní po vanilce...“

„Protože ji tady pěstují.“ Zadíval se na plantáž, kde stála i nějaká auta. Uvažoval, jak riskantní by bylo v nějakém ujet.

„Vážně?“ zamžourala do slunce na pole poseté lidičkami. „To jsou takové dlouhé lusky, ne? Tu vůni mám ráda.“

Na poli bylo příliš mnoho lidí, aby se mohli pokusit nastartovat nějaké to auto.

„Tohle už je fakt tropické počasí, co?“ nadhodila a otřela si rukou čelo.

„To se tady změní nejdřív za měsíc. Období cyklonů už jsme propásli.“

„Taky dobrá zpráva,“ zamumlala. Chvilími se jí ale zdálo, že vidí, jak horko z polí vstává vlnu za vlnou. Sedět tak teď v Palm Court pod slunečníkem u jahod se šlehačkou nebo mražené kávy, zavzpomínala. „Takovéhle horko bych nejradši přečkala na Martiniku.“

„Kdo ne?“

Ignorovala jeho jízlivý tón a pokračovala. „Můj přítel tam má hezkou vilu.“

„Jasně.“

„Možná jsi o něm slyšel – Robert Madison. Píše thrillery.“

„Madison?“ překvapeně na ni pohlédl. „*Ve znamení Ryb?*“

Zapůsobilo na ni, že jmenoval Madisonovu nejlepší knihu. „Ano. Četl jsi to?“

„Jo.“

„Známe se s Bobem už léta. Přestěhoval se na Martinik, aby mu berňák tak neotravoval život. Má moč hezký dům u moře. Teď bych tam mohla sedět na terase u bazénu, pít chlazenou margaritu a pozorovat polonahé lidi na pláži.“

Přesně její styl, pomyslel si otráveně. Terasové bazény, číšníci v bílých rukavicích, drinky na stříbrném podnose a nějaký ňouma, co jí vtírá olej do kůže. Sám taky nosil takové podnosy i natíral záda. Ani nevěděl, co bylo lepší.

„A ty, co bys dělal, kdybys nic nemusel?“

Zahnal představu Whitney natřené tím olejem. „Byl bych v posteli,“ odpověděl, „s nějakou chytrou zrzkou se zelenýma očima a velkýma.“

„Dost primitivní fantazie.“

„Asi mám primitivní potřeby.“

Zívla si. „Jako to naše selátko. Koukni,“ kývla hlavou, „něco sem jede.“

Na silnici před nimi se zvedala oblaka prachu. Doug ztuhl a uvažoval, jestli by při útěku do pole měli nějakou šanci. Doufal, že spíš zaberou jejich převleky.

„Hlavně skloň hlavu,“ nařídil. „A je mi fuk, jak je ti to proti mysli, ale snaž se vypadat uboze.“

Podívala se na něho zpod okraje klobouku. „Vůbec netuším, jak se to dělá.“

„Skloň hlavu a jdi.“

Motor nákladáku zněl silně a vyladěně. Doug už viděl, že je to poměrně nové auto. Dočetl se, že místní plantážníci na vanilce, kávě a hřebíčku dobře vydělávají. Posunul si koš na rameni tak, aby mu nebylo vidět do tváře. Auto se blížilo, a aniž zpomalilo, pokračovalo dál. Doug myslel jen na to, jak rychle by se s ním k pobřeží mohli dostat.

„Funguje to,“ zasmála se Whitney. „Vůbec si nás nevšímal.“

„Když lidem nabídneš, co čekají, většinou si toho ani nevšimnou.“

„Jak hluboké.“

„Lidská povaha,“ odpověděl a nepřestával litovat, že nemají auto. „V červeném saku poslíčka jsem se vždycky dostal do každého pokoje.“

„Tys vykrádal hotely za bílého dne?“

„Většinou. Hosti tam přece přes den nejsou.“

Chvíli o tom přemýšlela a pak zavrtěla hlavou. „To není žádné vzrušo. Plížit se v noci s baterkou do ložnice, kde někdo spí, to musí být nervák. Už jsi byl někdy ve vězení?“

„Ne. Tenhle zážitek si klidně nechám ujít.“

To jen potvrzovalo, že je šikovný. „A jaká byla tvoje nejlepší kořist?“

I když mu pot už tekl po zádech proudem, zasmál se. „Prosím tě, kde bereš ty výrazy? Asi v televizi, že jo?“

„No tak, Douglasi, snažím se nějak zabít čas.“ Jinak by se taky mohla zhroutit na cestu v kaluži vlastního potu. Při šplhání po horách si myslela, že už nic víc vyčerpávajícího nezažije. Spletla se. „Ve své kariéře jsi určitě narazil na nějaké terno.“

Chvíli mlčel a díval se před sebe na cestu. Neviděl ale prach a kamení. „Měl jsem v ruce diamant velký jako tvoje pěst.“

„Diamant?“ Náhodou pro ně měla slabost – pro jejich chladnou záři, skryté barvy a výjimečnost.

„Hm, nejhezčí kousek ledu, jaký jsem kdy viděl. Diamant ze Sydney.“

„Sydney?“ Zastavila se a vykulila oči. „Bože, ten měl osmačtyřicet karátů. Před pár lety jsem ho viděla na výstavě v San Francisku. Někdo ho ukradl.“ Ohromeně na něho zírала. „To ty?“

„Přesně tak.“ Její užaslý výraz mu lichotil. „Držel jsem ho takhle v dlani.“ Zadíval se do prázdné, o větve poškrábané ruky. „Přisahám, že jsem cítil, jak z něho jde horko. A na světle vytvářel stovky různých barevných obrázků. Bylo to jako držet v rukou chladnou blondýnu, které se začíná vařit krev.“

Dovedla si dobře představit to vzrušení – čistě fyzické potěšení. Ze šperků se uměla radovat už od chvíle, kdy dostala první šňůru

perel. Ale držet v ruce Sydneyský diamant, vytažený ze zlaté vitríny, muselo být mnohem úžasnější.“

„Jak to bylo?“

„Melvin Feinstein zvaný Had. Byl to můj parták.“

Podle jeho výrazu pochopila, že tahle historka happy endem nekončí. „A?“

„Byl to mrňous, co by se snad protáhl i pode dveřma. Měl plány muzea, ale nebyl dost šikovný. Tak jsem nastoupil já.“

„Tys vypnul alarmy?“

„Každý se na něco specializuje.“ Zahleděl se do minulosti. „Pracovali jsme na tom celé týdny. Byl to nejdokonalejší bezpečnostní systém, jaký jsem kdy viděl.“ Příjemně se vzpomínalo na takový úspěch.

„Alarmy jsou jako ženské,“ usmál se. „Navnadí tě, pomrkávají na tebe... Ale když je člověk šikovný a trpělivý, nakonec zjistí, co na ně platí,“ přikývl. „Dotkni se na správném místě a udělají přesně to, co chceš.“

„Úchvatná podobnost.“ Chladně ho pozorovala. „Člověk by si myslel, že se taky rozčílí, když je provokuješ.“

„Určitě, pokud nedokážeš předvídat jejich chování.“

„Radši vypravuj dál, než se do toho zamotáš, Douglasi.“

Zase se octl v San Francisku té mlhavé noci. „Prolezli jsme kanalizací, což bylo snazší pro Hada. Museli jsme nastřelit lano do zdi a přeručkovat, protože v podlaze byl alarm. Diamant jsem ale vzal já. Celých šest minut jsem visel nad vitrínou, než se mi podařilo vyříznout otvor. Ale dokázal jsem to.“

„Diamant se nikdy nenašel.“

„Ne. Však se o tom taky píše v té mé knize o ztracených pokladech.“ Těžko by jí vysvětlil, jaké vzrušení i zklamání cítil, když o tom znovu četl.

„Ale jak to, že teď nežiješ v té vile na Martiniku ty?“

„Dobrá otázka.“ Usmál a ušklíbl se zároveň. „Moc dobrá otázka. Měl jsem ho,“ zamumlal si spíš pro sebe a mžoural do slunce. „Na chvíličku jsem byl svinsky bohatej.“ Pořád se mu vracel ten pocit, jak visí na provaze s tím horkým kusem ledu v dlani a svět mu leží u nohou.

„Co se stalo?“

Představa se roztříštila na kousky a zmizela. „Vraceli jsme se odtamtud. Říkal jsem, že se ten mrňous Had dokázal protáhnout potrubím jak kočka. Když jsem vylezl já, byl už pryč i s diamantem. Navíc dal ještě hlášku policajtům, a ty už se rojili kolem mého hotelu. Sedl jsem na letadlo jen v té košili, co jsem měl na sobě. Proto jsem strávil nějaký čas v Tokiu.“

„A co Had?“

„Naposled jsem slyšel, že si pořídil kouzelnou jachtu a provozuje luxusní plovoucí kasino. Ale jednou na něj taky dojde.“ Pak trhl rameny. „Proto už jsem nikdy nebral partáky.“

„Až doted“, připomněla mu.

Zadíval se na ni. Byl zase na Madagaskaru, cítil bolavé svaly a pot. „Až doted“.

„Pokud by tě ale napadlo zachovat se jako tvůj přítel Had, nenajdeš na světě díru, do které by ses bezpečně zahrabal.“

„Zlatíčko“, štlpl ji do brady, „důvěřuj mi.“

„Radši ne.“

Pochodovali mlčky. Doug znovu prožíval každou minutu té velké akce. Tehdy měl štěstí na dosah, a uteklo mu. Podruhé už se to nestane, slíbil si.

Nebude to diamant, ale truhla plná šperků, proti níž se bude Sydney jevit jako výhra v tombole. A tentokrát ho o jeho sen nikdo nepřipraví. Ani krívonohý skřet, ani výstavní blondýna.

Tolikrát už zažil zklamání. Ještě by snesl, když o vše přišel vlastní vinou, ale pokud byl tak hloupý, že někomu uvěřil... To se mu vždycky vymstilo. Možná kradl, ale měl jistou čest. A u jiných věřil v to samé. Často marně.

Tak Sydney, bavila se Whitney tou představou. Žádný druhořadý kapsář by se o něco takového nepokusil. Ten příběh potvrzoval, že je Lord výjimečný člověk. A ještě jednu věc pochopila – tentokrát bude na pokladu majetnický lpět. O tom by měla ještě popřemýšlet.

Zasněně se usmála na dvě děti, které se honily opodál. Snad tady rodiče pracovali, snad tu plantáž vlastnili, jejich život však byl rozhodně prostý. Možná jim chvíli záviděla. Vtom ji drsné šaty zaškrábaly na krku a opět si vzpomněla na výhody luxusu.

Najednou sebou oba trhli. Za zády uslyšeli rachot motoru, a když se ohlédl, bylo pozdě. Řidič se už vykláněl a volal na ně. Doug zaklel.

Byl to starší nákladník než ten, co potkali prve, ale rozhodně v lepším stavu než džíp Merinů. Vezl náklad různých krabic, keramiky i dřevěného nábytku.

Cestující obchodník, pochopila ihned Whitney a už se rozhlížela, co hezkého má na prodej. Kolik by asi chtěl za ten úžasný barevný květináč?

Řidič musel být z kmene Betsimiraka, napadlo Douga. Jednak se pohybovali na jejich území a pak byl jinak oblečený. Vesele se na ně zubil a mával, aby nastoupili.

„Co teď?“ zašeptala Whitney.

„No, myslím, že jsme právě chytli stopa, zlato. Tak zas vyzkoušíme tvoji francouzštinu a můj šarm.“

„Radši jen tu francouzštinu, co říkáš?“ Zapomněla, že se má tvářit poníženě a běžela za řidičem. Roztomile se usmála a pověděla, co ji první napadlo.

Jdou s manželem, při tom slově jí trochu zaskočilo, z farmy v horách na pobřeží za rodinou. Její maminka je totiž nemocná. Whitney si všimla, jak si ji řidič zvědavě prohlíží. Aniž by vyšla z rytmu, vysypala ze sebe vysvětlení a řidič s kývnutím ukázal na dveře. Jede taky k moři a rád je tam vezme.

Whitney se shýbla pro prase. „Nastup si, Dougu, máme nového šoféra.“

Doug postavil koše na korbu a nasoukal se vedle ní. Zdálo se, že se štěstí přece jen obrátilo.

Whitney si uložila sele na klín, jako by šlo o unavené děcko. „Cos mu řekla?“ zeptal se Doug a s úsměvem kývl řidiči na pozdrav.

Úlevně si povzdechla, že zase chvíli sedí. „Že jedeme na pobřeží, protože maminka je nemocná.“

„To je mi líto.“

„Už leží skoro na smrtelné posteli, tak se moc neusmívej.“

„Tvoje matka mě stejně nikdy neměla ráda.“

„Ale jen proto, že chtěla, abych si vzala Teda.“

Odmlčel se a nabídl řidiči jednu z posledních cigaret. „Kterýho Teda?“

Jeho zamračený výraz ji pobavil. „Přece Carlyse. Ale nežárli, drahoušku, nakonec jsem si stejně vzala tebe.“

„To se mám!“ zavrčel. „A jak jsi vyřešila to, že nejsme domorodci?“

„Já jsem Francouzka. Můj otec byl námořní kapitán, co se usadil na pobřeží. A ty zas učitel na prázdninách. Šíleně jsme se do sebe zamilovali, vzali se přes odpor našich rodin a odstěhovali se na malou farmu v horách. Mimochodem jsi Angličan.“

Doug si tu historku v hlavě zopakoval a uvědomil si, že by lepší nevymyslel. „Prima. A jak dlouho jsme svoji?“

„Nevím. Proč?“

„Abych věděl, jestli se mám tvářit šťastně, nebo otráveně.“

Whitney se zapitvořila. „Moc vtipné.“

„Ale i kdyby jsme byli novomanželé, neměl bych to s tou láskou na veřejnosti přehánět.“

Usmála se, zavřela oči a představovala si, jak jede v pohodlné limuzíně. Za pár minut už spala na Dougově rameni.

Zdálo se jí, že jsou s Dougem v elegantním salonku, ozářeném svíčkami s vůní vanilky. Měla na sobě bělostné šaty, pod nimiž se jasně rýsovala její silueta. Doug, celý v černém, k ní přistoupil s tím známým pohledem v očích, a když se dotkl jejích boků, hlava se jí zatočila. Líbal ji a Whitney měla dojem, jako by se ani nedotýkala země.

Pak se s úsměvem odtáhl a vzal do ruky láhev šampaňského. Sen byl tak živý, že jasně viděla třpytivé kapky na oroseném skle. Doug chytil za zátku. Vtom se ozvala ohlušující rána. Když se znovu podívala, držel v ruce jen uražené hrdlo. Ve dveřích zahlédla siluetu muže na jasně ozářeném pozadí.

Prolézali dlouhou temnou dírou. Pot se jí perlil na čele. Tušila, že jsou v kanalizaci. Dusila se.

„Ještě kousek, kousíček...“

V dálce před nimi uviděla jasné světlo. Odraz slunce z plošek obrovského diamantu. Na chvíli ozářil tunel přízračným, téměř

nábožným jase. Pak už stála opuštěná na holém kopci. „Lorde, ty parchantě!“

„Probud’ se, láske. Jsme tady.“

„Ty hade,“ zamumlala.

„Takhle bys neměla mluvit s manželem.“

Otevřela oči a spatřila jeho rozesmátou tvář. „Ty jeden...“

Zadusil její kletby dlouhým, tvrdým polibkem. „Měla bys být zamilovaná, zlato. Náš šofér by některá hrubá anglická slova mohl znát.“

Omámeně si protřela oči. „Něco se mi zdálo.“

„Hm a asi jsem z toho nevyšel moc dobře.“ Vyskočil z auta a běžel dozadu pro košíky.

Whitney se zadívala ven. Město. Maličké a silně páchnoucí rybinou, ale přece jen město. Nadšená, jako by dorazila do rozkvetlé Paříže, vystoupila z kabiny.

Město znamenalo hotel. A hotel zas vanu, horkou vodu a skutečnou postel.

„Doug, ty jsi jednička!“ Přitiskla se k němu i s prasetem v náruči a vděčně ho objala.

„Ježíši, Whitney, vždyť budu smrdět.“

„Absolutní jednička,“ a mlaskavě ho políbila.

„No teda,“ položil jí ruku do pasu, „ještě před chvílí jsem byl had.“

„To jsem ještě netušila, kde jsme.“

„A ty to snad víš? Tak řekni.“

„Přece ve městě.“ Zatočila se dokola. „Vodovod, jídlo a matrace. Kdepak tu mají hotel?“ Zaclonila si oči.

„My tu ale nemůžeme zůstat.“

„Támhle!“ řekla vítězoslavně.

Podobalo se to spíš hospodě než hotelu. Jenže byli ve městě rybářů a námořníků, odděleném od Indického oceánu jen povodňovou zdí, na níž se sušily sítě. Rovná čára pobřeží bránila vzniku většího přístavu, ale malebné nábřeží jistě občas přitáhlo nějakého toho turistu. V městečku rostly vysoké palmy a zvláštní oranžové květiny. Kolorit doplňoval křik všudypřítomných racků.

Whitney už děkovala řidiči za svezení a Doug si uvědomil, že nemá to srdce jí říci, že se nemohou zdržet. Původně chtěl jen doplnit zásoby a poptat se po nějakém dopravním prostředku vzhůru na sever.

Jedna noc snad neuškodí, rozhodl se při pohledu na Whitneyinu rozzářenou tvář. A pokud byl Dimitri blízko, alespoň je na chvíli ochrání silná zeď. Hodil si koše na ramena. „Dej mu to prase a rozluč se.“

Whitney se na řidiče naposled usmála a beze slova se vydala k hotelu. Pod nohama jim křupaly rozdrčené mušle a špinavý šterk. „Dát prvorozeného synka podomnímu obchodníkovi? Vážně, Douglasi, to je jako prodat ho cikánům.“

„Vidím, že se mezi vámi vytvořilo silné pouto.“

„Pochopil bys to, kdybys myslel hlavou a ne žaludkem.“

„Ale co s ním chceš proboha dělat?“

„Najdu mu důstojný domov.“

„Whitney.“ Před vchodem do hostince ji chytil za ruku. „Je to přece kus šunky a ne šlechtic.“

„Ššt!“ Sevřela se v náruči a vešla dovnitř.

V místnosti byl příjemný chládek, který přiživovaly stropní větráky. Stěny zářily čistotou, stejně jako tmavá dřevěná podlaha. U stolů sedělo několik lidí s vysokými sklenicemi čehosi studeného v ruce. Whitney ucítila neobyčejnou vůni, vinoucí se ze zadních dveří.

„Dušená ryba,“ poznamenal Doug a žaludek mu zakručel. „Něco jako bouillabaisa s trochou majoránky a... česneku.“

Whitney už se také sbíhaly sliny. „To vypadá na dobrý oběd.“

Ve dveřích se objevila starší žena v umaštěné zástěře. Měla vrásčitou tvář, ale spleťtý účes mladé dívky. Otřela si ruce, pohlédla na Douga s Whitney, krátce na prase a pak promluvila angličtinou s těžkým přízvukem. Tím vzal jejich převlek za své.

„Přejete si pokoj?“

„Ano, prosím,“ usmála se Whitney. „Chtěli bychom se ženou pokoj, koupel a něco k jídlu.“

„Pro dva?“ zeptala se žena a znovu se podívala na prase. „Nebo pro tři?“

„Našli jsme ho u cesty,“ improvizovala Whitney, „asi se zatoulalo. Nechtěli jsme ho tam nechat. Nevíte o někom, kdo by se o něj postaral?“

Žena si prase prohlédla způsobem, který Whitney přiměl přivínout ho silněji. Pak se usmála. „Můj vnuk má rád zvířata. Je mu šest. Postará se o něj.“ Žena vztáhla ruce a Whitney jí sele váhavě odevzdala. Hostinská si je hodila pod rameno a druhou rukou sáhla do kapsy pro klíče. „Tenhle pokoj je volný. Nahoru po schodech, druhé dveře vpravo. Hezký pobyt.“

Whitney se za ní dívala, jak s prasetem pod paží odchází do kuchyně.

„No tak, zlato, každá mamka se musí jednou s dětmi rozloučit.“

Whitney popotáhla a vydala se ke schodům. „Ať ho radši nenajdu na dnešním jídelníčku!“

Pokoj byl o mnoho menší než jejich jeskyně v horách, ale zato vyzdobený veselými obrázky mořské scenérie. Koupelnu tvořil kout s vanou, oddělený od pokoje jen bambusovým paravánem.

„Hotové nebe,“ ocenila ho Whitney a svalila se na postel s pestrým povlečením.

Doug kontroloval zámek dveří a zdál se mu celkem pevný. „Zatím postačí.“

„Naložím se do vany na celé hodiny.“

„Dobře, jdi první.“ Shodil těžké koše na zem. „Já se zatím podívám, jestli by nás někdo nesvezl podél pobřeží dál.“

„Sežeň třeba prostorný mercedes,“ navrhla. „Ale spokojím se i s drožkou a třínohým oslem.“

„Snad najdu něco mezi tím.“ Z opatrnosti raději vytáhl obálku a zastrčil si ji vzadu za košili. „A nevyplácej všechnu teplou vodu, zlato, za chvíli jsem zpátky.“

Whitney zaslechla klapnutí zámku a slastně se rozvalila. Nejraději by hned usnula, ale po koupeli přece jen toužila ještě víc.

Vstala tedy, svlékla ze sebe pytlovité šaty a klobouk rozšafně hodila přes celou místnost. „Díky, bývalá majitelko,“ řekla. Rozhodla si zlaté vlasy po nahých zádech a zvesela začala hledat olej a pěnu do koupele. Za několik minut už ležela v horké vodě s bublinkami.

„Hotové nebe,“ opakovala a zavřela oči.

Doug se ve městě rychle zorientoval. Narazil na několik krámků s lidovým uměním a suvenýry, jako třeba náhrdelníky ze žralocích zubů. Bylo znát, že jsou tu na turisty a jejich zálibu v neužitečných věcech docela zvyklí. Doug se zatoulal i na nábreží, chvíli obdivoval lodě a přemýšlel, jestli by na ledu chvíli uchoval čerstvou rybu. Ryba na ohni mohla při troše zručnosti znamenat skvělou pochoutku. Přeprava na sever ale byla důležitější.

Cesta po vodě se mu zdála nejrychlejší. Z mapy vyčetl, že po Canalu des Pangalanes by mohli doplout až do Maroantsetry, odkud by poslední část cesty urazili deštným pralesem.

Tam se jistě budou cítit bezpečně. Teď potřebovali hlavně loď a někoho, kdo by ji uměl dobře ovládat.

Spatřil malý krámek a zamířil k němu. Měl chuť si přečíst nějaké noviny, i kdyby mu je Whitney musela přeložit. U dveří se však zmateně zastavil. Zevnitř duněl tvrdý rock a hlas Pat Benatarové.

„Jen to v na mě klidně zkus!“ vyzývala zrovna, když překročil práh.

Za přepážkou se v rytmu hudby kroutil štíhlý, snědý mladík a při tom podivném tanci leštil jednu z vitrín.

„Tak to zkúúús!“ zakvílel se zpěvačkou, a když za Dougem zaklaply dveře, otočil se. „Dobré odpoledne.“ Měl výrazný francouzský přízvuk a na tričku nápis City College of New York. Oslnivě se usmíval. Police za ním byly přecpané suvenýry, lahvemi a krabičkami. Žádný smíšený krámek v Nebrasce nemohl být líp zásobený. „Co vám mohu nabídnout?“

„CCNY?“ ukázal Doug zvědavě na jeho triko.

„Američan!“ vykřikl mládenec nadšeně a ztlumil Benatarovou na únosnou mez. „Jste ze Států?“

„Hm. Z New Yorku.“

Prodávač se rozsvítil jako zářivka. „New York! Můj bratr...,“ zatahal se za tričko,..... tam studuje. Jednou z něj bude právník – velké zvíře.“

Doug se musel usmát a potřásl si s chlapcem rukou. „Jsem Doug Lord.“

„Jacques Tsiranana. Amerika!“ Jen nerad Dougovu ruku pustil.
„Příští rok tam jedu na návštěvu. Znáte Soho?“

„Ano.“ Uvědomil si, jak moc mu chybí.

„Mám odtamtud fotku.“ Zpod pultu vytáhl ohnutý obrázek svalnatého chlapíka v džínách na pozadí Tower Records.“

„Můj brácha. Posílá mi kazety s muzikou. Rock-and-roll. Co říkáte Benatarové?“

„Slušný plíce,“ uznal Doug.

„Tak co tady děláte, když můžete být v Soho?“

Doug pokýval hlavou. Tu otázku si už několikrát sám položil.
„No, cestujeme s přítelkyní nahoru po pobřeží.“

„Jste na prázdninách?“ Pohlédl krátce na Dougovy šaty. Vypadal jako ubohý Malgaš, ale v očích měl sebevědomý výraz.

„Hm, něco takového.“ Až na ty pistole v zádech. „Myslel jsem, že by se jí výlet po řece mohl zamlouvat.“

„Krajina je tady krásná,“ přikývl Jacques. „Jak daleko chcete jet?“

„Až sem.“ Doug vytáhl mapu. „Do Maroantsetry.“

„Prima,“ zašeptal. „To jsou tak dva dny na vodě. Chvilími je tam sice rušno.“ Zazubil se. „Kvůli krokodýlům.“

„Ona je holka do nepohody,“ prohlásil Doug a představil si Whitneyinu jemnou pleť. „Víš, taková ta, co spí pod širákem a vaří polívku na ohni. Potřebujeme jen loď a průvodce.“

„Platíte v dolarech?“

Doug přimhouřil oči. Šťěstí jim možná zase hraje do ruky. „To se dá zařídit.“

Jacques si zapíchl prst do prsou. „Pak vás беру.“

„Ty máš loď?“

„Nejlepší ve městě. Sám jsem ji postavil. Co takhle sto dolarů?“

Doug si prohlédl jeho ruce. Vypadaly silné a šikovné. „Půlku předem. Odjet můžeme zítra ráno. Třeba v osm.“

„V osm přiveďte svoji slečnu. Trochu ji provedeme.“

Spokojená Whitney si zatím ve vaně zdřímla. Vždycky, když voda vychladla, připustila trochu teplé. Hlavu měla opřenou o okraj vany a vlasy jí splývaly na hladině. Vydržela by tam třeba celou noc.

„Chceš překonat světový rekord?“ vyrušil ji Doug.

Poplašeně se posadila, až voda vyšpláchla ven. „Neumíš klepat?“ durdila se. „A vůbec, vždyť jsem zamkla!“

„Otevřel jsem to,“ odpověděl klidně. „Nesmím vyjít ze cviku. Jaká je voda?“ ponořil do ní prst. „Hezky voní.“ Zadíval se na Whitneyino tělo. „Zdá se, že se bublinky už rozpouští.“

„Ještě pár minut vydrží. Proč si konečně nesundáš ten hábit?“

S úsměvem si začal rozepínat košili. „Měl jsem strach, že to neřekneš.“

„Ale za plentou.“ Prohlédla si prsty u nohou. „Hned vylezu a můžeš se vykoupat.“

„Není škoda plýtvat vodou?“ Opřel si ruce o okraje vany a naklonil se nad ni. „Když jsme partáci, můžeme se podělit.“

„Ano?“ Jeho ústa byla na dosah a ona se cítila tak uvolněná. Přejela mu vlhkým prstem po tváři. „Co máš konkrétně na mysli?“

„Jednu...“ lehce ji políbil, „... nedořešenou záležitost.“

„To zní obchodně.“ Zasmála se a pohladila ho po krku. „Chceš vyjednávat?“ Znenadání cukla rukou a Doug sklouzl do vany. S hihotem školačky sledovala, jak si stírá mydliny z tváře. „Jsi prostě k sežrání, Dougu.“

Musel si s ní proplést údy, aby se udržel nad vodou. „Hraje si ráda.“

„Víš, vypadalo to, že ti je moc horko.“ Velkoryse mu nabídla mýdlo a rozesmálo ji, když si jím začal mydlit košili.

„A teď ty.“ Přejel jí mýdlem od krku k pasu. „Pořád mi dlužíš jedno umytí zad.“

Ještě trochu nejistá mu vzala mýdlo z dlaně. „Tak proč se nesvlíkneš?“

Vyrušilo je klepání na dveře. Naráz ztuhli.

„Nehýbej se,“ zašeptal Doug.

Vyprostil se z vany a běžel k batohu. Voda crčela všude kolem něj. Našel pistoli, kterou od cesty z Washingtonu neměl v ruce.

Jestliže je našel Dimitri, šikovně je tu zahnal do kouta. Doug se ohlédl k oknu. On sám by jím utekl během několika sekund. Pak se jeho pohled zastavil na paravánu. V chladnoucí vodě tam seděla nahá, dokonale zranitelná Whitney.

„Sakra.“

„Doug...“

„Tiše.“ Přitiskl si zbraň na prsa a šel ke dveřím. Nezbylo jim, než znova věřit na štěstí. „Ano?“

„Tady kapitán Sambirano, policie. K vašim službám.“

„Do hajzlu.“ Doug se rozhlédl a pak si zbraň strčil vzadu za pásek. „Můžu vidět váš průkaz, kapitáne?“ Pootevřel dveře, podíval se na placku a pak na malého kulatého muže. „Co si přejete?“

Muž vstoupil do pokoje. „Zdá se, že jsem vás vyrušil...“

„Koupu se.“ Doug si všiml louže u svých nohou a natáhl se za plentu pro ručník. „Omlouvám se, pane...“

„Wallace. Peter Wallace.“

„Pane Wallace, je mým zvykem přivítat všechny návštěvníky města. Jsme totiž uzavřená komunita,“ pěstěnou rukou se potáhl za cíp saka, „a někteří cizinci bohužel neberou příliš vážně naše zvyky a zákony.“

„Vždycky rád pomůžu policii,“ řekl Doug a vykouzlit na tváři srdečný úsměv. „Už zítra ale odjíždím.“

„To je mi líto. Máte snad naspěch?“

„Petere...“ Whitney ukázala ruku a nahé rameno. „Ach, promiňte.“ Zarděla se a zatřepotala řasami.

Nejspíš to mělo účinek, protože se policajt uklonil. „Madam.“

„Moje žena, Cathy. Cath, to je kapitán Sambirano.“

„Těší mě.“

„Jsem okouzlen.“

„Nezlobte se, že vám nepodám ruku, ale jsem bohužel... Chápete...“ usmála se.

„Jistěže. Nerad jsem vás vyrušil, paní Wallaceová. Pane, obraťte se na mě, kdykoli budete něco potřebovat.“

„Jste moc laskavý.“

Cestou ke dveřím se muž ještě otočil. „A cíl vaší cesty?“

„Hm, jdeme jen tak za nosem,“ prohlásil Doug. „Právě jsme dokončili studium botaniky, víte. Vaše země se nám zdá úchvatná.“

„Petere, ta voda už vychládá.“

Doug pohodil hlavou k Whitney a usmál se. „Máme líbánky, chápete?“

„Samozřejmě. Dovolte, abych vám pogratuloval. Hezké odpoledne přeji.“

„Děkuji, nashle.“

Doug zavřel dveře, opřel se o ně a zaklel. „Nelíbí se mi to.“

Whitney vylezla z vany omotaná ručníkem. „Co myslíš, že to mělo znamenat?“

„To bych taky rád věděl. Jedna zásada ale říká, že jakmile se objeví policajt, hledám si jiné ubytování.“

Whitney se smutně zadívala na širokou postel. „Ale Dougu...“

„Promiň, zlato, ale oblékej se.“ Sám si začal svlékat mokré šaty. „Naše loď odplouvá trochu dřív.“

„Tak co pro mě máte nového?“ Dimitri si pohrával se skleněnou figurkou pěšce a pak ji položil na šachovnici.

„Myslíme, že jdou k pobřeží.“

„Tak myslíte?“ Luskkl prsty a číšník v černém před něj postavil sklenici s vínem.

„V horách jsme narazili na jednu vesničku.“ Remo se díval, jak Dimitri popíjí, a sám polkl naprázdno. Už týden se pořádně nevyspal. „Bylo tam pěkné pozdvižení. Že prý je někdo okradl, když byli na poli.“

„Aha.“ Víno chutnalo skvěle, ale to proto, že si vždycky vozil vlastní zásoby. Cestoval rád, ale nepohodlí by nesnesl. „A co konkrétně jim chybělo?“

„Nějaké klobouky, šaty, košíky...“ Zaváhal.

„A?“ naléhal Dimitri jemně.

„A prase.“

„Prase,“ Dimitri se smíchy zakuckal. Remo se téměř uvolnil. „Jak vynalézavé. Začínám litovat, že toho Lorda musíme odstranit. Takového muže bych potřeboval. No tak pokračuj, Remo.“

„Pár děcek pak vidělo, jak nějaký nákladník bral dva lidi s prasetem a vezl je na východ.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Remo by ho neporušil ani s nožem v zádech. Dimitri téměř slyšel, jak Removy nervy praskají. Nakonec k němu vzhlédl.

„Pak navrhuju, aby ses taky vydal na východ, Remo. Já se mezitím přestěhuju.“ Hladil další skleněnou figurku a obdivoval její výtvarnou hodnotu. „Propočítal jsem si, kam asi směřují. Zatímco tyje budeš sledovat, já si tam počkám.“ Znovu se napil vína. „Hotely už mě stejně unavují, i když tu mají dobrý servis. Až přivítám svého hosta, budu potřebovat víc soukromí.“

Odložil sklenici a vzal do ruky jezdce s královnou. „Ano, nemůžu se dočkat, až je přivítám.“ Ranou o sebe figurky rozbil a střepy nechal spadnout na stůl.

„Ještě jsme nejedli.“

„Najíme se pak.“

„To říkáš pořád. A taky nechápu,“ dodala Whitney, „proč musíme odcházet takhle.“ Ohrnula nos nad hromádkou „vypůjčených“ šatů na podlaze. Ještě nikdy neviděla, aby se někdo dokázal sbalit tak rychle jako Doug.

„Copak nemáš ani špetku předvídavosti?“

„S trochou soli bych asi snědla špetku čehokoli.“ Whitney nevěřicně zírala na Dougovy prsty na okenním parapetu. Ty najednou zmizely a ona se zadržným dechem vyhlédla ven, jak dopadl.

Douga silně zabrnělo v nohách. Rychle se rozhlédl a ujistil, že ho kromě starého kocoura nikdo neviděl. Pak zavolal na Whitney: „Hod' mi ty batohy.“ Poslechla, ale s takovou rozšafností, že ho jimi málem přibila k zemi. „Pomalů,“ sykl. Když je odložil, rozkročil se pod oknem. „A teď ty.“

„Já?“

„Jsi poslední, co tam zbylo, zlato. Dělej, já tě chytím.“

O tom nepochybovala, zvlášť když zamávala peněženkou, kterou si předtím vyndala z batohu. To okno ale bylo vážně vysoko. Zamračila se.

„MacAllisterovi ale vždycky odcházejí hlavním vchodem.“

„Teď není čas na rodinné tradice. Proboha, Whitney, dělej, než si nás někdo všimne.“

Se stisknutými zuby přehodila nohu přes parapet. Představa, že visí z okna hospody kdesi v Madagaskaru, se jí vůbec nezamlouvala. „Doug...“

„Pust' se,“ nařídil.

„Asi to nedokážu.“

„Ale jo, jinak po tobě začnu házet kameny.“

Byl by toho schopný, napadlo Whitney, zadržela dech a pustila se.

Padala jen zlomek sekundy, ale když ji chytil za boky, přece jen jí to vyrazilo dech.

„Vidíš?“ postavil ji na zem. „Je to velmi snadné. Mohla by ses živit jako zloděj ve výškových budovách.“

„Sakryš.“ Zadívala se na ruku. „Zlomila jsem si nehet. Co s tím?“

„To je ale tragédie. Asi tě budu muset zastřelit, aby ses dál netrápila.“

Sebrala mu svůj batoh z ruky. „Velmi vtipné.“

„Nebo si strč ruce do kapes.“

„Radši mi řekni, kam jdeme,“ navrhla.

„Zařídil jsem nám malý výlet lodí.“ Usadil si batoh na záda. „Jen se tam musíme nenápadně dostat.“

Následovala ho cestou podél zdí, přičemž se vyhýbali hlavním ulicím. „To všechno jen proto, že nás přišel uvítat malý tlustý policajt?“

„Malí tlustí policajti mě vždycky znervózňovali.“

„Vždyť byl zdvořilý.“

„Jo. Malí tlustí zdvořilí policajti mě znervózňují ještě víc.“

„A bylo to velmi neslušné k té dámě, co se postarala o naše prase.“

„Tys ještě nikdy neutekla bez placení, zlato?“

„Rozhodně ne.“ Odfrkla si a klusala za ním. „Ani s tím nehodlám začínat. Nechala jsem jí tam dvacku.“

„Celou dvacku?!“ Strhl ji za strom vedle Jacquesova obchodu. „Za co? Vždyť jsme tam ani nepřespali.“

„Ale koupali jsme se,“ připomněla mu. „Oba.“

„Jenže já se ani nesvlíkl.“ Pozoroval obchůdek.

Whitney se zatím rozhlížela kolem. Najednou spatřila muže v bílém panamáku. Při pohledu na něho jí na zádech vyvstal studený pot.

„Doug,“ zašeptala vyděšeně, „Doug, ten chlap. Dívej.“ Chytila ho za ruku a lehce ho natočila. „Přísahala bych, že je to týž člověk, kterého jsem viděla v hlavním městě na trhu a pak taky ve vlaku.“

„Vidíš přízraky,“ zavrčel Doug, ale ohlédl se.

„Ne.“ Krátce ho potáhla za rukáv. „Viděla jsem ho. Už dvakrát. Co tady proboha chce?“

„Whitney...“ Zmlkl, protože ten člověk přešel přes ulici a setkal se s policejním kapitánem. Doug si v ten moment vzpomněl na muže, který ve vlaku upustil noviny a ve vzniklém zmatku se

Dougovi zadíval přímo do očí. Náhoda? Zatáhl Whitney za strom. Na náhody nevěřil.

„Je to snad Dimitriho člověk?“

„Nevím.“

„Kdo jiný by to mohl být?“

„Kruci, já nevím.“ Zalomcovala jím úzkost. Vypadalo to, že se k nim stahují ze všech stran. „Ať je to, kdo chce, musíme vypadnout.“ Znovu se zadíval na krámek. „Radši půjdem zadem – mohl by tam mít zákazník.“

Zadní vchod byl ale zamčený. Doug tedy vytáhl nožík a do pěti sekund byl uvnitř. „Nechtěl bys mě to naučit?“

„Ženská jako ty to na nic nepotřebuje, protože má všude otevřeno.“

To už vešli do větší místnosti, která byla skladištěm, ložnicí a kuchyní zároveň. Whitney zaujaly plakáty Tiny Turner, týmu New York Yankees a reklama na Budweiser. „Proč mám dojem, jako bych vešla do pokoje na Second Avenue?“

„Jeho bratr studuje v New Yorku.“

„To všechno vysvětluje. Čí bratr?“

„Šš.“ Doug našlapoval po špičkách ke dveřím do krámků a škvírou nahlédl dovnitř.

Jacques se opíral o pult a klábosil se štíhlou dívkou s výraznými očima. Očividně přišla spíš flirtovat než nakupovat a s hihňáním se probírala špulkami barevných nití.

„Co se děje?“ ptala se Whitney a nakoukla Dougovi pod rukou. „Á, románek. Ale ta její vyšívaná blůza není špatná.“

„Módu nech na pozdějc.“

Dívka po chvíli přece jen odešla. Doug rychle sykl, ale Jacques ho přes hlasitou hudbu neslyšel. Doug tedy otevřel víc a zavolal ho jménem.

Chlapec sebou trhl, až málem rozházel pyramidu nití. „Človče, tys mě vylekal.“ Doug zkroutil prst a nalákal prodavače blíž. „Co se tam schováváš?“

„Změna plánu,“ řekl Doug a vtáhl ho za rukáv do pokoje. „Potřebujeme odjet hned.“

„Hned?“ Jacques si ho přimhouřenýma očima prohlížel. Možná žil celý život na vesnici, ale chlapa na útěku podle výrazu poznal. „Máš potíže?“

„Ahoj, Jacquesi.“ Whitney přistoupila blíž s napřaženou pravicí. „Jsem Whitney MacAllisterová. Odpuť Dougovi, že nás hned nepředstavil, on je trochu neotesaný.“

Jacques se chopil její štíhlé bílé ruky a okamžitě se zamiloval. Nikdy nic tak krásného neviděl. Jen ho napadlo, že Whitney by strčila do kapsy Turnérovou, Benatarovou i nejvyšší kněžku Ronstadt. A to najednou. Jazyk se mu úžasem zauzloval.

Ten pohled už viděla mnohokrát. U uhlazených elegantů z Páté avenue ji nudil, u hochů z klubů na West Side bavil, ale u Jacquese prostě okouzloval. „Omlouváme se, že jsme vás tak přepadli.“

„Ale to je...,“ rychle hledal amerikanismus, který měl už už na jazyku, „... O. K.,“ vypravil ze sebe.

Doug ho netrpělivě chytil za rameno. „Musíme vyrazit.“ Smysl pro fair play mu nedovolil zatáhnout chlapce do věci bez informací, smysl pro přežití zase říkat mu všechno. „Navštívila nás místní policie.“

Jacques odtrhl oči od Whitney. „Sambirano?“

„Ano.“

„Blbec,“ pronesl s přehnanou výslovností. „Z něho si nic nedělejte. Je zvědavej jak stará bába.“

„Možná, jenže nás hledají ještě další lidi.“

Prodavač se zadíval z jednoho na druhého. Žárlivý manžel, napadlo ho, a to ještě podnítilo jeho smysl pro romantiku. „My Malgašové si s časem nelámeme hlavu. Slunce vychází a zase zapadá. Chcete odjet hned, jedeme hned.“

„Super. Jen bychom potřebovali nějaké zásoby.“

„Žádný problém. Počkejte tady.“

„Jak jsi ho našel?“ zeptala se Whitney, když odešel. „Je úžasný.“

„Jasně, protože na tebe brejlí jako srnka.“

„Jak srnka?“ S úsměvem se usadila na Jacquesově posteli. „Vážně, Dougu, kam na ty výrazy chodíš?“

„Oči mu málem vypadly z hlavy.“

„No, to je pravda.“

„A to ti dělá dobře, co?“ Začal otráveně chodit kolem. Cítil, že se blíží malér, ale netušil jaký. „Když se před tebou chlapi plazí.“

„Tebe taky neuráželo, když ti malá Marie zobala z ruky. Pokud se pamatuju, nakrucoval ses před nijako kohout se dvěma ocasy.“

„Pomohla nám vyváznout. Byl jsem jí prostě vděčný.“

„S trochou chtíče k tomu.“

„Chtíče?“ zastavil se před ní. „Vždyť jí bylo asi šestnáct.“

„A tím je to ještě odpornější.“

„Jasně, protože pašák Jacques bude skoro dvacetiletý.“

„Jejda, jejda,“ Whitney vytáhla nůžtičky a v klidu si začala opravovat zlomený nehet. „Že to ale vypadá jako žárlivost...“

„To jistě.“ Přecházel z jedné strany pokoje na druhou. „Jeden chlap se před tebou rozhodně plazit nehodlá. Já mám totiž lepší věci na práci.“

Ušklíbla se a dál si pobrukovala s Eltonem Johnem.

Za chvilku hudba zmlkla. Jacques se vrátil s velkým pytlím a přenosným magnetákem v ruce. „A je sbaleno. Rock-and-roll jede s námi.“

„Nebudou se lidi divit, že máš zavřeno?“

„Tady je to každému jedno.“

Doug spokojeně přikývl, vykoul zadními dveřmi ven. „Tak jdem.“

Lod'ka kotvila na řece jen pár desítek metrů od krámků a Whitney nikdy nic podobného neviděla. Byla neuvěřitelně dlouhá, ale necelý

metr široká. Připomínala protaženou kánoi, na kterou ji kdysi posadili na letním táboře. Jacques do ní lehce naskočil a začal nakládat zásoby.

Whitney sledovala mladíka v baseballové čepici na tradiční malgašské loďce a uvědomila si to podivné prorůstání dvou rozdílných světů.

„Hezká loď,“ zamumlal Doug. Jen marně toužil, aby měla motor.

„Tu jsem postavil sám,“ pochlubil se Jaques a galantně pomohl Whitney nastoupit. „Posad'te se doprostřed, tam je to nejpohodlnější.“

„Děkuji.“

Měl radost, že se obrátila čelem k němu, a podal Dougovi bidlo. „Tímhle se odstrkáme z mělčiny.“ Sám se chopil druhé tyče a zatlačil. Loďka vyplula jako labuť a Whitney se uvolnila. Čekala ji houpává cesta po vodě, všudypřítomná vůně moře a šumění stromů. Vtom se půl metru od ní vynořila nad hladinu svařštělá tlama.

«Á...», vyrazila ze sebe.

„No jo,“ zachechtal se Jacques, „těch je tady plno.“ Chlapec podivně zachrčel a krokodýl zůstal stát na místě. Doug beze slova našel pistoli a strčil si ji za opasek. Tentokrát Whitney nic nenamítala.

V hlubších vodách už mohli používat pádla a Jacques pustil stereo. Na cestu jim zpívali staří Beatles.

Chlapec pádloval s nadšením a nezdolnou energií, kterou Whitney musela obdivovat. K tomu zpíval čistým tenorem a radostně se smál, když se k němu připojila.

K pozdnímu obědu jim nabídl kokos, sladké bobule a studenou rybu. Když Whitney podal kanystr s jakousi tekutinou, hltavě se napila. Pak pochopila, že to nebyla čistá voda.

„Rano vola“ vysvětlil Jacques. „Dobrá na cesty.“

Doug klidně pádloval dál, ale zašeptal. „Dělají to tak, že přidají vodu k rýži, co se připálí v hrnci.“

Whitney statečně polkla. „Aha,“ a podala kanystr Dougovi.

„Vy jste taky z New Yorku?“

„Ano,“ řekla a vhodila si do úst další bobuli. „Doug říkal, že tam tvůj bratr studuje.“

„Na právníka,“ zapýřil se. „Už byl i v Bloomingdale’s.“

„Tam Whitney skoro bydlí,“ ucedil Doug.

Whitney ho ignorovala. „A ty se chceš taky podívat do New Yorku?“

„Jo, příští rok,“ položil si pádlo do klína a oči mu zazářily. „Brácha mě vezme do města. Na Times Square, k Macymu a k McDonaldovi...“

„To se u mě musíš zastavit.“ Jako by byla v restauraci v East Side, vytáhla úhlednou vizitku a podala mu ji. „Půjdem na party.“

„Party?“ radoval se. „Party v New Yorku?“ Představil si třpytivý taneční parket, divoké barvy a žhavou hudbu.

„Jasně.“

„A k tomu tolik zmrzky, kolik sníš.“

„Nech toho, Dougu, vždyť můžeš přijít taky.“

Jacques se na chvíli zasn timer. Bratr mu psal o ženách, které nosí sukně vysoko nad kolena a jezdí v autech delších než jeho loď. V tom městě byly domy vyšší než hory na obzoru a brácha prý jednou jedl ve stejné restauraci jako Billy Joel.

New York, opakoval si v duchu. Možná že jeho noví přátelé Billyho Joela dokonce znají a na tu party ho pozvou. Láskyplně schoval vizitku do kapsy.

„Vy dva jste...“ Nebyl si jistý, jak se takové věci říkají, alespoň ne slušně.

„Obchodní partneři,“ pomohla mu Whitney.

„Jasan,“ zabručel Doug a dál krájel pádlem vodu.

Jacques trochu zapochyboval. „A jaký obchod spolu děláte?“

„Teď nás právě zajímá archeologie.“

Whitney Dougovo vysvětlení zarazilo. „Doma jsem bytová návrhářka a Doug...“

„Na volné noze,“ doplnil raději. „Pracuju sám na sebe.“

„To je nejlepší,“ souhlasil Jacques. „Jako kluk jsem musel pomáhat na poli. To bylo pořád: Udělej tohle, udělej tamto. Teď mám vlastní krámek a říkám to taky, jenom poslouchat už nemusím.“

Whitney se zasmála a udělala si pohodlí. Hudba v ní vyvolala vzpomínku na domov.

Pozdější západ slunce zase dovolenou v Karibiku. Les na obou březích zhoustl a začal připomínat džungli. Když poprvé uviděla plamenáka, byla okouzlená. Z lesa se ozýval hlas jakési místní kukačky, občas ve větvích zavřeštěl lemur. Načervenalá voda se hemžila hmyzem. Nebe na západě už docela hořelo a Whitney měla chuť plout na té lodi věčně.

„Radši se utáboříme.“

Odvrátila tvář od slunce a usmála se na Douga. Byl svlečený do půl těla a na prsou se mu perlil pot. „Tak brzy?“

Neodsekl jí. Bylo těžké přiznat, že už má svaly jako z gumy a dlaně ho děsivě pálí. Zvlášť když se mladý Jacques pořád opíral do pádla, jako by chtěl tempo udržet až do půlnoci.

„Už bude brzy tma.“

„Tak jo,“ souhlasil chlapec. „Najdem si super extra tábořiště.“ Plaše se na Whitney usmál. „Musíte si přece odpočnout. Byl to dlouhý den na vodě.“

Doug jen cosi zavrčel a pádloval ke břehu.

Jacques jí ani nedovolil vzít si batoh. Naložil si ho na záda spolu se svým a Whitney svěřil svoje drahocenné stereo. Vešli do lesa, zružovělého večerním světlem, kde ptáci hlasitě zpívali slunci na rozloučenou. Vzduch byl vlhký a voněl exotickými květinami. Tolik barev Whitney nikdy najednou neviděla.

Postavili si tábor za zvuku Springsteenova songu *Born in the USA*.

Když vařili kávu, objevil Doug v chlapcově vaku něco, co mu skutečně udělalo radost. Pytlíky s kořením, dva citrony a kus pečlivě zabalené ryby. A k tomu ještě dvě krabičky marlborek.

„Konečně se dobře najíme,“ přičichl si slastně ke koření podobnému bazalce.

„Doug je takový gurmán,“ vysvětlovala Whitney. „Zatím jsme se museli spokojit s tím, co se našlo, takže to pro něj asi bylo utrpení.“ Pak ale nasála vůni, která se začala linout z grilované ryby. „Douglassi,“ zašeptala, „já jsem se asi zamilovala.“

„Jo,“ souhlasil a pokapal rybu citronem, „to říkají všechny, zlato.“

Tu noc spali všichni tři klidně, plni dobrého jídla, rýžového vína a rock-and-rollu.

Když černý sedan dorazil po ránu do malého města na pobřeží, okamžitě přilákal pozornost davu lidí. Remo, celý nespůj, rozehnal mávnutím ruky hlouček dětí a kývl na další dva muže, aby ho následovali.

Nesnažili se působit výjimečně, jen patřili k typům, které už pro jejich výraz musel mít každý za zločince, i kdyby přijeli na mulách s turbanem na hlavě.

Místní, obvykle velmi pohostinní, sledovali cizince jen z povzdálí. V malgašštině znamenal výraz *fady* cosi jako tabu. A tihle tři, třeba v drahých letních oblecích a italských botách, rozhodně *fady* byli.

Remo si všiml hostince a zamířil tam. Jeho pomocníci se postavili po stranách vchodu, zatímco Remo vešel.

Majitelka měla na sobě čistou bílou zástěru. Od dvou obsazených stolů se linula vůně jídla.

Přeměřila si Rema od hlavy k patě a rozhodla se, že volno nemá.

„Někoho hledáme,“ řekl Remo, i když nečekal, že na tomhle zpropadeném ostrově vůbec někdo umí anglicky. Hned vytáhl fotografie a zamával jimi ženě před nosem.

Z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst. Možná ti dva odešli ve spěchu, ale nechali v pokoji dvacet amerických dolarů. A navíc neměli úsměv ještěřky, jako tady ten. Zavrtěla hlavou.

Remo odmotal z ruličky deset dolarů. Žena jen trhla rameny a fotky mu vrátila. Její vnuk strávil se svým novým prasátkem celý předešlý večer a to zvíře jí rozhodně vonělo víc než Remova kolínská.

„Hele, babi, my víme, že odsud odjeli, tak proč to zdržovat?“ Jako návnadu odtočil další bankovku.

Žena ho chladně sledovala. „Nejsou tady,“ překvapila ho dobrou angličtinou.

„Já se radši podívám sám,“ řekl Remo a vyrazil ke schodům.

„Dobré ráno.“

Stejně jako Doug i Remo poznal policajta kdekoli na světě.

„Jsem kapitán Sambirano.“ Prkenně podal Removi pravici a prohlížel si stříh jeho saka. Nepřehlédł ani čerstvou jizvu na tváři a tlustý svazek bankovek v jeho prstech. „Možná bych vám mohl pomoci.“

Remo nerad jednal s policajty, nedůvěřoval jim. Takový policajt si vydělal jen třetinu toho, co měl ročně on. Ale vrátit se k Dimitrimu s prázdnou taky nechtěl. „Hledám svoji sestru,“ rozhodl se používat hlavu.

„Utekla s tímhle chlápkiem, obyčejným zlodějíčkem. Zbláznila se do něj, chápete?“

„Kapitán zdvořile přikývl. „Jistě.“

„Tatínek z toho může přijít o rozum,“ improvizoval dál a vytáhl drahé kubánské doutníky ve zlatém pouzdře. Nabídl mu jeden a všiml si, jak policajta pouzdro zaujalo. Už věděl, jak bude pokračovat... „Podařilo se mi je vystopovat až sem, ale...“ odmlčel se a snažil se tvářit jako ustaraný bratr. „Udělám všechno, abych ji přivedl zpátky domů, kapitáne, cokoli.“

Nechal ta slova doznít a půjčil Sambiranovi fotografie. Tytéž, uvědomil si policajt, co mu včera ukazoval ten druhý muž. Pro změnu tvrdil, že je otec hledající dceru, a také nabídl peníze.

„Můj otec odmění každého, kdo nám pomůže. Pochopte, je to jeho jediná dcera, a k tomu nejmladší z dětí.“ Remo si vzpomněl, kolik pozornosti se v jejich rodině mladší sestře věnovalo.

Sambirano se zadíval na obrázky Douga a Whitney. Novomanželé, co náhle odešli z města. Pak si všiml nesouhlasného výrazu hostinské. Pochopili ho i lidé u stolků a raději se starali o svou snídani.

Remova historka nenadchla Sambirana o nic víc než ta Dougova. Zato Whitney, ta na něho stihla zapůsobit. „Hezká žena,“ prohlásil.

„Umíte si představit, jak se o ni otec bojí. Zvlášť když se potuluje s takovým parchantem.“

Sambirano pochopil, že vztek v tom výrazu není hraný. Jestli se ti dva potkají, jeden z nich zemře. Ne že by mu na tom záleželo, pokud nezemrou v jeho městě. O muži v bílém klobouku se ale nezmínil.

„Starší bratr,“ řekl pomalu a přičichl si k doutníku, „by měl být zodpovědný za svoji sestru, že?“

„Jistě. Mám strach, co by jí mohl udělat, až utratí její peníze nebo až ho prostě omrzí. Pokud mi pomůžete, kapitáne, slibuju, že vám budu velmi vděčný.“

Sambirano si zvolil práci ve službách zákona, protože se nechtěl dřít na polích ani na rybářských loďkách. Nebyl nijak přehnaně ambiciózní, proto se spokojil s malým městem, ale pokud se na něčem dalo vydělat..... Soucítím s vaší rodinou,“ řekl. „Taky mám dceru. Pojd'te se mnou, prosím, do kanceláře, tam to probereme. Myslím, že vám mohu pomoci.“

Jeden temný pohled potkal druhý. Oba muži vytušili spojení. Obchod je prostě obchod. „Děkuji, kapitáne, moc vám děkuji.“

Cestou z hostince se Remo dotkl své jizvy a představil si pach Dougovy krve. Dimitri, pomyslel si úlevně, bude mít konečně radost.

U ranní kávy přičetla whitney k Dougovu dluhu i zálohu pro Jacquese a sumu pěkně podtrhla. Honba za pokladem se pěkně prodražuje, pomyslela si.

V noci, když muži klidně oddechovali – Doug ve stanu vedle ní a Jacques pod hvězdami – promítala si jejich dosavadní cestu před očima. Zatím bylo všechno zajímavé a příjemné jako z románu – až na smrt mladého číšníka, který zemřel jen proto, že byl na stejném místě jako oni.

Někteří lidé jsou možná celý život pohodlně naivní anebo je bohatství může ukolébat, ale Whitney se k nim rozhodně nepočítala. Uměla si vážit hodnot, peněz, poklon, ale především života samého.

A smrt také nemusela mít vždycky stejnou cenu. Na otevřeném trhu by smrt státníka jistě znamenala víc než konec drogového dealera. Jednomu by stačila stříkačka s heroinem, druhého by odrovnaly až statisíce švýcarských franků.

Už dříve si byla Whitney vědoma toho, že lidé riskují život pro svůj prospěch nebo slávu, a brala to jako jednu ze společenských nemocí. Teď se jí to ovšem osobně dotýkalo. Nevinný mladík přišel o život a ona sama možná někoho zabila. Kolik dalších životů bylo v téhle hře o poklad zmařeno, nedokázala ani říct.

Dolary a centy, pomyslela si při pohledu na úhledně sepsané sloupečky v notesu. Možná jako dobře zajištěná žena opravdu nechápala, s čím vším musí ti méně šťastní bojovat. Vždycky brala dostatek jídla a střechu nad hlavou jako samozřejmost – tedy až do posledních dnů. Přesto uměla dobře rozlišovat zlo od dobra.

Doug Lord se možná živil něčím, co se přičilo obecným měřítkům dobra. Ale tahle měřítka ji nikdy moc nezajímala. V tomto případě jí zdravý rozum říkal, že Doug je v podstatě dobrý, a Dimitri od základu špatný člověk.

A ještě něco Whitney udělala, zatímco ostatní spali. S baterkou v ruce nahlédla do knih, které Doug vezl s sebou. Začela se do příběhu ztracených šperků a kamenů. Třebaže jí ilustrace příliš neříkaly – u kamenů by dala přednost trojrozměrné skutečnosti – historie ji donutila k zamyšlení.

Uvědomila si, jak často lidé pro svou hamižnost a touhu po majetku umírali. Mamon, potřeba vlastnit – to by dokázala pochopit. Jen jako důvod pro ztrátu života jí to přišlo málo.

Ale co loajalita? Vzpomněla si na Magdalinein dopis. Psala o manželově žalu a závazkům ke královně. Kolik toho vlastně dokázal Gerald pro královnu obětovat a co schraňoval v dřevěné truhličce? Klenoty. Hlídal své dědictví a tesknil po životě, který už byl součástí minulosti?

O co tedy šlo? O peníze, umění nebo historii? zavřela knihu a nebyla si docela jistá. Lady Smithovou-Wrightovou Whitney vždycky uznávala, ačkoli její zanícení nechápala. Ta dáma ale zemřela jen pro své přesvědčení, že historie patří všem.

Marie Antoinetta přišla o život spolu s tisíci dalšími pod gilotinou. A to jen pro nějaké ideály? To sotva. Whitney věděla, že lidé umírají pro nějaké ideje stejně málo, jako za ně bojují. Většinou jsou jen událostmi zahrnutí do kouta, ať se jim to líbí, nebo ne. Co by taky mohla hrst šperků znamenat pro ženu stoupající po schodech na popraviště?

Honba za pokladem se z tohoto pohledu zdála směšná. Snad měla význam jako poučení.

Proto se Whitney, i kvůli mladému číšníkovi jménem Juan, rozhodla poklad nalézt a tomu strašákovi Dimitrimu nedat šanci.

Ráno přivítala s důvěrou. Dobro přece nakonec musí zvítězit – usmála se, zvlášť pokud má pod čepicí.

„Co ty by sis vlastně počala, kdyby ti v té kalkulačce došly baterie?“

Whitney se na rozmrzelého Douga usmála a schovala zápisník s kalkulačkou do batohu. „Duracell,“ řekla na to sladce. „Dáš si kávu?“

„Jo.“ Posadil se a sledoval, jak zvesela Whitney připravuje snídani.

Ani po několika dnech pochodu nevypadala zničeně, jak si původně představoval. Přejel si rukou po strništi na bradě. Ona doslova zářila.

Andělské vlasy jí povlávaly kolem hlavy a sluncem zružovělá plet' se zdála ještě dokonalejší.

Doug si vzal šálek s kávou a zhluboka se napil.

„Tohle je nádherné místo,“ Whitney si objala kolena a položila na ně bradu. Rozhlédl se kolem. Z listů kapala rosa, půda byla vlhkem změkklá jako houba. Vzduch se chvěl vodními parami. Plácl dotěrného komára a přemýšlel, jak dlouho by měl repelent působit. „Jen když si potrpíš na saunu.“

Whitney se usmála. „Koukám, že jsi vstal levou nohou, co?“

Odfkl si. Probudil se celý rozbolavělý, jako každý zdravý chlap vedle zdravé ženské, který si nemůže dovolit dovést věc k příjemnému a přirozenému konci.

„Podívej se na to takhle, Douglasi. Kdyby takovéhle místo bylo na Manhattanu, lidi by si tam lezli po hlavě.“ Zvedla ruce dlaněmi vzhůru. Ptáci zpívali jako v extázi, květiny rozkvétaly přímo před očima, bujný les se hemžil zvířaty. „A my to tu máme všechno pro sebe.“

Doug si nalil další šálek kávy. „Myslel bych, že ženská jako ty má raději společnost.“

„Všechno má svůj čas a místo, Dougu,“ řekla tiše. Pak se na něho usmála, tak prostě a přece výjimečně, až se mu srdce zastavilo. „Teď jsem ráda tady a s tebou.“

Spálil se kávou na jazyku, aniž si toho všiml. Těžce polkl a zíral na ni. S ženami nikdy neměl problémy. Od mládí věděl, že na ně působí lehce drsný šarm, a naučil se ho využívat. Teď najednou ho žádná odpověď v tom duchu nenapadla. „Fakt?“ vyrazil ze sebe.

Pobavilo ji, že se nechal tak vyvést z míry. „Ano. Trochu jsem o tom přemýšlela.“ Naklonila se a velmi jemně ho políbila. „Co říkáš tomuhle?“

Cítil se podivně, ale léta zkušeností ho naučila stát nohama pevně na zemi. Vztáhl ruku a nabral si hrst jejích vlasů. „No, možná bychom to mohli...“, lehce ji líbnul na spodní ret, „... probrat.“

Líbilo se jí, jak líbal nelíbal a jak ji držel nedržel. Ihned si vybavila, jaké to bylo, když dělal obojí doopravdy. „To bychom snad mohli.“

Rty se jen tak lehce dráždili a ochutnávali, jinak se nedotýkali. Oba byli zvyklí věci řídit a ovládat a ztráta té pozice se rovnala prohře.

Jak se ale rty zahřívaly, myšlení se stávalo nesoustředěným a priority se měnily.

Stiskl v pěsti pramen jejích vlasů, ona se chopila jeho košile. V tom jediném okamžiku si byli blízko. Vůdcem se stala touha, mapou vášně. A oba se bez výhrad podřídili.

Zpod hustě olistěné větve se najednou ozval ryčný zpěv Cyndi Lauperové.

Doug s Whitney se od sebe odtrhli jako děti, přistižené u hrnce s povídky. K Cyndi se ihned přidal Jacquesův jasný hlas. Doug si odkašlal. „Máme společnost,“ řekl a natáhl se pro cigaretu.

„Ano.“ Vstala a oprášila si kalhoty. Měla je vlhké, ale stejně začínalo být horko. „Jak jsem říkala, tohle místo přitahuje lidi. Takže já asi...“ Vtom ji lapil pevně za kotník.

„Whitney,“ upřeně se na ni zadíval, „jednou to dokončíme.“

Nebyla zvyklá, aby jí někdo říkal, co bude dělat. Ani si zvykat nechtěla. „Snad.“

„Určitě.“

Škádlivě se usmála. „Asi zjistíš, že umím být tvrdohlavá, Douglasi.“

„A ty zas, že si vždycky vezmu, co chci.“ Vyslovil to naléhavě, ale s úsměvem. „Je to moje profese.“

„Nesu nějaké kokosy.“ Z křoví se vynořil Jacques a mával sítovkou.

Whitney se zasmála, když jí jeden hodil. „Nemá někdo vývrtku?“

„Není třeba.“ Jacques rozbil ořech o ostřejší kámen a obě části podal Whitney.

„Chytré.“

„S trochou rumu bychom si mohli dát piña coladas.“

Zadívala se na baseballovou čepici, tričko s nápisem a přenosné stereo. Na rozdíl od Louise nevypadal Jacques vůbec jako Malgaš.

„Jsi pověřivý, Jacquesi?“ zeptala se.

Trhl rameny. „Občas se omlouvám bohům a duchům, abych si je udobřil.“ Sáhl do kapsy a vytáhl cosi jako mušli na řetízku.

„To je ody,“ vysvětloval Doug. Sám na talismany nevěřil, jen na vlastní schopnosti a štěstí. „Něco jako amulet.“

Whitney si tu věc se zájmem prohlížela. Přece jen tu byl rozdíl mezi Jacquesovým zamerikanizovaným zjevem a vírou v duchy. „Je pro štěstí?“

„Na ochranu. Bohové jsou občas mrzutí.“ Pohládl amulet prstem a podal jí ho. „Dneska si ho vezměte vy.“

„Tak fajn.“ Pověsila si řetízek na krk a nepřišlo jí. to ani zvlášť divné. Její otec s sebou zase všude nosil zaječí pacičku obarvenou na modro. „Na ochranu.“

„O kulturních tradicích si můžete povídat později. Ted' radši pojedem.“ Doug vstal a hodil zbylý kokos Jacquesovi.

Whitney na chlapce zamrkala. „Říkala jsem, že je nezdvořilý.“

„To nic.“ Sáhl do zadní kapsy, kde skrýval květ na dlouhém stonku, a podal ho Whitney.

„Orchidej.“ Byla tak bělostná a zdánlivě křehká. „To je úžasné, Jacquesi.“ Přejela si květem po tváři a pak si ho vetkla do vlasů nad uchem. „Díky.“ Když ho políbila, zaslechla, jak ztěžka polkl.

Raději začal rychle balit. „Na Madagaskaru najdete všechny kytky světa,“ drmolil a nosil věci do kánoe.

„Jestlis chtěla kytku,“ zavrčel Doug, „mohla ses sehnout a nějakou si utrhout.“

Whitney se dotkla okvětních plátků ve vlasech. „Někteří muži prostě vědí, co je galantnost,“ prohodila, „a jiní ne.“

„Galantnost,“ bručel dál, „máme bandu hrdlořežů v zádech a ona chce galantnost.“ Rozkopř ohniště. „Taky bych dokázal utrhout kytku.“ Ohlédl se, jestli Whitney neslyší, a zapitvořil se: „Ale to je

úžasně, Jacquesi.“ Zastrčil si pistoli zpět za opasek. „A rozbít kokos umím taky.“ Popadl zbylé věci a běžel k loďce.

Když Remo strčil do ohniště špičku nohy v drahé botce, zbyla v něm jen hromádka studeného popela. Slunce už jim stálo nad hlavou a nedalo se před ním utéct. Sundal si sako a kravatu, což si před Dimitrim nikdy nedovolil. Košile se mu lepila na tělo. Ta honička s Lordem začínala být úmorná.

„Vypadá to, že tady přespali.“ Weis, muž s nevýraznou tváří a nosem zlomeným lahví whisky, si otřel čelo a podrbl si štípance na krku. „Jsme asi čtyři hodiny za nimi.“

„Seš snad Apač, nebo co?“ utrl se na něho Remo. Pak se podíval na Barnse, jehož kulatá tvář byla roztažená v úsměvu. „A ty se křeníš čemu, malej zmetku?“

Barns jako by neslyšel. Nepřestal se usmívat od chvíle, kdy mu Remo dal na starost toho malgašského kapitána. Remo věděl, že svůj úkol splnil, jen si nepřál slyšet podrobnosti. Bohužel taky věděl, že Dimitri má Barnse v oblibě. Asi jako přehloupělého psa, který vám bez přestání nosí k nohám poraněná kuřata a myši. Jenže bylo všeobecně známo, že Barns taky vyprovází propuštěné zaměstnance a že Dimitri podporu v nezaměstnanosti neuznává.

„Jde se,“ nařídil Remo stručně. „Do večera je máme.“

Whitney se pohodlně usadila mezi batohy. Stíny na březích se protahovaly, květiny omamně voněly, jejich loď občas vyplašila nějakou tu volavku, ale krokodýli vyhřívající se na slunci se ani nehnuli. Whitney, s Jacquesovou čepicí staženou do čela a s jeho udicí na klíně, téměř dřímala. Už tušila, v čem byla cesta Huckleberryho Finna po Mississippi tak úžasná. Střídaly se na ní chvíle vzrušení a pohodlné nečinnosti. Pro Whitney rozkošná kombinace.

„Co asi uděláš, až se ti na ten háček přece jen ryba zakousne?“

Pomalů si protáhla ramena. „No, to je jasné. Ladným obloukem ti ji hodím přímo do klína, Dougu. Ty přece víš, jak rybu připravit.“

„Vaříte vážně dobře.“ Jacques pádloval jako o život a Tina Turner mu udávala rytmus. „Já to teda neumím.“ Zavrtěl hlavou. „Proto si musím najít ženu, která by mi vařila jako moje maminka.“

Whitney si pohrdavě odfrkla. „Další takový co uvažuje žaludkem.“

„On má ale pravdu. Jídlo je důležité.“

„Pro tebe je to dokonce náboženství – když se nedá vařit s úctou a tradičně, nevaříš asi vůbec.“ Zadívala se na Jacquese. Takový pohledný, silný mladík jistě nebude mít o dívky nouzi. „A ty bys dal přednost jídlu před láskou? Co kdyby ses zamiloval do holky, která vařit neumí?“

Jacques o tom chvíli uvažoval. Bylo mu teprve dvacet a na všechno měl jasnou odpověď. Roztomile se zazubil. „Dovedl bych ji k mamince, aby ji to naučila.“

„To je rozumné,“ souhlasil Doug. Přerušil rytmus pádlování, aby si vzal kousek kokosu.

„Ani na chvíli tě nenapadlo, že by ses naučil vařit ty?“ řekla Whitney s úsměvem a pohládila talisman, který jí visel ve výstřihu.

„U nás vždycky vaří ženy.“

„Aha a mezitím uklízí dům, starají se o děti a okopávají pole, ne?“

Jacques s úsměvem přikývl. „Ale taky rozdělují peníze.“

„A to je správné,“ přikývla a uvědomila si tlak peněženky v zadní kapse kalhot.

„Je mi jasné, že se ti to líbí,“ odfrkl si Doug.

„To prostě závisí na tom, v čem se kdo nejlíp vyzná.“ Chtěla se znovu uložit na batohy, ale vtom se udice napjala. Whitney vykulila oči a posadila se zpříma. „Bože můj, já ji snad mám!“

„Koho?“

„Rybu!“ stiskla udici v ruce a sledovala, jak sebou vlasec škube. „Rybu, velkou rybu!“ opakovala.

Dougova tvář se roztáhla v úsměvu, když viděl, jak silně se prut ohýbá. „Jen klid, hlavně ji nepouštěj,“ křikl, když viděl, jak Whitney rozkolébala loď. „To je dnešní hlavní chod.“

„Nepustím!“ procedila mezi stisknutými zuby. Jen kdyby měla poněti, co dělat dál. Po chvilce zápasení pohlédla na Jacquese. „Co teď?“

„Pomalu ji přitahujte. Je veliká.“ Vhodil pádlo do lodi a opatrně přešel do jejího středu. „Jé, to se budem mít. Ale ona bude bojovat, pozor.“ Nakoukl přes okraj. „Už se totiž vidí na pánvi.“

„No tak, zlato, ty to dokážeš.“ Doug také přilezl blíž. „Jen ji vytáhni.“ Já z ní nadělám biletky a dáme si je smažené s rýží, dodal v duchu.

Whitney si vzrušením skousla jazyk mezi zuby. Kdyby jí v tu chvíli některý z nich chtěl udici vzít, zavrčela by na něj. Napjala svaly na ruku a vytáhla rybu z vody.

Na slunci se duhově zatřípytila. Byl to obyčejný pstruh, ale v ten moment působil královsky. Whitney ze sebe vydala vítězný pokřik a dopadla na zadek.

„Jen ho neupust’.“

„Nepustí.“ Jacques se natáhl, chytil vlasec do prstů a přehodil rybu do loďky. Plácala sebou jak praporek ve větru. „Chytila jste velkou, tlustou rybu!“ Zručným pohybem vyndal háček a zvedl úlovek nad hlavu. „Tak co? Máme štěstí.“ Smál se od ucha k uchu, stál tam s rybou v rukách a za zády mu zpívala Tina Turnerová.

Stalo se to tak rychle... Whitney věděla, že si tu chvíli bude až do smrti pamatovat rozloženou po sekundách jako zaseknutý film. Smějící se Jacques stojí triumfálně rozkročený na lodi a pak najednou padá po zádech do vody. Žádnou ránu její mysl nezaregistrovala.

„Jacquesi?“ omámeně se vyškrábala zpět na kolena.

„Dolů.“ Doug ji okamžitě zalehl, až jí vyrazil dech. Držel ji dole, zatímco se loď zběsile kymácela. Modlil se, aby se ještě nepřevrátili.

„Dougů?“

„Lež tiše, ano?“ Nedíval se na ni. Očima těsně nad okrajem lodi pátral na obou březích kanálu. V tak hustém roští by se schovala celá armáda. Kde sakra jsou? Pomalým pohybem si sáhl pro pistoli.

Když ji Whitney uviděla, chtěla se podívat po Jacquesovi. „On spadl? Zaslechla jsem něco jako...“ V Dougových očích zahlédla odpověď a napjala se jako luk. „Ne!“ Snažila se ho odstrčit, aby

mohla vstát, že mu málem vyrazila zbraň z ruky. „Jacquesi! Pane bože!“

„Lež, povídám!“ procedil mezi zuby a držel ji nohama pod sebou. „Už pro něj nemůžeš nic udělat.“ Když se nepřestala bránit, přitiskl ji hrubě k podlaze. „Je mrtvý, sakra. Byl mrtvý v momentě, kdy dopadl na hladinu.“

Upřela na něho zoufalé, v slzách plovoucí oči. Pak je beze slova zavřela a znehybněla.

Jestli cítil vinu a žal, musel to nechat na později. Teď bylo nejdůležitější zůstat naživu.

Neslyšel nic než jemné narážení vody na loďku. Mohli být na obou stranách, uvědomil si. Jen nechápal, proč už kánoi dávno nerozstříleli. Její plášť by je před kulkami příliš neochránil.

Mají rozkaz přivést je živé. Doug pohlédl dolů na Whitney. Ležela na podlaze tiše, se zavřenýma očima. Nebo aspoň jednoho z nich přivést živého, pochopil.

Dimitri je jistě zvědavý na ženu jako Whitney MacAllisterová. Touhle dobou si o ní už hodně věcí zjistil. Ne, nechtěl by ji mrtvou. Jen by si s ní chvíli pohrál a pak ji za tučné výkupné vrátil. Proto na jejich loď nestřílejí. Budou čekat. Ale kde? Dougovi už na zádech tekl pot proudem.

„Já vím, že jsi to ty, Remo,“ vykřikl. „Pořád používáš tu děsnou kolínskou. Cítím tě až sem.“ Chvíli čekal, jestli něco nezaslechne. „Dimitri ví, že tady běháš pořád dokola?“

„To ty musíš utíkat, Lorde.“

Nalevo. Jsou nalevo. Ještě nevěděl, jak na to, ale musejí se dostat na opačný břeh.

„No, možná jsem trochu zpomalil.“ Opatrně se rozhlížel a nepřestával mluvit. Ptáci, kteří po výstřelu s křikem vzlétli k obloze, se zase uklidnili. Všiml si, že Whitney už oči otevřela, ale stále se nehýbe. „Možná už přišel čas si promluvit, Remo. Jen ty a já. S tím, co mám v kapse, by sis tou svojí kolínskou mohl naplnit celý bazén. Nechceš se udělat pro sebe? S tvou hlavou asi není příjemný plnit cizí rozkazy a odvádět špinavou práci.“

„Chceš si promluvit, Lorde? Dopádluj sem a můžeme o tom uvažovat.“

„A proženeš mi hlavu kulkou. No tak, děláš z nás obou pitomce.“ Možná by přece jen mohl vzít bidlo a zkusit je odrazit. Nebo počkat do setmění, to by měli větší šanci.

„Jaks to myslel s tou dohodou, Lorde?“

„Mám přece ty papíry, Remo.“ Opatrně rozeplnul batoh. Měl taky krabičku s náboji. „A k tomu jednu prvotřídní kost. Obojí má cenu takové hromady peněz, jakous ještě neviděl.“ Šlehl okem po Whitney. Zírala na něho prázdným pohledem. „Jestlipak ti Dimitri řekl, koho to tu máme? MacAllisterovou, Remo. Znáš MacAllisterovo zmrzlinářský impérium? Nejlepší mražený dorty ve Státech. Víš, kolik by nám papínek mohl dát, abychom ji vrátili nepoškozenou?“

Vhodil si náboje do kapsy. „Chyt' se, zlato,“ řekl Whitney a zkontroloval, jestli má dobře nabitou pistoli. „Možná to vyjde. Až tě budu nabízet, zkus udělat scénu. Nadávej, rozhoupej loď a pak popadni to bidlo, jo?“

Bez výrazu přikývla.

„Moc masa na ní sice není, ale umí se rozehrát, Remo. A zas tak vybírává nebude. Víš, co myslím? Rád se podělím.“

„Ty parchantě zatraceněji“ zakvílela Whitney jako siréna a vyšvihla se nahoru. Neměl v úmyslu ji vystavovat na dostřel a rychle ji chytil za ruku. Jak byla v ráži, prudce se otočila a ruku mu srazila. „Jsi absolutně nechutný,“ křičela ve stoje, „a taky nevkusný. Tebe já bych si do postele nikdy nepustila!“

V tom dohasínajícím světle vypadala jako bohyně hněvu, rozevláté vlasy, temné oči. Doug si byl jistý, že se Remo soustředí jen na ni.

„Popadni bidlo a neber to tak osobně, hernajs,“ zašeptal.

„Jak si dovoluješ se mnou takhle mluvit, ty ubožáku?“ Whitney chytila bidlo a zvedla ho nad hlavu.

„Jo, jo, teď!“ Najednou se zarazil, protože si všiml jejího výrazu. Pomstychtivou ženskou poznal vždycky. Zvedl ruku na obranu. „Hej, počkej...,“ stačil říct, ale to už tyč mířila na jeho hlavu. Odkulil se právě ve chvíli, kdy na druhý konec lodi vyskakoval z malého raftu Weis. Určitě by se převrátili, jenže Whitney ztratila balanc, přepadla

na protější bok lodi, a tak je vyrovnala. „Na zem,“ stačil ji varovat, ale to už od Weise schytl první ránu.

Whitney toho velkého chlapa zasáhla bidlem do ramene. Vyrasila mu sice zbraň z ruky, ale jinak mu neublížila. Když se znova napráhla, zakryl Weise tělem Doug. Loď se houpala a nabírala vodu. Whitney zahlédla Jacquesovo tělo na hladině. Srdce ji na moment zmrazila bolest, než byla opět schopná bojovat o svůj život.

„Sakra, uхни,“ vykřikla a snažila se stát rovně.

Na břehu Remo strčil do Barnse. „Lord je můj, ty mizero, rozumíš?“ Namířil zbraň na cíl a vyčkával.

Vypadalo to jak nějaká hra, pomyslela si Whitney a musela zatřepat hlavou, aby viděla jasněji. Dva přerostlí hoši zápasí na lodi. Za chvilku se dohodnou na remíze, opráší se a půjdou hledat jinou zábavu.

Jenže Doug stále držel v ruce pistoli. Ten druhý byl zase o dobrých dvacet kilo těžší. Vkleče se snažila udržet rovnováhu a tyč sevřela v ruku. „Krucinál, Dougu, jak ho mám praštit, když se po něm válíš? Uхни!“

„Jistě.“ Doug lapal po dechu, ale dokázal si Weisovu ruku strhnout z hrdla. „Ještě minutku.“ Vtom mu rána pěstí na čelist zvrátila hlavu dozadu a ochutnal vlastní krev.

„Zlomils mi nos lahví,“ zasyčel Weis a zvedal Douga na nohy.

„Tak tos byl ty?“

Stáli tam rozkročení proti sobě a Weis pomalu stácel hlavě před Dougův obličej.

„Jo, a já ti ten tvůj teď ustřelím.“

„Hele, neber si to tak osobně.“ Doug napínal svaly, až jasně ucítil, jak mu v rameni cosi ruplo. Pot se z něho jen lil, jak se snažil zabránit Weisovi, aby stiskl spoušť. Zahlédl jeho úsměv a v duchu zanađával, že zrovna to je to poslední, co v životě uvidí. Najednou Weis vyvalil oči a zasyčel, jak mu Whitney hrotem bidla vyrazila dech.

Snažil se Douga chytit, aby nespádl, a jak se natočil, jeho tělo sebou křečovitě škublo. To se stal Dougovým štítem v momentě, kdy na něj Remo vypálil. S překvapeným výrazem se jako kámen svalil na hranu lodi. Pak už Whitney polykala vodu.

Když vyplavala na hladinu, zběsile kuckala. „Chytni batohy,“ křičel Doug, který se brodil vedle převrácené kánoe. Dvě kulky pleskly na vodu hned vedle jeho hlavy. „Do hajzlu.“ Nad Weisovou mrtvolou se rozevřely krokodýlí čelisti. Pak Doug zaslechl nechutný zvuk trhaného masa a praskajících kostí. Rychlým pohybem zachytil jeden z batohů, ale druhý plaval z jeho dosahu. „Běž!“ křikl znovu. „Rychle na břeh!“

Také si všimla, co zbylo z Weise, a zběsile se potýkala s vodou. Všude kolem ní se hnědá hladina začínala barvit do ruda. Druhého krokodýla spatřila, až když byl těsně před nimi. „*Dougu!*“

Obrátil se právě do rozevřených čelistí. Musel do nich , pětkrát vypálit, než se znovu zavřely a zmizely pod vodou.

Ale bylo jich mnohem víc. Doug zuřivě hledal krabičku s náboji. Věděl, že je všechny dostat nemůže. V zoufalém gestu se postavil mezi Whitney a dalšího krokodýla, zvedl pistoli rukojetí napřed a připravil se na útok a bolest. Zatnul zuby. Krokodýlí hlava explodovala jen pár centimetrů od něho. Než se Doug mohl rozhlédnout, potopili se další tři krokodýli. Všude kolem vířila krvavá voda.

Ty výstřely nepřišly od Rema, tím si byl Doug jistý, ale odněkud dál po proudu. Zadíval se tam. Buď měli anděla strážného, neboje sledoval ještě někdo další. Zahlédl bílý klobouk. Pak ucítil Whitney za sebou a neměl čas o tom přemýšlet.

„Honem.“ Popadl ji za ruku a vlekl na břeh. Prodrali se rákosím a zapadli za keře. Doug supěl a s námahou si opřel bolavé tělo o kmen.

„Pořád mám ty papíry, ty smradlavej skunk!“ křikl přes kanál. „Pořád! Jestli je chceš, tak si pro ně doplav.“ Na moment zavřel oči a snažil se popadnout dech. Vedle sebe slyšel Whitney, jak vykašlává špinavou vodu. „Vyřid’ to Dimitrimu, Remo! A taky, že mu něco dlužím.“ Otřel si krev ze rtů. „Slyšíš? A že jsem ještě neskončil!“ Zahýbal ramenem, které si pochroumal při souboji s Weisem. Zkrvavené, zabláčené šaty se mu lepily na tělo, Pár metrů od nich si krokodýli užívali děsivé hody. Doug stále svíral v ruce prázdnou zbraň. Vytáhl tedy krabičku s náboji a nabil ji.

„Fajn, tak jdeme, Whitney,„“

Seděla na zemi, stočená do klubka, hlavu opřenou o kolena. Ačkoli nic neslyšel, věděl, že pláče. Bezradně ji pohladil po mokrých vlasech. „Přestaň, Whitney.“

Nepohnula se, nepromluvila. Zadíval se na svou zbraň a pak ji vztekle zastrčil za opasek. „Pojď, zlato. Musíme dál.“ Chtěl ji obejmout, ale vytrhla se mu. Uslzené oči se na něho zuřivě zadívaly.

„Nedotýkej se mě. Ty musíš dál, Lorde. Ty jsi na to stavěný. Utíkat, utíkat. Tak seber tu svou veledůležitou obálku a zmiz. Na.“ Snažila se vyprostit peněženku z mokrých kalhot. Pak ji po něm hodila. „To si taky vem. Stejně ti na ničem jiném nezáleží. Vem si svoje prachy.“ Nenamáhala se s otíráním slz. „Je tam jen pár stovek, ale spousta karet. Vem si to všechno.“

To si přece celou dobu přál, ne? Peníze, poklad, nemít partnera. Byl tak blízko u cíle a sám by se tam rozhodně dostal mnohem dřív a nemusel by se s nikým dělit. Tohle celou dobu chtěl.

Hodil jí peněženku zpátky do klína a vzal ji za ruku. „Pojď.“

„Nikam s tebou nejdu. Hledej si poklad sám, Dougu.“ Nevolnost jí zvedla žaludek. Musela polknout. „Uvidíme, jestli s tím dokážeš žít.“

„Nenechám tě tady.“

„Proč ne?“ vykřikla. „Jacquese jsi tam taky nechal.“ Ohlédla se směrem k řece a začala se třást. „Nechals ho tam. Tak nech i mě. Jaký je v tom rozdíl?“

Popadl ji tvrdě za rameno, až sebou škubla. „Byl mrtvý. Nemohli jsme mu pomoci.“

„Zabili jsme ho.“

Ta myšlenka už ho taky užírala. Možná proto ji stiskl pevněji. „Ne. Už tak mám dost starostí. Dimitri ho zabil. Stejně prostě jako by plácl mouchu na zdi. Protože víc to pro něj neznamená. Zabil ho, ani neznal jeho jméno. Vraždí, aniž se zpotí, aniž se mu udělá zle. Ani se nezamýšlí, jestli jednou nebude řada na něm.“

„A ty ano?“

Na chvíli ztichl, jen voda mu odkapávala z vlasů. „Jo, sakra. Já jo.“

„Byl tak mladý,“ zašeptala a popadla ho za košili. „Měl jediný velký sen – dostat se do New Yorku. Už se tam nikdy nepodívá.“

Začala znovu vzlykat. „Už se nedostane nikam. A to všechno pro jednu obálku. Kolikátý v pořadí už je?“ Whitney ucítila na krku Jacquesův talisman –pro ochranu a štěstí. Plakala, až byla docela vyčerpaná, ale bolest tím neodplavila. „Zemřel kvůli těm papírům a přitom vůbec nevěděl, že existují.“

„My to ale dotáhneme do konce,“ řekl Doug a přitáhl si ji blíž. „A vyhrájeme.“

„Proč na tom sakra tak záleží?“

„Chceš znát důvody?“ Zadíval se jí zblízka do tváře. „Je jich spousta. Třeba právě to, že tolik lidí už umřelo. A proto, že na tom tolik záleží Dimitrimu. My vyhrájeme, Whitney, protože se nenecháme porazit. Ten kluk nesměl zemřít zbytečně. Tady už nejde jen o prachy. Sakra, nikdy to není jen o penězích, copak to nechápeš? Jde o vítězství. Dimitrimu sklapne, protože to dokážeme my.“

Nechala se vtáhnout do Dougovy náruče. „Vítězství.“

„Jakmile tě výhra přestane zajímat, je po tobě.“

Tomu rozuměla. „Ale za Jacqueese nikdo nebude slavit *fadamihanu*,“ zašeptala.

„My to uděláme.“ Pohládl ji a před očima viděl Jacqueese na lodi se zářivou rybou v rukou. „Pravou newyorskou party.“

Přikývla a na chvíli mu zabořila tvář do krku. „Tohle Dimitrimu nesmí projít, Dougu. Nesmí. My ho porazíme.“

„Ano, porazíme.“ Odtáhl ji a vstal. Řeka jim odnesla batoh se stanem a potřebami na vaření. Hodil si tedy na záda ten zbývající. Byli promočení, unavení a zdrcení. Vztáhl k ní ruku. „Tak hni zadkem, zlato.“

S námahou vstala a strčila si peněženku zpátky do kapsy. Popotáhla nosem. „Až po tobě, Lorde.“

Pak ve světle zapadajícího slunce vyrazili na sever.

Removi sice unikli, ale byl jim stále v patách. Nesměli se zastavit. V tichosti procházeli potemnělým pralesem. Pak vyšel majestátní měsíc a zbarvil vlhké stromy do stříbrná. Květiny zavřely své kalichy a připomínaly spící živočichy. Les jen tu a tam zazněl křikem nějakého nočního ptáka.

Kdykoli měla Whitney pocit, že se zhroutí vyčerpáním, vzpomněla si na Jacquese. Stiskla zuby a šla dál.

„Pověz mi o Dimitrim.“

Doug se zastavil jen na tak dlouho, aby stihl pohlédnout na kompas. Všiml si, jak se Whitney znovu dotkla mušle na řetízku. Měl dojem, že slova útechy už vyčerpал. „Všechno jsem ti řekl.“

„Všechno ne, povídej.“

Rozeznal tón jejího hlasu – byla v něm touha po pomstě. To Doug považoval za velmi nebezpečný cíl, pokud chtěli zůstat naživu. „Prostě mi věř, že osobní setkání nedoporučuju.“

Otřela si pot z čela a tiše, ale nezlomně opakovala: „Pověz mi víc o našem panu Dimitrim.“

Doug už ztratil přehled o tom, kolik kilometrů ušli nebo jak dlouho jim to trvalo. Jisté bylo jen to, že Removi na chvíli zmizeli z očí a že si potřebovali odpočinout. „Tady přespíme. Už jsme dost hluboko v kupce sena.“

„Kupka sena,“ opakovala a sesunula se na zem. Měla dojem, že se její nohy rozplakaly vděčností.

„My jsme jako jehla a tohle je naše kupka sena. Máš v tom batohu ještě něco užitečného?“

Whitney začala vytahovat kosmetiku, krajkové prádlo, špinavé a zmačkané oblečení a nakonec tašku s ovocem ještě z Antananariva. „Nějaké mango a přezrálý banán.“

„Tak si představuj, že je to waldorfský salát,“ navrhl Doug a vzal si jedno mango.

„Dobře.“ Nataáhla si nohy před sebe. „Dimitri, Douglassi. Povídej.“

Doufal, že odvede její pozornost, ale marně. „Taková baba Jaga v italském obleku,“ řekl a zakousl se do ovoce. „Vedle něj by i Nero působil jako vzorný hoch. Má rád poezii a porno.“

„Rozmanitý vkus.“

„Jo. Sbírá starožitnosti – zvlášť mučící nástroje. Třeba drtiče palců.“

Whitney ucítila, jak jí v palci pravé ruky pulsuje krev. „Nepovídej.“

„Jasně. Dimitri má úžasnou fantazii. A potrpí si na krásu. Obě jeho manželky byly výstavní typy.“ Dlouze se na Whitney zadíval. „Taky by ses mu líbila.“

Snažila se to vzít chladně. „Takže je ženatý.“

„Dvakrát byl,“ vysvětloval, „a dvakrát o manželku tragicky přišel, jestli chápeš.“

Chápala a zamyšleně kousla do ovoce. „A čím to, že je tak... úspěšný,“ dodala, protože ji lepší výraz nenapadl.

„Intelligence a chladnokrevnost. Slyšel jsem, že klidně recituje Chaucera, zatímco ti bodá špendlíky mezi prsty u nohou.“

Definitivně přišla o chuť k jídlu. „To se mu líbí? Poezie a mučení?“

„On lidi jen tak nezabíjí, on je popravuje se vší parádou. Má prý drahé studio, kde si svoje oběti natáčí.“

„Proboha.“ Zkoumala výraz Dougovy tváře. „To si vymýšlíš.“

„Takovou představivost nemám. Jeho matka prý byla učitelka.“ Mangová šťáva mu tekla po bradě. Nedbale ji otřel. „Vypráví se, že když jednou neuměl báseň, snad nějakého Byrona, uřízla mu malíček.“

„Cože?“ Whitney se zakuckala. „Jeho matka mu uřízla prst jen proto, že neuměl recitovat?“

„Vypravuje se to. Snad byla fanaticky pobožná a poezie s teologií jí nějak splývaly. Možná jí prznění Byrona připadalo svatokrádežné.“

Na chvíli zapomněla na předchozí hrůzy a vraždy, za něž byl Dimitri odpovědný. Myslela na toho malého chlapce. „To je strašné. Měli ji potrestat.“

Chtěl ji sice odradit od myšlenky na pomstu, ale soucit a lítost byly ještě nebezpečnější. „Však se o to taky postaral. Než odešel z domova a zřídil si vlastní... Živnost, nechal za sebou hořící činžák.“

„Zavraždil svou matku?“

„A spolu s ní dvacet až třicet dalších lidí, proti kterým nic neměl, chápeš? Zase jen byli na nesprávném místě.“

„Vraždí pro pomstu, zábavu i zisk,“ zašeptala.

„Přesně tak. Jestli existuje něco jako duše, věř mi, že ta Dimitriho je černá jako asfalt.“

„Jestli existuje,“ opakovala, „mi tu jeho pomůžeme dostat do pekla.“

Neusmál se. Pronesla to tiše a z výrazu její tváře ozářené měsícem poznal, že to myslí vážně. Už byl nepřímou zodpovědný za smrt dvou nevinných lidí. V tu chvíli přijal odpovědnost i za Whitney. Poprvé v životě.

„Zlato,“ začal a posunul se k ní blíž. „Nejdůležitější je zůstat naživu. Pak najít poklad. Tak se Dimitriho pomstíme nejlíp.“

„To nestačí.“

„Neumíš v tom ještě chodit. Hele, nejrozumnější je včas vycouvat.“ Neposlouchala ho. Doug se na ni nejistě zadíval a došel k rozhodnutí. „Asi přišel čas ukázat ti ty dokumenty.“

Nemusel se na ni dívat. Její překvapení vycítil z doteku jejího ramene.

„Hra, hm,“ řekla po chvíli měkce, „to asi otevřeme šampaňské.“

„Přestaň, nebo si to ještě rozmyslím.“ Když se usmála, sáhl do kapsy a slavnostněji podal obálku. „Tady je klíč ke všemu.“ Jeden po druhém vytahoval z obálky listy a rovnal je na kolena.

„Hlavně ve francouzštině,“ zašeptal, „ale většinu už někdo přeložil.“ Ještě chvíli váhal a pak jí podal zažloutlý dopis v průhledné fólii. „Podívej se na podpis.“

Whitney si papír vzala a zalétla očima dolů. „Můj bože.“

„Jo. Vidíš dobře. Psala to nejspíš pár dní před svým zatčením. Tady je překlad.“

Ale Whitney se už začetla do originálu psaného rukou nešťastné královny. „Leopold mě nechal na holičkách,“ zašeptala.

„Leopold II, císař římský, Mariin bratr.“

Zalétla očima k Dougovi. „Je vidět, že ses připravoval.“

„Vždycky to tak dělám. Prokousal jsem se dějinami Francouzské revoluce. Marie Antoinetta se snažila politikařit a zachránit si postavení. Nepodařilo se. Když tohle psala, tušila, že se blíží konec.“

Whitney se s kývnutím vrátila zpět k dopisu. „Je to víc císař než můj bratr. Bez jeho podpory se nemám kam obrátit o pomoc. Nemůžu ani vypovědět, můj drahý komorníku, jak ponižující byl náš vynucený návrat z Varennes. Král převlečený za prostého slouhu a já sama – ne, nemohu, je to příliš zahanbující. Zatčení a převezení zpět do Paříže v doprovodu vojáků jako nějakí zločinci... Shromáždění vyhlásilo, že král byl zajat, a změnilo to ústavu. To byl začátek skutečného konce.“

Král stále věřil, že Leopold a pruský král nějak zasáhnou. Komunikoval s jeho rádcem Tonnelierem. Zahraniční pomoc by mohla uhasit ohně občanských nepokojů, Geralde. Zvláště když se girondisté ukázali jako neschopní vést válku a navíc se bojí toho ďábla Robespiera. Ačkoli Rakousko vyhlásilo válečný stav, naše očekávání to nesplnilo.

Začíná se mluvit o velkém procesu s tvým králem – a já se bojím o jeho život. Strachuji se, můj věrný Geralde, o životy nás všech.

Chci tě požádat o pomoc, spoléhajíc na tvou loajalitu a přátelství. Nemohu uprchnout a nezbývá mi než vyčkávat. Prosím, uschovej, co ti doručí můj posel, a opatruj to. Zatímco se vše kolem mne hroutí, mohu se dovolávat jen tvé lásky a věrnosti. Byla jsem zrazena již několikrát, ale někdy je možné i ze zrady něco vytěžit.

Svěřuji ti malou část toho, co mi jako královně náleží. Možná tím bude třeba vyplatit životy mých dětí. I kdyby měla buržoazie úspěch, stejně se dlouho neudrží. Přijmi do opatrovnictví můj majetek, Geralde Lebrune, a ochraň ho pro mé děti a děti jejich dětí. Přijde čas, kdy zase zaujmeme své právoplatné místo. Vyčkej.“

Whitney se dívala na slova psaná zatvrdelou ženou, která se vmanévrovala až k vlastní smrti. Přesto zůstávala ženou, matkou a královnou. „Zbývalo jí sotva pár měsíců života,“ zašeptala. „Jestlipak

to věděla?“ Whitney pochopila, že by ten dopis měl bezpečně vézt ve vitríně muzea. I lady Smithová-Wrightová to musela vědět. Proto od ní bylo tak pošetilé svěřit dokumenty Whitakerovi.

„Doug, máš vůbec ponětí, jakou má něco takového cenu?“

„To právě brzo zjistíme, zlato,“ zabručel.

„Přestaň to přepočítávat na peníze. Já myslím kulturně, historicky.“

„Jasně, koupím si za to celej vagón kultury.“

„To je obecný omyl. Kultura se koupit nedá. Tohle patří do muzea.“

„Až najdu poklad, věnuju to muzejníkům pěkně list za listem. Budu přece potřebovat hodně daňových odpisů.“

Whitney zavrtěla hlavou. Zatím to nemělo cenu. „Co ještě máš?“

„Stránky z deníku. Asi je psala dcera toho Geralda.“ Sám četl překlad a jeho obsah byl ponurý. Beze slova podal papír Whitney. Nesl datum 17. října 1793, ale mladistvý rukopis sděloval strach a smutek docela nadčasový. Pisatelka zažila popravu své královny.

„Zdála se tak bledá, obyčejná a zestárlá. Vezli ji ulicemi na vozíku jako nějakou žebračku. Když stoupala na popraviště, nedala na sobě znát žádný strach. Maminka řekla, že byla královnou až do samého konce. Shromáždil se tam velký dav a krámkaři prodávali zboží jako na trhu. Páchlo to tam a všude poletovalo plno much. Viděla jsem i spoustu dalších lidí, které vezli na kárách jako ovce. Mademoiselle Fontainebleu byla mezi nimi. Loni v zimě ještě ochutnávala koláč v maminčině salónu.

Když čepel dopadla na královnin krk, lidé jásali. Tatínek plakal. Ještě nikdy jsem ho plakat neviděla. Mohla jsem jen stát a držet ho za ruku. Měla jsem z toho větší strach než z pohledu na královnou. Co s námi bude, když tatínek pláče? Ještě tu noc jsme odjeli z Paříže, Myslím, že už ji nikdy neuvidím, ani svůj hezký pokojík s výhledem do zahrady. Prodali jsme maminčin krásný safírový náhrdelník. Tatínek říkal, že pojedeme daleko a musíme být stateční.“

Whitney si vzala další list, napsaný o tři měsíce později.

„Bylo mi k smrti zle. Loď se houpá, skáče a strašlivě páchne z podpalubí. Tatínek to také špatně snáší. Chvíli jsme měli dokonce strach, že zemře a my zůstaneme samotné. Maminka se modlí a já

někdy u tatínka sedím, a když má horečku, držím ho za ruku. Zdá se, že je to tak dávno, co jsme byli Šťastní. Maminka se nám ztrácí před očima a tatínkovy husté vlasy jsou stále prokvetlejší.

Když jednou nemohl vstát, nechal mě přinést malou dřevěnou krabici. Byla obyčejná, jako šperkovnice nějaké děvečky. Vysvětlil nám, že mu ji svěčila královna. Jednoho dne, až se vrátíme do Francie, ji prý jejím jménem předáme novému králi. Bylo mi moc zle a chtěla jsem si lehnout, ale tatínek nás obě přiměl, abychom přísahaly, že jeho slib neporušíme. Pak truhličku otevřel.

Už jsem takové šperky na královně kdysi viděla. To měla vysoký účes a rozesmátou tvář. Smaragdový náhrdelník, rubínový prsten s diamanty jako hvězdami a smaragdový náramek, co se hodil k náhrdelníku. Na dně leželo i několik samostatných, dosud nezasažených kamenů.

Ale oči nám oslnil diamantový náhrdelník, ze všech těch věcí nejkrásnější. Kameny byly seřazeny v pásech, ale každý z nich jako by žil vlastním životem. Vzpomněla jsem si, jak maminka jednou mluvila o kardinálu de Rohan a diamantovém náhrdelníku. Tatínek zase říkal, že kardinála ošidili, královnu zneužili a náhrdelník zmizel. Při pohledu na truhličku jsem přemýšlela, jak se královně podařilo ho zase nalézt.“

Whitney odložila papíry, ale ruce se jí chvěly. „Ten diamantový náhrdelník byl údajně rozbitý a prodaný.“

„Údajně,“ opakoval Doug. „Jenže kardinál skončil, ve vyhnanství a komtesa de La Motte ve vězení. Pak uprchla do Anglie. Ale nikde jsem se nedočetl, že by náhrdelník odvezla.“

„Ne.“ Whitney si prohlížela stránky deníku. Už jen ten kousek papíru by každého historika nadchl. „Náhrdelník hýbal celou revolucí.“

„Taky už tehdy měl nesmírnou cenu.“ Doug jí podal další papír. „Spočítej si, jakou by měl dneska.“

Nevyčíslitelnou, pomyslela si, ale věděla, že by význam toho slova nepochopil. V ruce teď držela podrobný seznam šperků, které měl Gerald opatrovat. Byly tam přesně popsány a ohodnoceny. To zas Whitney tak vzrušující nepřipadalo. Jedna položka ale všechny ostatní převyšovala – víc než milion tehdejších liber za diamantový

náhrdelník. Tomu Doug jistě rozuměl, pomyslela si. Odložila seznam a chopila se znovu deníku.

O pár měsíců později už Geraldova rodina žila na severovýchodním pobřeží Madagaskaru. Dívka popisovala jejich dlouhé, smutné dny.

„Stýská se mi po Paříži, po mém pokoji a zahradě. Maminka říká, že si nesmíme stěžovat, a někdy se se mnou jde projít na pobřeží. To jsou ty nejhezčí chvíle – ptáci zpívají, sbíráme mušle. Maminka vypadá docela šťastně, ale někdy se dlouze dívá na moře a já vím, že také touží po Francii.

Vítr fouká a lodě nám vozí zlé zprávy. Doma je vláda teroru. Obchodníci vyprávějí, kolik tisíc lidí skončilo na šibenici, na hranici nebo pod gilotinou. Mluví o Výboru pro obecné blaho, ale tatínek říká, že jeho činnost je velmi neblahá. Jakmile někdo vyřkne jméno Robespierre, už nesmí mluvit vůbec. Takže i když se mi stýská po Francii, začínám chápat, že domov, jak jsem ho znala, je navěky pryč.

Tatínek tvrdě pracuje. Otevřel si obchod a prodává zboží dalším usedlíkům. My s maminkou pěstujeme zeleninu. Je to tu ale zamořené mouchami. Nemáme žádné sluhy a musíme se o všechno postarat sami. Je to docela dobrodružství, jenom maminka se snadno unaví, protože čeká dítě. Moc se na něj těším a přemýšlím, kdy asi budu mít svoje vlastní. V noci šijeme, ale na svíčky nám nezbývají peníze. Tatínek staví kolébku. O malé krabičky pod podlahou v kuchyni nikdo nemluví.“

Whitney položila list. „Jak mohla být stará?“

„Patnáct.“ Dotkl se dalšího dokumentu. „Záznam o jejím narození a o svatbě rodičů.“ Podal ho Whitney. „A potvrzení o úmrtí. Zemřela v šestnácti.“ Vzal do ruky poslední papír. „Tady je zbytek.“

„Mému synovi,“ přečetla a zadívala se na Douga. „Spíš si v kolébce, co jsem pro tebe vyrobil, oblečený do modré košilky, kterou ušily tvá maminka a sestra. Už odešly – maminka, když ti dávala život, a sestřička kvůli horečce, která ji tak náhle přemohla, že ani nebyl čas volat doktora. Objevil jsem deník tvé sestry a nad jeho stránkami plakal. Jednoho dne, až budeš starší, si ho také přečteš. Udělal jsem všechno, co jsem považoval za správné. Pro svoji vlast,

královnu i rodinu. Tu jsem zachránil před vládou teroru jen proto, abych o ni přišel v tomhle podivném cizím místě.

Už nemám sílu pokračovat. Řádové sestry se o tebe postarají, jak bych to já nedokázal. Mohu ti nechat jen tyhle kousky tvé rodiny, slova tvé sestry a matčinu lásku. K nim přidávám také odpovědnost, kterou jsem přijal od naší královny. Dopis a prosbu, aby ti světili tenhle balíček, až budeš velký, nechám sestrám. Podědíš můj slib daný královně. Třebaže bude pochován se mnou, ty ho znovu vyzvedneš a budeš bojovat za naši věc. Až přijde ten pravý čas, vrať se za mnou a hledej Marii. Modlím se, abys neselhal tak jako já.“

„On se zabil,“ řekla Whitney s povzdechem. „Přišel o domov, o rodinu i o své srdce.“ Snažila se představit si je, francouzské aristokraty, vyhnané politikou a sociálními nepokoji do exotické ciziny, kde bloudí a snaží se zařídit si nový život. A Geralda, který žil a zemřel jako královnin oddaný služebník. „Co bylo dál?“

„Vypadá to, že dítě skončilo v klášteře.“ Listoval dalšími dokumenty. „Pak ho adoptivní rodiče odvezli do Anglie. Papíry zůstaly celou dobu schované a zapomenuté, dokud je lady Smithová-Wrightová nevynesla na světlo.“

„A truhlička?“

„Je zakopaná,“ odpověděl a zadíval se do dálky. „Na hřbitově v Diégo-Suarez. Jenom ji najít.“

„A pak?“

„Pak budeme žít sladký život.“

Whitney se zahleděla na dokumenty ve svém klíně. Byly v nich zničené životy, sny, naděje i přísahy. „To je celé?“

„Nestačí to snad?“

„Tenhle člověk dal slib královně.“

„Ale ta je mrtvá,“ zdůraznil Doug. „Francie je demokratická země a nejspíš by nám nikdo nepoděkoval, kdybychom se za pomoci pokladu rozhodli obnovit monarchii.“

Chtěla něco namítnout, ale na dohadování už neměla sílu. Potřebovala také trochu času, aby si všechny ty informace utřídila a uvědomila si svůj postoj. Každopádně nejdřív museli truhlu najít.

Doug tvrdí, že to bude jeho vítězství. Tak jestli zvítězí, zkusí mu promluvit do duše. „A ty myslíš, že dokážeš najít hřbitov, vlézt tam a vykopat královnin poklad?“

„Jasně.“ Usmál se na ni tak, že mu musela věřit.

„Třeba už tam byl někdo před námi.“

„Nene,“ zavrtěl hlavou. „O jednom z těch kousků, co ta holka popsala, o rubínovém prstenu je v knize celá dlouhá kapitola. Dědil se v královské rodině už sto let před tím, než se definitivně ztratil – během Francouzské revoluce. Kdyby se prsten nebo něco jiného někdy objevilo, třeba i v podsvětí, určitě bych se o tom doslechl. Kdepak, Whitney, je tam všechno. A čeká to jen na nás.“

„Zní to zajímavě.“

„Co zajímavě! Vždyť mám dokumenty.“

„My máme dokumenty,“ opravila ho a opřela se o strom. „Zbývá jen najít hřbitov, který existuje víc než dvě stě let.“ Zavřela oči a okamžitě usnula.

Probudil ji teprve hlad. Hlodavý, obtížný pocit, který dosud nezažila. Zasténala, obrátila se na bok a setkala se s Dougovým pohledem.

„Dobré ráno.“

Přejela si jazykem přes zuby. „Království za rohlík.“

„Nebo mexickou omeletu.“ Zavřel oči a představil si ji. „Do zlata propečenou s paprikami a cibulí.“

Whitney to zkusila také, ale žaludek zůstal prázdný. „Máme ještě jeden hnědý banán.“

„Tady je to přece samoobsluha.“ Promnul si oči a posadil se. Už bylo světlo. Les dávno ožil ranními zvuky a vůněmi. Zadíval se do korun stromů.

„Nacpaná ovocem. Nevím sice, jak chutná lemuří maso...“

„Ne.“

Zazubil se a vstal. „Jen takový nápad... Tak něco lehčího? Salát z čerstvého ovoce?“

„Skvělé.“ Jakmile se nadzvedla, svezl se jí velký šátek z ramen. Uvědomila si, že ji v noci musel přikrýt Doug. Po tom všem, co s ním zažila, ji ještě dokázal překvapit. Jako nejjemnější hedvábí tedy šátek složila a schovala.

„Natrhej ovoce, já donesu kokos.“

Whitney se natáhla do větví. „Tohle vypadá jako tlusté banány.“

„Papája.“

Whitney utrhla tři a zašklebila se na ně. „Co by člověk někdy dal za obyčejné jablko.“

„Vezmeš ji na snídani a ona si stěžuje.“

„Kdybys mi koupil aspoň Bloody Mary,“ přidala se, ale pak ho uviděla vysoko na palmě. „Doug, jsi si jistý, že víš, co děláš?“

„No přece šplhám na strom,“ odpověděl a posunul se výš.

„Doufám, že nechceš spadnout a zlomit si vaz. Nerada cestuju sama.“

„Jak jsi laskavá,“ zamumlal. „Není to ale o moc horší než šplhat do okna ve třetím patře.“

„Na zdi si aspoň nezadřeš třísky do citlivých míst.“

Natáhl ruku a utrl jeden ořech. „Radši běž dál, zlato, abych nedostal chuť trefit se do tebe.“

Ušklíbala se, ale ustoupila. Hodil na zem jeden, druhý, třetí ořech. Whitney jeden sebrala a rozbila ho o kmen stromu. „Slušné,“ řekla Dougovi, když slezl. „Ráda bych tě někdy viděla při práci.“

Vzal si část rozbitého ořechu a nožíkem vyřízl kousek dužiny. Připomněl jí tím Jacquese. Znovu se dotkla mušličky na krku a snažila se zahnat smutek. k

„Víš, většina lidí na tvém místě by nebyla tak tolerantní,“ řekl, „k někomu, kdo se živí jako já.“

„Věřím ve svobodné podnikání.“ Posadila se vedle něj. „Ono se to vždycky něčím vyvažuje,“ uzavřela s plnou pusou.

„Jak to myslíš?“

„Řekněme, že mi ukradneš třeba smaragdové náušnice.“

„Budu si to pamatovat.“

„To je jen příklad.“ Zatřepala zcuchanými vlasy. „No, pojišťovna mi to musí zacvakat. Stejně jim každoročně platím příšerné sumy, a smaragdy nenosím, protože mi připadají moc vyzývavé. Ty je sebereš a koupí je někdo, komu opravdu udělají radost. Já dostanu peníze na něco vhodnějšího a nakonec budou všichni spokojení. Dá se to považovat za jistý druh veřejné služby.“

Poctivě žvýkal kokos. „Takhle jsem se na to ještě nedíval.“

„Vlastně jen pojišťovna se radovat nebude,“ dodala. „A některé lidi by třeba krádež rodinného stříbra mrzela. Asi ne vždycky tím někomu prokážeš dobrý skutek.“

„Taky bych řekl.“

„Jenže já asi víc uznávám přímočarou krádež než počítačové zločince nebo úřednické švindly,“ pokračovala. „Vytáhnout z nějaké staré paní všechny úspory, nechat si výnosy a jí se pak vysmát, to je něco docela jiného, než někomu vybrat kapsy nebo ukrást Sydney.“

„To mi radši nepřipomínej,“ zahučel.

„Na jednu stranu to udržuje koloběh...“ Zamyslela se a vzala si další ovoce. „Ale jako povolání to nemá perspektivu. Zajímavý koníček, možná.“

„No, vždyť taky uvažuji, že toho nechám – až budu moct skončit ve velkém stylu.“

„Co bys chtěl jako první udělat, až se vrátíš do Států?“

„Koupit si hedvábnou košili a nechat si na ni vyšít monogram, k ní italský oblek a jedno malé lamborghini.“ Rozkrojil mango, polovinu jí podal a otřel nožík do kalhot. „A co ty?“

„Já se hodlám cpát,“ řekla Whitney s plnou pusou. „Udělám si z toho novou kariéru. Začnu sýrovým hamburgerem a propracuj u se až k humrům dušeným na másle.“

„Na někoho, kdo tak rád jí, jsi až moc hubená, ne?“

Polkla mango. „Necpu se tolik, když je čím,“ odpověděla. „A nejsem hubená, ale štíhlá. Mick Jagger je hubený.“

S úsměvem si hodil do pusy další kus ovoce. „Zapomínáš, že jsem tě viděl nahou. Nemáš zrovna barokní figuru.“

Povytáhla obočí. „Jsem jemně formovaná,“ odpověděla, a když se nepřestával zubit, prohlédla si ho od hlavy k patě. „Zapomínáš, že jsem taky měla to štěstí vidět tě nahého. Měl bys začít zvedat činky.“

„Příliš velké svaly překážejí. Radši budu štíhlý.“

„To teda jsi.“

Šlehl po ní okem. „Tobě se snad líbí kulturisti?“

„Mužnost,“ dobírala si ho, „je vzrušující. A takový sebejistý chlap nemá potřebu běhat za přebujelými ženami, které nosí těsné svetry, aby zakryly prázdno v hlavě.“

„Ty snad nejsi ráda, když za tebou někdo běhá?“

„Ne. ^á dávám přednost dobrému vkusu před výstřihem.“

„Fajn.“

„Máš něco proti?“

„Ne, naopak.“ Doug si vzpomněl, jak bezmocná mu připadala, když plakala v jeho náruči. Zatoužil se jí znovu dotknout a vidět, jak se usmívá. „No, i když jsi hubená,“ zkusil navázat, „máš moc hezkou tvář.“

Rty se jí zkřivily v tom sebevědomém úsměvu, který ho tak přitahoval. „Vážně?“

„Ta pleť.“ Klouby prstů přešel po hraně její tváře. „Jednou jsem narazil na alabastrovou kamej. Docela malou, asi ne zvlášť cennou, ale byla to ta nejpěknější věc, jakou jsem kdy sebral.“ Dotkl se jejích vlasů. „Až doted?“

Neodtáhla se. Dál se mu upřeně dívala do očí. „Mě jsi teda taky sebral? Tak tomu říkáš?“

„Mohlo ti to tak připadat, nebo ne?“ Věděl, že dělá chybu. To už se lehce dotýkal jejích rtů. Zase dělal velkou chybu. „Ale od té chvíle,“ šeptal, „nevím, co si s tebou počít.“

„Já nejsem ani kamej,“ ovinula mu paže kolem krku, „ani diamant nebo poklad.“

„A já zase nejsem členem Country klubu a nemám vilu na Martiniku.“

„Zdálo by se...,“ olízla mu horní linku rtů, „... že nemáme mnoho společného.“

„Vůbec nic společného,“ opravil ji a objal kolem pasu. „Lidi jako my dva si můžou dělat jen potíže.“

„Jo.“ Usmála se a oči pod dlouhými řasami potemněly. „Kdy začneme?“

„Už jsme začali.“

Když se jejich ústa setkala, škatulky dáma a zloděj přestaly existovat. Vášeň se spojila. Svalili se na měkkou lesní půdu.

Nechtěla, aby k tomu došlo, ale teď nelitovala. Přitažlivost, kterou cítila od chvíle, kdy si ve výtahu sundal sluneční brýle a zadíval se na ni průzračnými očima, se měnila v cosi hlubšího a znepokojivého. Jako by se dotkl něčeho v ní, jako by cosi probudil.

Její ústa byla stejně horká a hladová jako ta jeho. To už znala. Puls se jí zrychlil – nic nového. Doteky mužských rukou ji jako obvykle rozněcovaly. Ale tentokrát, poprvé v životě, nepřemýšlela a oddala se milování, jak to mělo být. Bezhlavému, osvobozujícímu požitku.

Zapomněla na zábrany, ale nebyla pasivní. Toužila po něm náruživě, pudově a nesnesitelně, jako on po ní. Když jeden druhého v rychlosti svlékli, její ruce byly stejně hbité.

Tělo na tělo, pevné, teplé, hladké. Hltající ústa. Převalovali se v měkkém mechu bez zábran jako děti, jen s rozbolavělou vášní dospělých.

Nemohla se ho nasytit, jako by předtím muže nepoznala. V tu chvíli stejně žádný jiný neexistoval. Byla ho tak plná, a ačkoli tušila, že pro jiného by už nemusela nalézt místo, po krátkém záchvěvu strachu to přijala.

Mnohokrát už toužil po nějaké ženě, a to zoufale. Nebo si to jen myslel. Teprve teď pochopil skutečný význam zoufalství. Doteď ani nevěděl, co je to toužit. Vpíjela se do něho, pór za pórem. S ženami se vždycky dělil o požitky, ale ne o intimitu. Ta vždycky znamenala komplikace, které si muž na útěku nemohl dovolit. Teď se ale nedokázal bránit.

Hladil ji zkušenýma rukama, přesto cítil, že ho vede ona. Věděl dobře, že chlap v náručí ženy je nejzranitelnější – najednou zapomněl na všechno, kromě potřeby být v té náručí. Splývala s ním měkce a nebezpečně, ale on nedokázal myslet na následky.

Ovinula kolem něho své nahé tělo. Zabořil si tvář do jejích vlasů a jako by zaslechl, jak se za ním dveře zavřely a ještě tiše zapadl klíč. Bylo mu to fuk.

Důkladně zlíbal její čelo, nos, tváře, bradu. Viděl, jak se usmívá. Její elegantní prsty sklouzly k jeho bokům. Když do ní pronikl, měli oba otevřené oči.

Zoufale zasténal, jak horce ho přijala. Na tváři se jí střídalo světlo se stíny. S očima pootevřenýma ho následovala pohyb za pohybem, tep za tepem.

Tempo se zrychlovalo, žádost útočila na smysly. Jeho myšlenky ztrácely obrys. Ta poslední jasná se podobala představě, že možná přece jen našel konec té své duhy.

Leželi tiše a bez hnutí. Nebyli děti a nebyli bez zkušeností. A přece měli dojem, že se skutečně milovali poprvé. Jen netušili, co si s tím teď počnou.

Jemně mu přejela rukou nahoru a dolů po zádech. Nadechl se vůně jejích vlasů.

„Asi jsme oba věděli, že se to stane,“ promluvila po chvíli.

„Asi ano.“

Zadívala se na zelenou klenbu nad nimi. „Co teď?“

Nebylo praktické uvažovat o něčem jiném než

O přítomnosti. Pokud se ptala na budoucnost, Doug se rozhodl předstírat, že nepochopil. Políbil ji na rameno. „Dojdem do nejbližšího města, půjčíme si, vyprosíme nebo ukradneme nějaký dopravní prostředek a vyrazíme do Diégo-Suarez.“

Whitney krátce zavřela oči, ale raději je zase otevřela a rozhodla se je tak nechat. „Poklad.“

„My ho najdeme, Whitney. Už je to otázka několika dní.“

„A pak?“

Zase budoucnost. Zvedl se na lokti a podíval se na ni. „Cokoli budeš chtít,“ řekl, protože ho nenapadlo nic než to, že je nádherná. „Martinik, Athény, Zanzibar. Nebo si koupíme farmu v Irsku a budeme tam chovat ovce.“

Zasmála se, protože to bylo snadné. „Se stejným úspěchem můžeme pěstovat třeba pšenici v Nebrasce.“

„Pravda. Tak si otevřeme americkou restauraci tady na Madagaskaru. Já budu vařit a ty hlídat účty.“

Prudce se posadil a zvedl ji s sebou. Najednou přestal být sám a plně si to uvědomil právě v tuhle chvíli. Přestal být sám, přestože to vždycky považoval za nejlepší. Teď chtěl k někomu patřit, s někým se dělit, cítit ho po svém boku,

1 když se to zdálo nerozumné.

„Dostaneme ten poklad, Whitney. A pak nás nic nezastaví. Budeme mít, nač si vzpomeneme. Nasypu ti diamanty do vlasů.“ Prohrábl je a docela zapomněl, že ona si je může dovolit už teď.

Pocítila lítost a lehký smutek. On prostě neviděl dál než k pokladu. Možná jen teď, možná vždycky. Pohládila ho po tváři a usmála se. Věděla to přece od začátku. „Najdeme ho.“

„Najdeme,“ přitakal a vzal ji do náruče. „A pak budeme mít všechno.“

Ratovali celý další den až do noci. Whitney měla nohy jako z gumy a žaludek se jí bouřil. Stejně jako Doug se snažila soustředit na jejich cíl v Diégo-Suarez. Tím zaháněla jiné úvahy a držela se na nohou.

Když jí Doug podával ovoce, zavrtěla hlavou. „Žaludek by mě potrestal, kdybych mu poslala další mango.“ Přitiskla si na něj ruku. „A to jsem si myslela, že má McDonald pobočky všude. Uvědomuješ si, jak dlouho už jsme neviděli jeho zlatou fontánku?“

„Zapomeň na bufety. Až tohle skončí, připravím ti oběd o pěti chodech, že se budeš cítit jak v nebi.“

„Mně by vážně stačil hot dog.“

„Na komtesu máš dost primitivní chuť.“

„I sedláci si přece občas dají kýtu skopového.“

„Hele, my...“ Popadl ji za ruku a strhl do křoví.

„Co je?“

„Světlo, před námi. Tam.“

Opatrně mu nahlédla přes rameno a skrze husté listí spatřila matné světýlko. „Remo?“ zašeptala.

„Nevím. Možná.“ Rychle promýšlel tisíce možností, „Půjdem pomalu.“

Za čtvrt hodiny došli k malé usedlosti, připomínající obchod nebo hospodu. Tou dobou už se úplně setmělo. Světlo vycházelo z okna, na jehož sklo útočily mury velké jako lidská dlaň. Před domkem stál džíp.

„Dar z nebe,“ zašeptal Doug. „Tak se půjdem podívat.“ V podřepu přeběhli pod rozsvícené okno. To, co uviděli, nebylo zrovna povzbuzující.

Remo ve zmačkané a špinavé košili seděl za stolem a mračil se na sklenici piva. Proplešatělý Barns naproti němu se bezdůvodně zubil.

„Hmm,“ vydechl Doug, „to bude náš šťastný den.“

„Co tady dělají?“

„Běhají dokola. Remo je zralý na holiče a vydatnou masáž.“ Doug si všiml dalších tří lidí u baru, kteří se od Američanů drželi co nejdál. Spatřil taky mísy s horkou polévkou, sendvič a nějaké čipsy. Začaly se mu sbíhat sliny.

„Škoda že si nemůžeme objednat něco na cestu.“

Whitney málem přilepila nos na sklo. „A nemohli bychom počkat, až odjedou, a pak se tam najíst?“

„Když odjedou, odjede i džíp, zlato. Takže máš zase hlídku. A tentokrát se polepši.“

„Minule jsem vážně nemohla pískat, pokud jsem chtěla zůstat naživu.“

„Oba zůstaneme naživu, a k tomu se povezem. Tak honem!“

Rychle oběhli dům. Doug naznačil Whitney, aby zůstala pod předním oknem. Pak se vplížil do vozu a pustil se do práce.

Vtom Whitney zalapala do dechu, protože Remo vstal a začal chodit sem tam. Vytřeštěnýma očima pohlédla zpět k džípu. Douga na podlaze auta neviděla. Zatnula zuby a přitiskla se ke zdi, protože Remo přešel kolem okna.

„Hod' sebou,“ sykla na Douga, „začínají být netrpěliví.*“

„Neruš,“ potýkal se Doug s dráty, „tohle chce klid a jemné prsty.“

Ohlédla se právě ve chvíli, kdy Remo zvedl Barnse na nohy. „Dělej, Dougu, už jdou.“

S klením si otřel zpoceně ruce. Ještě minutu, potřeboval jednu jedinou minutu. „Nastup si, zlato, už to skoro mám.“ Když neodpovídala, otočil se a uviděl verandu prázdnou. „Krucinál.“ Zápasil s drátky a rozhlížel se. „Whitney? Teď není čas na procházky.“

Nikde nebylo nic vidět. Pak sebou trhl. Kdesi za domem se strhl povyk a štěkot a ve stejnou chvíli džíp nastartoval. Už už z něho vyskakoval se zbraní v ruce, když se odněkud vynořila Whitney a překulila se dovnitř.

„Dupni na to, partáku,“ sotva popadala dech, „nebo pojedou s námi.“

Ještě to ani nedořekla a džíp už se řítíl z kopce po úzké pěšince. Cestou srazili nízkou větev. Doug se ohlédl a spatřil Rema, jak vybíhá zpoza stavení. Přimáčkł Whitney do sedadla a sešlápl plyn až k podlaze, zatímco zazněly první tři výstřely.

„Kdes byla?“ zeptal se, když světlo hospody zůstalo daleko za nimi. „Málem jsem to schytal, protože jsem tě šel hledat.“

„Tomu říkám vděčnost.“ Pohodila hlavou a narovнала se. „Kdybych neodvedla jejich pozornost, nikdy bys včas nenastartoval.“

Raději zpomalil, aby mohl manévrovat mezi stromy. „Cos udělala?“

„Když jsem viděla, že Remo vstává, došlo mi, že musím vyvolat zmatek – jako ve filmu.“

„Super.“ Přejeli pár kamenů a pak zase jeli klidněji.

„Tak jsem oběhla domek a pustila psa do prasečáku.“

Šibalsky se usmála. „Bylo to legrační, a taky ti to pomohlo.“

„Mohli ti ustřelit makovici,“ zahučel.

„Postarala jsem se, aby ji neustřelili tobě, a ty si stěžuješ,“ nedala se. „Typický chlap. Nechápu, proč se s tebou vlastně bavím.“ Několikrát popotáhla.

„Co je to tu cítit?“

„Cože?“

„Něco cítím.“ Nepřipomínalo to žádný z pachů, na které si za poslední dobu zvykli. „Voní to jako...“ Ohnula se tak, že z ní Doug chvíli viděl jen pevný, dobře tvarovaný zadek. „Kuře!“ Triumfálně vyskočila a v ruce držela kuřecí stehno. „Je to kuře!“ vykřikla znovu a zakousla se do něho. „Mají vzadu celé studené kuře a spoustu plechovek s jídlem. Olivy,“ vytáhla jednu z nich, „pravé řecké olivy. Kde je otvírák?“

Zatímco hrabala na podlaze, Doug jí sebral z ruky stehno a kousl si. „Remo není pitomec. Před takovou výpravou vyplenil špižírnu.“ Doug cítil, jak mu sousto prochází zažívacím traktem.

„A ještě něco,“ znovu se vyhoupla nahoru, „kaviár.“ Držela v prstech malou konzervu. „A taky láhev Pouilly-Fuissé ročník 79.“

„Je tam i sůl?“

„Jasně.“

S úsměvem jí vrátil okousané stehno. „Tak mám dojem, zlato, že tam dojedeme ve velkém stylu.“

Whitney už otvírala láhev vína. „Já ale jinak necestuju, miláčku,“ prohodila vesele.

Milovali se v džípu jako teenageři, podlomení vínem i únavou. Měsíc bíle zářil a noc byla klidná. Jedinou hudbu obstarávali noční ptáci, žáby a hmyz. Whitney se hlasitě smála, jak se na těsném předním sedadle horlivě pokoušeli mít jeden z druhého co nejvíc.

Napůl svlečená, napůl oblečená a příjemně sytá se převalila na Douga. „Takovéhle rande jsem nezažila snad od šestnácti.“

„Ano?“ Pohládl ji po stehnu a kyčli. Sledovala ho znavenýma, lesknoucíma se očima. Doug si v duchu slíbil, že ten pohled znovu uvidí v útulné hotelové ložnici na druhém konci světa. „Takže tě kluk mohl dostat do auta jen za láhev vína a trochu kaviáru?“

„Vlastně to byly sušenky a pivo.“ Olízla si zbytky kaviáru z prstů. „A on pak dostal pěstí do žaludku.“

„S tebou se ale divně randí, Whitney.“

Nalila si na jazyk poslední kapky vína z lahve. Les kolem nich bzučel. „Já jsem byla vždycky vybíravá.“

„Tak vybírává?“ Nadzvedl se a opřel si ramena o dveře auta. „Tak co tady vlastně děláš se mnou?“

Na to už se sama sebe taky zeptala a odpověď ji nepotěšila. Chtěla zde totiž být. Chvilí jen mlčky ležela na jeho hrudi. Cítila se s ním, i když se to zdálo nepochopitelné, v bezpečí. „Asi jsem propadla tvému kouzlu.“

„To říkají všechny.“

Naklonila hlavu ke straně a zakousla se mu do spodního rtu.

„Jau!“ Chytil ji za ruce a přitiskl jí je k tělu. „Tak ona to chce drsně.“

„Mě nevyděsíš, Lorde.“

„Že ne?“ S pobaveným úsměvem ji jednou rukou chytil za obě zápěstí a druhou za krk. „Možná jsem na tebe zatím byl moc hodný.“

„Tak do toho,“ řekla vyzývavě, „ukaz, jak umíš zlobit.“

Upřela na něho ty své zlatohnědé oči. Díval se a cítil, že se mu stalo něco, čemu se vyhýbal celý život, čemu se vyhýbal víc než šerifům a strážníkům. Zamiloval se.

„Bože můj, ty jsi nádherná.“

Než stihla rozpoznat, co zvláštního to v jeho hlase slyšela, začal ji vášnivě líbat.

A bylo to stejné jako poprvé – intenzivní a kouzelné – a on se cítil stejně bezmocný.

Její kůže se pod jeho rukama vlnila jak voda, její rty omamně voněly, s ní mohl dokázat a mít cokoli.

Toužil pro ni zapálit svíčky a položit ji do měkkých polštářů. Její jemně tvarované tělo ho ovládlo mnohem silněji, než kdy dokázaly bujné křivky. Toužil po dni, kdy je bude znát tak dokonale jako žádný muž předtím.

Jeho chování se změnilo. Cítila to, i když nebyl o nic méně vášnivý. Sytá vůně jeho těla jí stoupala do hlavy rychleji než skleníkový opar pralesa. Až do téhle chvíle netušila, co je to s někým splynout.

Otevřela se. Naplnil ji. Dával. Přijímala.

Jako od začátku i teď se v tom běhu drželi bok po boku. Rytmus srdce se přizpůsoboval. Překročili hranici, po níž touží všichni milenci.

Spali lehce, sotva hodinu, stočení do sebe. Doug se zahleděl na měsíc, pomalu zapadající mezi stromy.

„Musíme dál,“ zatřepal s Whitney. Remo možná ještě shání auto a možná už je jim zase v patách. V každém případě nebude mít dobrou náladu.

Whitney se s povzdechem protáhla. „Jak daleko ještě?“

„Nevím. Zhruba sto kilometrů.“

„Fajn.“ Zívla. Začala se oblékat. „Řídit budu já.“

„Tak to ne.“ Navlékal si džíny. „Už jsi mě jednou vezla, pamatuješ?“

„Samozřejmě.“ Při pohledu na své zmačkané oblečení zatoužila po čistírně. „Taky si pamatuju, že jsem ti zachránila život.“

„Tak zachránila? Málem jsi nás oba zabila.“ Nastartoval. „Řídím já. Stejně jsi toho moc vypila.“

Zadávala se uraženě. „MacAllisterové se nikdy neopíjejí.“ Zachytila se kliky, aby se při jízdě křovím neotloukla.

„Že by všechna ta zmrzlina neutralizovala alkohol?“

„Moc vtipné.“ Na širší cestě si dala nohy na palubní desku a prohlížela si spící les. „Tak mám dojem, že toho o naší rodině dost víš. Ale co ta tvoje?“

„Co bys vlastně chtěla slyšet?“ zeptal se zvesela. „Mám spoustu verzí své minulosti. Záleží na náladě.“

„Od historky o bitém sirotkovi až po ztracené dítě s modrou krví, dovedu si to představit.“ Zadávala se na jeho profil. Kdo vlastně byl a proč to potřebovala vědět? „Co takhle pravdu, jen tak pro změnu?“

Mohl si vymýšlet. Snadno by dokázal vyprávět o chlapci žijícím na ulicích, věčně na útěku před krutým otčímem. A vyprávět tak, že by uvěřila. Poprvé se ale rozhodl pro nezabarvenou pravdu.

„Vyrosl jsem v Brooklynu, v příjemné, klidné čtvrti. Maminka byla v domácnosti a táta se živil jako instalatér. Obě mé sestry byly vedoucí roztleskávaček a náš pes se jmenoval Checkers.“

„To zní docela normálně.“

„Jo, taky bylo.“ Ještě teď na to někdy rád vzpomínal. „Otec byl členem Ochránců přírody a mamka pekla nejlepší borůvkový koláč na světě. Ještě pořád to platí.“

„A co malý Douglas Lord?“

„Šikovný kluk. Takže si otec myslel, že budu dobrý instalatér. Jenže mně to nepřišlo jako nejlepší zábava.“

„Nejlepší instalatéři berou na hodinu docela slušné peníze.“

„Až na to, že mě hodinová mzda moc nelákala.“

„Takže ses radši rozhodl pro – jak jsi to nazval – volnou nohu?“

„Měli jsme totiž jednoho strýčka, o kterém se v rodině moc nemluvilo.“

„Černá ovce?“ zeptala se se zájmem.

„Dalo by se to tak říct. Nejspíš si pár let odseděl. Každopádně u nás jeden čas bydlel a pracoval u otce.“ Krátce se na Whitney usmál. „A nejspíš jsem šikovný po něm.“

„Aha.“

„Jack byl fajn. Jenom se občas rád napil. A pak byl neohrabaný. A kdo je neohrabaný, toho rychlejc dostanou. Proto mě taky vštěpoval, že pít v práci se nemá.“

„Asi nemluvíme o spravování kapajících kohoutků.“

„Ne. Jack byl druhořadý instalatér, ale prvotřídní zloděj. Ve čtrnácti mě naučil vyháčkovat zámek. Doted' nevím, proč si mě tak oblíbil. Asi rád poslouchal historky. Sám knihu do ruky nevzal, ale vydržel hodiny poslouchat příběhy o *Muži se železnou maskou* nebo *Donu Quijotovi*.“

Od začátku tušila, že je inteligentní a má dobrý vkus. „Už jako dítě jsi četl?“

„Jo.“ Doug plynule projel zatačkou. „První, co jsem ukradl, byla kniha. Hladem jsme sice netrpěli, ale na drahé knihy taky nebylo.“ A navíc nikdo doma nechápal, jak nutně je potřebuje k útěkům od všednosti.

„Takže Jack rád poslouchal a já si zas pamatoval, co jsem přečetl.“

„Tak to má být, ne?“

„Já myslím téměř slovo od slova. Díky tomu jsem taky prolezl školou.“

Vzpomněla si, s jakou lehkostí citoval pasáže z bedekru. „Chceš říct, že máš fotografickou paměť?“

„Nevidím to v obrazech, jen nezapomínám. To je celé.“ Usmál se. „Vysloužilo mi to stipendium na Princeton.“

Narovnala se. „Cože? Tys šel na Princeton?“

Zazubil se. Doted' neměl tušení, jak může být pravda zábavná.

„Ne. Místo vysoké jsem se rozhodl pro praxi.“

„Chceš říct, že jsi odmítl stipendium na Princetonu?“

„Jo. Právničina je nuda.“

Zavrtěla hlavou. „Tak tys mohl být právníkem.“

„Nenáviděl jsem to stejně jako ty kapající kohoutky. A pak tu byl strejda Jack. Bezdětný strejda, co by rád předal svoje řemeslo.“

„Aha, tradicionalista.“

„Svým způsobem. Byl jsem nadaný. Ale Jack měl pro vzdělání slabost. Odmítal mě zasvětit, dokud nebudu mít aspoň maturitu. A když chceš překonat bezpečnostní systém, trocha matiky a fyziky se taky hodí.“

S takovým talentem mohl být Doug jedním z předních inženýrů v oboru, napadlo ji. „Velmi rozumné.“

„Pak jsme se se strejdou vydali na cesty. A pět let se nám dařilo dobře. Samá čistá práce. Hlavně hotely. Jednou jsme ve Waldorfu přišli k deseti tisícům.“ Usmál se při té vzpomínce. „A pak jsme je v Las Vegas pěkně roztočili.“

„Lehce nabyl, lehce pozbyl.“

„Když si jich neužiješ, nemá cenu je brát.“

Usmála se. Její otec zase říkal, že když si je neužiješ, nemá cenu je vydělávat. Dougova variace se jí docela zamlouvala.

„Pak Jack přišel s nápadem udělat to klenotnictví. Na dlouho by nás to zajistilo. Připravovali jsme to společně.“

„A co se stalo?“

„Jack se o to pokusil sám. Asi měl pošramocené ego, protože jsem začínal být lepší než on, nevím. Každopádně porušil pravidla a vzal si s sebou pistoli.“ Doug zavrtěl hlavou. „No, tahle eskapáda mu vynesla rovných deset let.“

„Takže strejda šel bruchet. A ty?“

„Bruchet,“ bavit se. „Já? Na ulici. Bylo mi třiaadvacet a uměl jsem toho mnohem míň, než jsem myslel. Ale dohnal jsem to.“

Tak on se vzdal Princetonu, aby mohl lézt v noci po okapech. Přitom vzdělání mu mohlo přinést část bohatství, po kterém tak toužil. Jenže... Whitney si ho vážně neuměla představit, jak jde dobře vyšlapanou cestou.

„A co na to rodiče?“

„Vypravují o mně, že pracuju pro General Motors. A maminka doufá, že se nakonec ožením a usadím. A stanu se třeba zámečnickem. Mimochodem,“ vzpomněl si najednou, „kdo je vlastně ten Tad Carlyse?“

„Tad?“ Whitney si všimla, že se obloha na východě začíná rozjasňovat. „Chvilí jsme byli téměř zasnoubení.“

Tad Carlyse se Dougovi okamžitě zprotivil. „Téměř?“

„Řekněme, že Tad a můj otec nás za zasnoubené považovali. Jen já jsem říkala, že si o tom ještě promluvíme. Pak byli zklamaní, když jsem to zrušila.“

„Tad.“ Doug si představil jemného blondýna v bleděmodrém svetru. „Copak dělá?“

„Dělá?“ Whitney zatřepala řasami. „Spíš jen vybírá podíly. Je to dědic společnosti Carlyse a Fitz. Vyrábějí všechno od aspirinu po raketové palivo.“

„Aha, slyšel jsem o nich.“ Další multimilionáři, pomyslel si a s gustem projel přes tři výmoly. „Takže proč ses nestala paní Carlyseovou?“

„Asi ze stejného důvodu, proč ty ses nestal instalatérem. Nepřipadalo mi to jako velká zábava.“ Zkřížila si nohy v kotnících. „Nechceš trochu zpomalit, Dougu? Tu poslední díru jsi projet nemusel.“

K ránu už stáli na srázu nad městem Diégo-Suarez. Z té dálky se voda v zálivu zdála blankytně modrá. Na hladině se pohupovaly bytelné, šedé lodě.

Tak tohle byl ten někdejší sen pirátů a naděje uprchlíků, dnes významná francouzská námořní základna. Město, v jehož ulicích se kdysi potulovali bukanýři, dnes čítalo padesát tisíc obyvatel – Malgašů, Francouzů, Indů, Britů a Američanů. Na místě někdejších doškových chatrčí stály železobetonové budovy.

„Tak jsme tady.“ Whitney chytila Douga za ruku. „Co takhle najít hotel a vanu s horkou vodou?“

„Jsme tady,“ zašeptal. Měl dojem, jako by ho dokumenty v kapse začaly hřát. „Nejdřív to ale najdeme.“

„Dougu.“ Whitney se k němu obrátila čelem a uchopila ho za ramena. „Já chápu, jak je to pro tebe důležité. Ale podívej se na nás.“ Sama sjela pohledem na své šaty. „Jsme špinaví a lidi si nás budou všímat.“

„My ale nejdem za lidmi.“ Nespouštěl oči z města pod sebou, z konce své soukromé duhy. „Budeme se držet kostelů.“

Vydal se zpět k džípu a Whitney ho zklamaně následovala.

Padesát kilometrů za nimi se k městu ve staré renaultce blížil Remo s Barnsem. Remo chtěl v klidu přemýšlet, a tak nechal Barnse řídit. Ten skrček svíral volant oběma rukama a zubil se na celé kolo. Řídil rád, skoro stejně jako porážel cokoli chlupatého, co se mihlo přes cestu.

„Až je chytíme, vemu si tu ženskou, jo?“

Remo se na Barnse znechuceně zadíval. Sám se považoval za distingovaného člověka, kdežto Barns byl pro něj póvl. „Jenom nezapomeň, že ji chce Dimitri. Jestli ji pocucháš, rozzuříš ho.“ „Nepocuchám.“ Očka mu zasvítily, když si vzpomněl na Whitneyinu fotografii. Byla tak hezká a on měl hezké věci rád. Měkoučké, hezké věci. Pak si vybavil Dimitriho.

Na rozdíl od ostatních se ho nebál. Zbožňoval ho. Tak prostě a bezmezně jako ošklivý ratáfák zbožňuje svého pána i po nějakém tom kopanci. Ty zbytky rozumu, které Barns kdysi používal, se s léty vytrousily. Když Dimitri tu ženskou chtěl, tak mu ji teda přivede. Barns se otočil k Removi a přátelsky se na něho usmál, protože svým podivným způsobem měl Rema taky rád.

„Dimitri chce Lordovy uši,“ zahihňal se. „Můžu mu je za tebe uříznout, jestli chceš.“

„Radši se dívej na cestu.“

Dimitri chtěl uši, ale jen aby byly Lordovy. Kdyby existovala naděje, že mu to projde, okamžitě by to auto nechal obrátit. Jenže Dimitri věřil, že jemu zůstávají lidé věrní až do smrti, přirozené nebo předčasné. Remo se proto mohl jen modlit, aby jeho uši zůstaly na místě, až podá Dimitrimu zprávu v jeho dočasném hlavním stanu v Diégo-Suarez.

Pět kostelů za dvě hodiny a nenašli nic, říkala si v duchu. Měla toho plné zuby. „Co teď?“ chtěla vědět, když zastavili u dalšího. Tenhle kostelík byl mnohem menší než ty předchozí a nutně potřeboval opravit střechu.

„Zaplatíme si jejich ochotu.“

Město stálo na skalnatém útesu nad mořem. Vzduch se už tetelil vedrem. Doug si snadno představil, jak to tu před staletími vypadalo

–kostrbaté uličky, chráněné z jedné strany skalisky a ze druhé vysokou zdí. Vystoupil z auta a Whitney ho doběhla.

„Máš vůbec ponětí, kolik tu může být kostelů a hřbitovů? A kolik jich bylo třeba zastavěno?“

„Na hřbitovech se nestaví. Lidem to nedělá dobře.“ Tohle místo se mu zamlouvalo. Kostelní vrata se houpala na pantech, jako by tu bohoslužby nikdo nekonal. Hned vedle kostela spatřil shluk prastarých náhrobních kamenů. Dřepl si a snažil se vyluštit nápisy.

„Doug, nepřijde ti to trochu zvrhlé?“ Otréla si paže, aby zahнала mrazení.

„Ne,“ řekl prostě a prohlížel jeden nápis za druhým. „Mrtví jsou mrtvi, Whitney.“

„Nikdy neuvažuješ o tom, co přijde po smrti?“

Pohlédl na ni. „Třeba uvažuju, ale co je metr pod zemí, to nám nemůže ublížit. Pojď sem, dej mi ruku.“

Hrdost ji přinutila dřepnout si vedle něho a podívat se na zarostlý pomník. „Datum odpovídá– 1790, 1793.“

„A jména jsou francouzská.“ Svědění na krku mu říkalo, že se kruh uzavírá. „Kdybychom mohli...“

„*Bonjour*.“

Whitney vyskočila, připravená dát se na útěk, když mezi keři spatřila starého kněze. Pokusila se o úsměv a francouzsky odpověděla. „Dobré ráno, otče.“ Jeho černá sutana kontrastovala s bělavými vlasy i tváří. Ruce měl svraštělé věkem. „Doufám, že sem není zakázaný vstup.“

„Každý je vítáný v božím domě.“ Všiml si jejich zanedbaného vzhledu. „Cestujete?“

„Ano, otče.“ Doug se postavil vedle ní, ale mlčel. Pochopila, že vysvětlování zůstalo na ní. Vyslovenou lež však muži v klerice říct nedokázala. „Přijeli jsme zdaleka a hledáme hrob rodiny, která sem emigrovala za Francouzské revoluce.“

„Těch bylo mnoho. Jsou to vaši předkové?“

Zadívala se do kněžových klidných očí. Pomyslela na Meriny, uctívající své mrtvé. „Ne. Ale je to pro nás důležité.“

„Najít, co je dávno pryč?“ Jeho ruce se při sebemenším pohybu chvěly. „Mnozí hledají, jen někteří najdou. Přijeli jste zdaleka?“

Jeho mysl byla stejně stará jako jeho tělo, pomyslela si netrpělivě. „Ano, otče. Myslíme, že by ta rodina mohla být pohřbena zde.“

Uvažoval, pak přikývl. „Snad bych vám mohl pomoci. Jak se jmenovali?“

„Lebrunovi. Gerald Lebrun.“

„Lebrun.“ Starcův obličej se při přemýšlení jako by uzavřel. „Nemám ve farnosti žádné Lebrunovy.“

„O čem to mluví?“ zašeptal jí Doug do ucha, ale ona jen trhla hlavou.

„Hledali tu útočiště před dvěma sty lety. A zemřeli tady.“

„Všichni musíme čelit smrti, abychom mohli věčně žít.“

Whitney stiskla zuby a zkusila to znovu. „Ano, otče, ale my hledáme Lebrunovy z historických důvodů,“ napadlo ji. Vždyť to byla částečně pravda.

„Přijeli jste zdaleka. Měli byste se osvěžit. Paní Dubrocková vám připraví čaj.“ Položil Whitney ruku na rameno a chystal se ji odvést pryč. Chtěla odmítnout, ale jeho ruka se zachvěla.

„To bude skvělé, otče.“ Nechala ho, aby se o ni opřel.

„Co se děje?“

„Jdeme na čaj,“ odpověděla Dougovi a usmála se na kněze. „Nezapomeň, kde jsi.“

„Ježíši.“

„Přesně tak.“ Pomohla knězi vystoupat po úzkých schodech do malé farní budovy. To už jim dveře otvírala stará žena v bavlněných šatech. Pach stárí Whitney připomínal pach starého papíru.

„Otče,“ paní Dubrocková vzala kněze za druhou ruku, „jaká byla procházka?“

„Přivedl jsem cestovatele. Měli by se napít čaje.“

„Jistě, jistě.“ Žena je vedla úzkou chodbou do přečpaného pokoje. Na stolku ležela černá bible, otevřená na Knize Samuelově. Svíce dohořivaly a piano vypadalo, jako by ho několikrát z výšky upustili. Soška Bohorodičky u jednoho z oken působila malebně. Madam Dubrocková se s knězem chvíli vadila, než ho usadila do starého křesla.

Doug se zadíval na oprýskaný krucifix s krví spasení. Prohrábl si vlasy. V kostelích se vždycky cítil nesvůj a tady to bylo ještě horší. „Whitney, na tohle nemáme čas.“

„Ššt! Madam Dubrocková,“ promluvila na ženu.

„Prosím, posaďte se, čaj donesu hned.“

Při pohledu na kněze s ní zmítaly soucit i netrpělivost. „Otče...“

„Jste mladí.“ Vzdychl si a vzal do ruky růženec. „Sloužím tu mše už déle, než jste na světě. Ale tak málo lidí přijde.“

Whitney to znovu táhlo k té bledé tváři a vyhaslým očím. „Množství není důležité, že ano, otče?“ Posadila se vedle něho na židli. „I jeden postačí.“

Usmál se, zavřel oči a začal dřímat.

„Chudák starý,“ zašeptala.

„Taky bych chtěl žít tak dlouho,“ ozval se Doug. „Jenže zatímco tady čekáme na čaj, Remo už nejspíš vjíždí do města. A nebude moc nadšený, že jsme mu sebrali džíp.“

„A co jsem asi měla dělat? Říct, ať odprejskne, protože máme kolty v zádech?“

„Dobře, dobře.“ Taky se ho zmocňovaly soucit a lítost. „Tak máme za sebou dobrý skutek, starý pán teď spí a my uděláme, proč jsme přišli.“

Složila si ruce na prsou a cítila se jako olupovač mrtvol. „Poslyš, možná tu budou nějaké záznamy, do kterých bychom se podívali, místo abychom...“ Pohlédla oknem na hřbitov. „Však víš.“

Pohládl ji po tváři. „Tak tu zůstaň a já tam půjdu sám.“

Připadala by si jako zbabělec. „Ne, jedeme v tom spolu. Pokud tady Lebrunovy pohřbili, najdeme je společně.“

„Byla tu nějaká Magdaline Lebrunová, co zemřela při porodu, a její dcera Danielle, která zas podlehla horečce.“ Paní Dubrocková se přišourala zpět do místnosti s tácem v ruce.

„Ano.“ Whitney pohlédla na Douga a vzala ho za ruku. „Ano.“

Stará žena se usmála, když se na ni Doug nedůvěřivě zadíval. „Večer mi zbývá hodně času pro sebe. Ráda si čtu ve starých spisech. Tenhle kostel tu stojí už tři sta let. Přetrval válku i hurikán.“

„Vážně jste četla o Lebrunových?“

„Jsem stará.“ Když se Doug chopil tácu s čajem, úlevně si vydechla. „Ale paměť mi slouží.“ Hodila okem po dřímajícím knězovi. „To taky pomine.“ Řekla to s jistou důstojností, a možná, napadlo Whitney, i s nadějí. „Mnoho lidí sem uteklo před revolucí a mnoho jich zemřelo. Pamatuju si, co bylo psáno o Lebrunových.“

„Děkujeme, madam.“ Whitney sáhla do peněženky a podala jí půlku bankovek, které ještě zbývaly. „Na kostel.“ Pak pohlédla na kněze a přidala další. „Na jeho kostel jménem Lebrunovy rodiny.“

Paní Dubrocková si peníze v tichosti vzala. „Je-li to Boží vůle, najdete, co hledáte. Pokud byste se chtěli posilnit, vraťte se pak sem. Budete vítáni.“

„Děkuji vám.“ Whitney náhle přistoupila blíž. „Hledají nás jistí muži.“

Žena na ni trpělivě pohlédla. „Ano, dítě moje?“

„Jsou nebezpeční.“

Kněz se pohnul v křesle a podíval se na Douga. Tenhle byl taky nebezpečný, napadlo ho, ale cítil mír na duši. Pak kývl na Whitney. „Bůh ochraňuje.“ Znovu zavřel oči a usnul.

„Vůbec na nic se nás neptali,“ zašeptala Whitney, když vyšli ven.

Doug se ohlédl. „Asi už znají všechny odpovědi.“ Ale on ještě ne. „Jdeme hledat.“

Kvůli vysoké trávě, popínavým rostlinám a nečitelným nápisům jim trvalo přes hodinu, než prošli polovinu hřbitova. Slunce jim pražilo do týla. I na tu vzdálenost sem vanula vůně moře. Unavená Whitney se posadila na zem a nechala Douga hledat samotného.

„Odpočneme si a vrátíme se zítra. Už nedokážu ani přečíst jméno na náhrobku.“

„Dneska,“ řekl spíš pro sebe a sklonil se nad dalším pomníčkem. „Bude to dneska, cítím to.“

„Já cítím jen bolest v zádech.“

„Jsme blízko. Víím to. Zpotěj se ti ruce. A pak přijde takový pocit v žaludku, že všechno klapne. Je to jako otevřít sejf. Ani to nemusíš slyšet. Prostě to víš. Ten chlap je někde tady.“ Vrazil si ruce do kapes a na chvíli se narovnal. „Najdu ho, i kdybych tu měl být sto let.“

Whitney se s povzdechem postavila. Noha se jí ale zapletla do svačce, a tak se shýbla, aby ji vyprostila. Najednou se jí sevřelo srdce. Znovu přečetla jméno vytesané do kamene. Zaslechla, jak zámek zapadl. „Tak dlouho to trvat nebude.“

„Co?“

„Tak dlouho čekat nemusíš.“ Její rozzářená tvář ho donutila přiběhnout. „Našli jsme Danielle.“ Zaplašila slzy a oprášila náhrobek. „Danielle Lebrunová,“ četla. „1779 až 1795. Ubohé dítě. Tak daleko od domova.“

„Její matka je tady,“ řekl Doug něžně a chytil Whitney za ruku. „Zemřela mladá.“

„Nosila napudrované vlasy s péry a šaty až na zem s odhalenými rameny.“ Whitney si položila hlavu na Dougovo rameno. „Pak se tu učila plít zahradu a střežit tajemství svého muže.“

„Ale kde je?“ Doug si znovu dřep. „Proč není pohřbený vedle ní?“

„Měl by...“ Skousla si ret a přidušeně zaklela. „On se přece zabil. Nemohli ho pohřbít do posvěcené půdy. Dougu, on tady není.“

Zíral na ni. „Cože?“

„Sebevražda.“ Prohrábla si vlasy. „Zemřel v hříchu, takže ho nemohli pochovat sem.“ Bezradně se rozhlédla. „Ani nevím, kde hledat.“

„Někam ho přece dát museli.“ Začal přecházet mezi náhrobky. „Co s takovými lidmi obvykle dělali?“

Zamračila se. „Asi záleželo na tom, jestli měl kněz soucit. Pak ho pohřbili někde blízko.“

Doug se zadíval dolů. „Ty dvě jsou tady,“ zamumlal, „a mně se pořád potí ruce.“ Vzal ji za ruku a přešel k nízké zídce, která rámovala hřbitov. „Začneme tady.“

Další hodinu strávili prolézáním trávy a křoví. Když Whitney zahlédla prvního hada, chtěla utéct zpátky k džípu. Doug ale neměl slitování a podal jí klacek. Pomáhala si jím. Když po chvíli zakopl a spadl, neohlédla se. „Sakra!“

Whitney zvedla klacek, připravená uhodit. „Had?!“

„Zapomeň na hady.“ Stáhl ji za ruku k sobě. „Našel jsem to.“

Byl tam jen malý kámen, téměř propadlý do země, a na něm prostý nápis GERALD LEBRUN. Whitney na něj položila dlaň a přemýšlela, jestli ho vůbec někdo oplakával.

„Bingo!“ Doug strhl rozkvetlý svlačec z vedlejšího kamene. Stálo na něm pouze MARIE.

„Marie,“ zašeptala Whitney. „To mohla být další sebevražda.“

„Ne.“ Vzal Whitney za ramena a obrátil ji čelem k sobě. „Střežil ten poklad přesně, jak slíbil. I po smrti. Musel ho sem zakopat dřív, než napsal ten poslední dopis. Mohl taky zanechat prosbu, aby ho pochovali právě sem. Stejně ho nesměli dát k rodině, tak proč mu to přání nesplnit?“

„No, smysl to dává,“ měla sucho v ústech, „ale co teď?“

„Teď půjdu ukrást lopatu.“

„Doug...“

„Na přecitlivělost není čas.“

Ztěžka polkla. „Tak dělej.“

„Schovej se.“ Lehčeji políbil a byl pryč.

Whitney seděla mezi dvěma kameny a srdce jí prudce bušilo. Je možné, že byli tak blízko cíle? Zadívala se dolů na to zanedbané místo. Opravdu tu Gerald chránil královnin poklad celá dvě staletí?

A kdyby ho našli? Whitney si utrhla stéblo trávy. Tak bude ráda, že ho našli oni, a ne Dimitri. Musí být spokojená.

Doug se vrátil tak tiše, že ani tráva nezašustila. Whitney ho slyšela, až když ji zavolal jménem. Zaklela a otočila se. „Musíš mě děsit?“

„Nechci na nás moc upozorňovat.“ Ukázal jí krátký, zohýbaný rýč. „Nic lepšího jsem tak rychle nesehnal.“

Chvilí se jen mlčky díval na hlínu pod svýma nohama. Chtěl si zapamatovat pocit, kdy stál na prahu svého ráje.

Whitney mu to viděla na očích. Bylo jí všelijak, ale dotkla se jeho ruky na násadě rýče a dlouze ho políbila. „Hodně štěstí.“

Začal kopat. Dlouhé minuty nebylo slyšet nic než tupé údery rýče o hlínu. Nastalo bezvětrí. Dougovi se z tváře lil pot proudem. To ticho a horko na ně silně doléhalo. Jak se jáma zvětšovala, oba si začali promítat zážitky z cesty, která je dovedla až sem.

Honička v autech na Manhattanu, útěk uličkami Washingtonu. Skok z vlaku a nekonečné šlapání po horách. Vesnice Merinů. Tina Turnérova na Kanálu des Pangalanes. Milování a kaviár v ukradeném džípu. Smrt a láska, obojí tak nečekané.

Doug ucítil, jak špička rýče na něco narazila. Zadívali se na sebe. Pak se vrhli na kolena a začali horečně odhrabovat půdu rukama. Se zadrženým dechem vyzvedli tu věc na světlo.

„Bože můj,“ zašeptala Whitney. „Je skutečná.“

Truhlička asi třicet centimetrů dlouhá a o něco málo užší. Olepená vlhkou hlínou. Přesně tak ji popsala Danielle, úplně obyčejná. I přesto Whitney tušila, že by sama o sobě pro sběratele nebo muzejníka znamenala malé jmění. Čas mění všechno ve zlato.

„Nezlom ten zámek,“ polekala se, když Doug skříňku odemykal.

I když hořel netrpělivostí, dal si načas, aby zámek odemkl hladce jako klíčem. Pak zvedl víko a oba úžasem zkoprněli.

Nedokázala říct, co vlastně čekala. Většinu času považovala tu cestu za výstřelek. I když ji občas zasáhlo Dougovo nadšení a víra v sen, ani na chvíli nevěřila, že by něco takového našli.

Odlesk diamantů, třpyt zlata. Omámeně je nabrala do ruky.

Náhrdelník chladně zářil jako měsíc v zimě. Byl to opravdu ten jeden jediný? Skutečně držela v ruce šperk, který kdosi využil ke zradě královny Antoinetty? Vážně ho měla, třeba jen jedinkrát, na hrdle? Ovládla chamtivost a touha po moci mladou ženu, která měla ráda jen hezké věci, anebo byla skutečně nevšímavá k utrpení za zdmi paláce?

To byly otázky pro historiky, uvědomila si Whitney. Jistě věděla jen to, že tahle královna vzbuzovala úctu a loajalitu. Gerald sřezil její poklad věrně.

Doug držel v ruce smaragdy. Pět pásů spojených kamenů, které by svou tíhou mohly člověku zlomit krk. Zнала ten náhrdelník z knihy. Měl ženské jméno – Marie nebo Lousie, nebyla si jistá. Ale klenoty opravdu znamenaly víc trojrozměrné. Tyhle neviděly světlo světa celá dvě staletí.

A bylo jich mnohem víc. Truhlička jimi překypovala. Whitney sáhla po ručně malované miniatuře.

Portrét královny viděla už mnohokrát, ale nikdy nedržela v ruce mistrovské dílo. Mladá Marie Antoinetta se z obrázku frivolně usmívala jakoby na vrcholu své vlády. Byl to oválný obrázek, orámovaný zlatem, jen patnáct centimetrů dlouhý. Nedokázala přečíst jméno autora a samotný portrét potřeboval zrestaurovat, ale Whitney dobře znala jeho cenu. I morální hodnotu.

„Dougou...“

„Pro boha živého.“ I když jeho sny mířily vysoko, nikdy nevěřil, že by na konci mohl zažít tak sladké opojení. Držel v rukou opravdový poklad, úspěch svého života. V jedné velký nezasazený diamant, v druhé rubínový náramek. Tuhle hru vyhrál. Aniž si to uvědomil, strčil si diamant do kapsy.

„Podívej, Whitney, máme celý svět na dosah. Celý svět. Bůh žehnej královně.“ Se smíchem jí upustil do vlasů pás diamantů a smaragdů.

„Koukni se na tohle, Dougou.“

„Hm, co to je?“ Daleko víc ho zajímaly šperky než pobledlý obrázek. „Ten rámeček má cenu pár babek,“ prohodil a všímal si nápadného náhrdelníku se safíry velikosti čtvrt dolaru.

„To je portrét královny.“

„Tak to bude mít cenu.“

„Nevyčíslitelnou.“

„Myslíš?“ Se zájmem se znovu podíval.

„Dougou, to je dvě stě let stará miniatura, kterou ještě nikdo neviděl. Nikdo ani netuší, že existuje.“

„Tak to za ni dost dostaneme.“

„Copak nerozumíš?“ Raději mu ji vzala z ruky. „Patří do muzea. To není něco, co můžeš donést do frcu. Je to staré umění. Dougou,“ zvedla diamantový náhrdelník, „a tohle, to není jen pár kamenů s vysokou tržní cenou. To je umění a historie. Jestli je to opravdu ten šperk z Diamantové aféry, může vnést úplně nové světlo na všechny dosavadní teorie.“

„To je moje cesta ke štěstí,“ opravil ji a vrátil náhrdelník do truhličky.

„Doug, tyhle šperky patřily ženě, která žila před dvěma stoletími. Nemůžeš je jen tak odnést k překupníkovi a rozprodat po kusech. To je nemorální.“

„O morálce si promluvíme později.“

„Doug.“

Otráveně šperkovnici zavřel. „Hele, chceš dát obrázek do muzea a možná pár kamenů k tomu, fajn. Promluvíme si o tom. Pro tuhle krabičku jsem ale riskoval život, kruci, a tvůj taky. Nevzdám se svojí jediné šance, abych se konečně vyškrábal nahoru a stal se ze mě někdo, jen proto, aby lidi mohli okukovat kameny v muzeu.“

Zadívala se na něho pohledem, který nechápal, a pak vstala. „Ty jsi přece někdo,“ řekla jemně.

Cosí se v něm hnulo, ale zavrtěl hlavou. „Zas tak moc ne, zlato. Lidem jako já nikdo nic nedá. Už jsem z té hry unavený. Tímhle končím.“

„Doug...“

„Podívej, ať s tím bude cokoli, nejdřív to odsud musíme dostat.“

Chtěla ještě něco namítnout, ale vzdala to. „Dobře, promluvíme si pak.“

„Všechno, co budeš chtít.“ Věnoval jí úsměv, kterému nemohla věřit. „Co takhle vzít děťátko domů?“

Přikývla a usmála se. „Když už jsme došli tak daleko, možná nám to projde.“ Whitney se ještě shýbla a na Geraldův hrob položila pár kvítků svlačce. „Dělal jsi, co bylo v tvých silách.“ Pak šla za Dougem k autu. Doug se rozhlédl, položil truhlici na zadní sedadlo a přikryl ji dekou.

„Fajn, teď najdeme hotel.“

„To je dnes ta nejlepší zpráva.“

Když konečně objevil jeden, který vyhovoval jeho vkusu, zastavil u chodníku. „Běž si vybrat pokoj a já zatím zajistím letenky na první ranní letadlo.“

„A co naše věci v Antananarive?“

„Necháme si je poslat. Kam bys chtěla letět?“

„Do Paříže,“ napadlo ji okamžitě, „myslím, že tentokrát se tam nudit nebudu.“

„Dobře. A co takhle nějaké peníze, abych to mohl zařídit?“

„Jasně,“ řekla, jako by mu nikdy neodmítla ani cent, a vytáhla peněženku. „Vezmi si radši rovnou kartu. A první třídu, prosím tě.“

„Už nikdy nic jiného. Vyber nejhezčí pokoj v baráku, zlato. Ode dneška začínáme žít naplno.“

Usmála se, ale pak se natáhla dozadu pro deku. „Tohle radši vezmu s sebou.“

„Copak mi nevěříš?“

„Tak bych to neřekla.“ Vyskočila, poslala mu vzdušný polibek a v otrhaných, špinavých šatech prošla do haly hotelu jako královna.

Doug sledoval, jak jí tři muži přiběhli naproti. Měla úroveň v každé situaci. Vzpomněl si, jak si mu jednou řekla o šaty z modrého hedvábí. Odrazil od chodníku, rozhodnutý Whitney mile překvapit.

Pochválila výběr pokoje kývnutím hlavy a štědrým spropitným poslíčkovi. O samotě pak znovu otevřela truhličku.

Nikdy se nepovažovala za sběratelku umění nebo ochránkyni historických hodnot, ale tyhle klenoty by nemohla vyměnit za něco tak obyčejného jako peníze. Pro to, co teď držela v ruce, lidé umírali. Někdy díky chamtivosti, někdy pro zásady, někdy prostě jen shodou náhod. Kdyby to byly jen šperky, smrt by neměla žádný význam. Pomyslela na Juana a Jacquese. Ne, znamenaly mnohem víc.

Tohle nepatřilo pouze jí nebo Dougovi. Jen ještě nevěděla, jak ho o tom přesvědčí.

Zavřela šperkovnici a šla si do koupelny napustit vanu. Připomnělo jí to hostinec v malém městě u kanálu a také Jacques.

Byl mrtvý, ale možná, kdyby se miniatura a klenoty dostaly na své právoplatné místo, nezůstal by tak docela zapomenutý. Třeba by mohl mít i malou plaketku se jménem v nějakém newyorském muzeu, napadlo ji. Ano, to by Jacques určitě ocenil.

Přešla k oknu a zadívala se na záliv. Zatoužila projít se po nábřeží plném lidí, pozorovat lodě a navštívit obchody plné exotického zboží.

Ze zamyšlení ji vytrhla postava muže dole v davu. Ten jeho bílý slamák... Napřímila se. To není možné! Spousta mužů v těchto krajích přece nosila letní slamáky. Přece by je někdo nedokázal sledovat celou tu dobu až sem? Snažila se zahlédnout jeho tvář, pak jí ale zmizel v nějakých dveřích. Ať se Doug raději rychle vrátí,

pomyslela si. Potřebovala se jen umýt, převléknout, najíst a pak mohla skočit do letadla.

Paříž, představila si se zavřenýma očima. Týden sladkého nicnedělání. Milování a šampaňské. Po tom, čím prošli, si něco takového rozhodně zasloužili. A pak...? S povzdechem vešla zpět do koupelny. No, to se ukáže.

Zavřela kohoutky, narovнала se a začala si rozepínat blůzu. Vtom se její pohled setkal v zrcadle s Removým.

„Slečno MacAllisterová,“ usmál se a dotkl se své jizvy, „moc mě těší.“

Přemýšlela, jestli má zaječet. Strach jí stáhl hrdlo i žaludek. Z Remova výrazu ale pochopila, že by mu tak umožnila ji umlčet. Nic by ho nepotěšilo víc.

Pak pomyslela na útěk. Mohla se pokusit prodrat dveřmi ven, jistá šance to byla.

Na malém prostoru koupelny se odrážel její zrychlený dech. Remo se usmál a Whitney se snažila ovládnout. Tak daleko se dostala, tolik úsilí to stálo, a teď ji takhle zahnali do kouta. Sevřela ruku opřenou o umyvadlo. Nebude plakat ani prosit, slíbila si.

Za Removými zády zahlédla pohyb a pak Barnsův připitomělý výraz. Instinkt jí okamžitě napověděl, že toho muže se musí bát víc než Rema, který na ni mířil zbraní. Někdy je čas na hrdinství, někdy na chvíli strachu a jindy zas na rozehrání partie. V duchu se pomodlila.

„Remo, předpokládám. Pracujete rychle.“ Stejně jako její mysl, která teď hledala únikové možnosti. Doug byl pryč sotva dvacet minut. Musela se obejít bez něj.

Trochu ho zklamala, když nezačala křičet. S radostí by jí ušetřil pár modřin a pomstil se za tu jizvu na tváři. Ale Dimitrimu se přece musely ženy dodávat nedotčené, ať už pak dopadly jakkoli. Strach ale viditelné šrámy nenadělá, pomyslel si a zabodl jí hlaveň do jamky na krku. Když se zachvěla, jeho úsměv se rozšířil.

„Lord,“ řekl, „kde je?“

Trhla rameny, protože nikdy nepocítila větší hrůzu. Ale hlas se snažila ovládnout. „Zabila jsem ho.“

Ta lež z ní vyklouzla tak samozřejmě, že ji to samotnou ohromilo. Ale rozhodla se pokračovat. Zvedla prst a odstrčila hlaveň pistole.

Remo jen zíral. Jeho intelligence se nedokázala prokousat skrz ten její neochvějný, ledový pohled, aby spatřil smrtelný strach pod ním. Popadl ji za ruku a v ložnici ji shodil do křesla. „Kde je Lord?“

Whitney si jen oprášila rukáv už tak zničené blůzy. Nesměl si všimnout, jak se jí klepou ruce. Věděla, že tohle sehraje jen s největším úsilím. „Vážně, Remo, čekala bych od vás větší úroveň než od druhořadého zloděje.“

Remo k ní trhnutím hlavy poslal Barnse. Ten na ni stále se stejným šklebem namířil revolver. „Hezká,“ vydechl, „měkoučká.“

„Rád střelí lidi do kolena,“ informoval ji Remo. „Takže kde je Lord?“

Whitney se snažila přehlížet zbraň, která jí mířila na levé koleno. „Zabila jsem ho,“ opakovala. „Nemáte pro mě cigaretu? Už celé dny jsem nekouřila.“

Řekla to tak panovačně, že pro ně bezděky sáhl. Pak se zarazil a namířil jí mezi oči. Whitney cítila, jak ji to místo začíná pálit. „Naposledy se slušně ptám, kde je Lord?“

Krátce, otráveně si povzdechla. „Už jsem řekla. Je mrtvý.“ Barns si mezitím začal pobrukovat. Zvedl se jí z toho žaludek, ale zadívala se na své nehty. „Předpokládám, že nevíte, kde se v téhle díře dá sehnat slušná manikýrka.“

„Jak jste ho zabila?“

Srdce jí poskočilo. Když se ptal jak, byl nakloněný tomu uvěřit. „Zastřelila jsem ho, samozřejmě.“ Usmála se trochu nepřítomně a přehodila si nohu přes nohu. Remo naznačil Barnsovi, aby na ni přestal mířit, a ona si v duchu oddechla. „To je nejjistější.“

„Proč?“

„Proč?“ Zamrkala. „Jak proč?“

„Proč jste ho zabila?“

„Už mi k ničemu nebyl,“ odpověděla prostě.

Barns přistoupil a malou těstovitou prackou jí přejel po vlasech. Souhlasně zachrčel. Udělala chybu, že se na něj podívala. Přitom, co v jeho očích viděla, jí krev ztuhla v led. „Je tohle vaše zvířátko

poslušné, Remo?“ řekla mírně. „Snad ho dokážete udržet pod kontrolou.“

„Dej si pohov, Barnsi.“

Přejížděl jí pramen vlasů až k rameni. „Chci si jen šáhnout.“

„Přestaň!“

Všimla si Barnsova výrazu, když se k Removi otočil. Úcta byla pryč. Tvářil se zavile. Těžce polkla, protože netušila, jestli Barns poslechne, nebo

Rema jednoduše na místě zastřelí. Jestli se měla vypořádat jen s jedním z nich, nepřála si, aby to byl Barns.

„Pánové,“ pronesla chlácholivě, „pokud to má trvat dlouho, ráda bych si dala tu cigaretu. Mám za sebou únavné dopoledne.“

Remo sáhl levou rukou do kapsy a jednu jí nabídl. Whitney si vzala a s cigaretou mezi prsty se na Rema významně zadívala. I když by ji klidně na místě zastřelil, na staré dobré mravy si potrpěl. Vytáhl tedy zapalovač.

Whitney si nechala zapálit a pak se usmála. „Děkuji.“

„Jo. Jak ale chcete, abych uvěřil, že jste odpráskla Lorda? To není žádný pitomec.“

Whitney se narovнала v křesle a znovu potáhla. „V tom bychom se asi neshodli, Remo. Byl to prvotřídní pitomec. Je dost snadné využít muže, kterému to myslí takříkajíc od pasu dolů.“ Cítila, jak se na zádech orosila potem. Jen s největším úsilím se v křesle nezavrtěla.

Remo si ji prohlížel. Zdála se tak klidná. Bud' má hodně silný žaludek, anebo říká pravdu, uvažoval. Obyčejně ocenil, když za něj někdo udělal špinavou práci, Lorda chtěl ale vyřídit sám. „Podívej, krásko, ty jsi šla s Lordem dobrovolně. A celou dobu jsi mu pomáhala.“

„Přirozeně. Měl něco, co jsem potřebovala.“ Vyfoukla kouř a byla ráda, že se nezakuckala. „Dostala jsem ho ze Států, a dokonce ho finančně zajistila.“ Lehce cigaretu odklepla do popelníku na stolku. Nesměla to zdržovat, uvědomila si. Kdyby se tu Doug objevil, dokud tu ještě byli, znamenalo by to definitivní konec. „Musím přiznat, že jsem se chvílemi dobře bavila, i když

Lord neměl zrovna úroveň. Byl to přesně ten typ muže, který ženy rychle omrzí, jestli chápete.“ Přejela Rema pohledem od hlavy k patě. „Rozhodně jsem neměla důvod se s ním dál zatěžovat, nebo se dokonce dělit o poklad.“

„Takže jste ho zabila.“

Všimla si, že to neřekl nijak znechuceně. „Jistě. Potom, co vám sebral džíp, se začal příliš naparovat. Stačilo přimět ho, aby sjel z cesty... a zastavil trochu stranou.“ Začala si pohrávat s knoflíkem blůzy a nechala Rema, aby se tím směrem zadíval. „Měla jsem dokumenty i džíp. Lorda jsem nepotřebovala. Zastřelila jsem ho a dojela do města.“

„To byl tedy dost neopatrný.“

„Nechal se...,“ zajela rukou o trochu níž, „... rozptýlit.“ Moc jí nevěřil, uvědomila si a rychle trhla rameny. „Klidně si ztrácejte čas jeho hledáním. Ale jistě jste si všiml, že jsem v hotelu sama, a když k tomu připočteme fakt, že mám poklad... Nebo si snad myslíte, že by mi ho Lord svěřil?“

Ukázala prstem na prádelník.

Remo přešel k truhličce a otevřel ji. Při pohledu dovnitř mu zvlhly rty.

„Působivé, že?“ Whitney znovu zašermovala cigaretou. „Až příliš působivé, aby se člověk dělil s někým tak ubohým, jako byl Lord.“ Počkala, dokud se k ní Remo zase neobrátil. „S mužem jistě úrovně by to snad bylo jiné.“

Ucítil pokušení. Její oči se dívaly tak slibně. Ale pak si vzpomněl na Dimitriho. „Budete muset změnit ubytování.“

„Když jinak nedáte,“ řekla ledabyle a vstala. Musela je rychle dostat pryč. A odejít s nimi se zdálo rozumnější, než schytat kulku do kolena. Nebo kamkoli jinam.

Rema se chopil truhličky. Dimitri bude mít radost, řekl si. Velkou radost. Mírně se na Whitney usmál. „Barns vás doprovodí k vozu. Ale raději nic nezkoušejte, pokud nechcete mít ruku na dva kusy.“

Barnsův škleb ji opět znejistěl. „Hrubost není na místě, Remo.“

Zamluvit letenky do Paříže Dougovi příliš času nezabralo, zato na nákupech se neuvěřitelně zdržel. S potěšením vybíral průhledné

prádlo a temně modré splývavé šaty pro Whitney. Sobě koupil přesně takový elegantní oblek, jaký si dlouho přál. Ani ho nemrzelo, že platí Whitneyinou kreditní kartou. Vždyť přece začínali žít.

Cestou do hotelu, ob těžkaný balíčky, si pohvizdoval. Zítra večer už budou pít šampaňské u Maxima a milovat se v pokoji nad Seinou. Už žádné špinavé motely pro Douga Lorda. Jen první třída, jak chtěla Whitney. Na to si jistě rychle zvykne.

Překvapilo ho, že dveře do pokoje byly pootevřené. Whitney už mohla vědět, že na hotelový zámek Doug klíč nepotřebuje.

„Tak co, miláčku, jsi připravená na oslavu?“ Odhodil balíčky na postel a zvedl láhev vína, za kterou utratil v přepočtu pětasedmdesát dolarů. Přešel ke koupelně a cestou vytahoval zátku. „Je voda ještě teplá?“

Dávno vychladla. Doug chvíli oněměle zíral na její klidnou hladinu. Zátka pod tlakem vylétla a šampaňské se mu rozlilo po rukou. Se srdcem v krku vběhl zpátky do ložnice.

Její batoh ležel na podlaze. Ale truhlička byla pryč. V rychlosti pokoj prohledal. Obsah šperkovnice zmizel spolu s Whitney.

Nejdřív ho zachvátila zuřivost. Podraz od krásné ženské s chladným úsměvem byl stokrát horší než tehdy od Hada. Ten patřil alespoň do branže. Se zaklením položil láhev na stůl.

Ženský! To byl jeho největší problém už od puberty. Kdy se konečně poučí? Zamrkaly na něho a pak ho připravily o poslední dolar.

Copak opravdu uvěřil, že k němu něco cítí? Jak se na něho dokázala při milování dívat. Jak mu pomáhala a stála při něm. Nechal se omámit a spadl do toho po hlavě jako kámen do tůně. Dokonce spřádal jakési plány o jejich budoucnosti! A ona ho odkopne při první příležitosti?!

Znovu se podíval na její batoh. Nesla ho s sebou takovou dálku a pak... Otevřel ho a uviděl její prádlo, hřeben a kosmetiku.

Ne. Mrštil batohem o zeď. Ona by takhle neutekla. I kdyby se v jejích citech spletl, takovýhle podraz by byl pod její úroveň.

Pak ji ale museli odvést.

Stál tam s jejím kartáčem v ruce a zmocňoval se ho strach. Odvést. Uvědomil si, že by ten podraz mohl být snesitelnější. Raději by dál věřil, že se mu teď vysmívá v letadle cestou na Tahiti.

Dimitri. Kartáč se v jeho rozechvělých rukou rozlomil. Dimitri má jeho ženskou. Odhodil dva kusy kartáče na zem. To mu neprojde.

Odešel v rychlosti, ale už si nehvízdal.

Byl to překrásný dům. Ale od muže s Dimitriho pověstí by snad nic jiného nečekala. Bílé průčelí s kovanými balkónky a výhledem na záliv, kolem dokonale upravená zahrada, plná exotických květín a palem. Při pohledu na něj ale Whitney naskočila husí kůže.

Remo zastavil na konci cesty vysypané bílým štěrkem. Whitney cítila, jak ji odvaha opouští. Muž s takovýmhle vkusem ale musel být i trochu inteligentní. A pak by se s ním třeba mohla dohodnout.

To Barnsův hladový, přihlouplý pohled ji děsil o mnoho víc.

„No, musím říct, že tohle je vkusnější než hotel.“ Vystoupila z vozu, jako by se chystala na nějakou party. Před domem si utrhla květ ibišku a přičichla si k němu.

Na Removo zaklepání jim otevřel další muž v černém obleku. Dimitri si potrpěl na upravený zevnějšek všech svých zaměstnanců. Když se muž ale usmál, odhalil řadu ošklivě olámaných zubů. Whitney netušila, že tak vypadá od chvíle, kdy prolétl výlohou newyorské cukrárny.

„Tak jste ji dostali.“ Svůj úraz pokládal, na rozdíl od Rema, za riziko povolání. A navíc měl obdiv pro ženskou, která řídila, jako by měla nervy ze železa. K Dougovi už cítil menší sympatie. „A kde je Lord?“

Remo se na něj ani nepodíval. „Pohlídej ji,“ nařídil stroze a vydal se za Dimitrim. Protože nesl truhličku, kráčel svižně a vítězoslavně. Naposled se k šéfovi téměř plazil po kolenou.

„Tak co bylo, Barnsi?“ zeptal se dveřník. Zajímalo ho, jaké má asi Dimitri s tou kráskou plány. „Zapomněls šéfovi donést Lordovy uši?“

Barns se d'ábelsky zachechtal. „Ona ho odkráglovala,“ přikyvoval vesele.

„Fakt?“

Zachytila uznalý pohled toho chlapa a odhodila si vlasy z čela. „Je možné dostat v tomhle domě něco k pití?“

Nečekala na odpověď a vešla do nejbližšího pokoje.

Byl to očividně přijímací salón, ovšem příliš okázale zařízený. Na třímetrových oknech visely rudé brokátové závěsy. Přešla místnost a přemýšlela, zda by jedno z nich dokázala otevřít a utéct. Doug už musel být zpátky v hotelu, ale těžko mohla čekat, že sem napochoduje jako Sedmá kavalerie. Přejela prstem po zajímavě vykládaném kulatém stolku. Musela se rozhodovat jen sama za sebe.

Věděla, že ji oba muži pozorují, a nalila si z drahé karafy trochu vermutu. Na kuráž, kterou rozhodně bude potřebovat – zvlášť když netušila, co ji tady čeká. Pak se v klidu posadila do vysokého křesla a popíjela.

Otec jí vštěpoval, že s mužem, co má dobře zásobený bar, se dá vždycky jednat. Doufala, že se nemýlil.

Minuty ubíhaly a ona se snažila nemyslet na Dimitriho sbírku mučících nástrojů. Když se Remo konečně objevil ve dveřích, ztuhla, ale nedala nic znát. „Je nezdvořilé nechat hosta takhle dlouho čekat.“

Dotkl se jizvy na tváři tak, aby si toho pohybu všimla. „Pan Dimitri bude rád, pokud s ním poobědváte. Myslí si, že byste se před tím ráda upravila a převlékla.“

Alespoň nějaké oddálení. „To je hezké.“ Vstala a odložila sklenici. „Bohužel, spěchali jste na mě a já nemám docela nic na sebe.“

„To už pan Dimitri zařídil.“ Vzal ji až příliš pevně za ruku a vedl ji po širokém schodišti do patra. Nejen hala tu páchla jako krematorium, pomyslela si Whitney. Remo strčil do jedněch dveří. „Máte hodinu. Buďte včas hotová. Pan Dimitri nerad čeká.“

Whitney vešla a zaslechla, jak za ní zaklapl zámek.

Zakryla si tvář rukama a roztrásla se. Jen minutku, říkala si a snažila se zhluboka dýchat. Potřebovala jen minutku. Zatím byla naživu. Na to se musela soustředit. Pomalu stáhla ruce dolů a rozhlédla se kolem.

Dimitri na ní tedy nešetřil. Prostorný pokoj byl sladěný v žensky jemných tónech a vyzdobený květinami. V mžiku byla u okna. Když ho otevřela, pochopila, že tudy cesta nepovede. Z té výšky by skočit,

jako v tom malém hostinci, nedokázala. Začala se tedy rozhlížet po jiných možnostech.

Vešla do druhého pokoje. Byla to ložnice se stylovou postelí a jemnými porcelánovými lampičkami. Čekal tu na ni pootevřený šatník plný oblečení, nad kterým by žádná žena nemohla ohrnout nos. Whitney přejela rukou po hedvábném rukávu a odvrátila se. Vypadalo to, že Dimitri plánoval, že u něho nějaký čas pobude. Netušila, jestli je to dobré, nebo špatné znamení.

Pak se uviděla ve velkém oválném zrcadle. Přistoupila blíž. Měla potřhané šaty a bledou tvář. Zase vypadala vystrašeně, pomyslela si. Znechuceně se začala svlékat.

Dimitri nedostane šanci vidět ji jako strachy roztřesenou ženštinu, rozhodla se. Když už nic jiného, o tohle se postará. Whitney MacAllisterová se na takové setkání umí obléknout.

Všechny dveře do apartmá byly zamčeny zvenčí. Tenhle dům pro ni znamenal dokonalou past. Prozatím.

Využila tedy luxusní koupelny a dokonalých zásob kosmetiky. Našla vonné oleje, všechny druhy make-upu, dokonce i toaletní vodu, kterou si obvykle kupovala. Důkladný a dokonalý hostitel, pomyslela si.

Se stejnou pečlivostí pak přebírala obsah šatní skříně, jako by si měla obléknout brnění před bitvou. V její situaci to pro ni bylo stejně důležité. Nakonec se rozhodla pro mátově zelené šaty s bohatou sukní a holými zády, které ozvláštnila šátkem uvázaným v pase.

Když se pak znovu podívala do zrcadla, musela spokojeně přikývnout. Teď byla připravená na všechno.

Po chvíli se ozvalo klepání na dveře a Whitney statečně otevřela. Věnovala Removi chladný pohled zmrzlinové princezny, který Doug tolik obdivoval.

„Pan Dimitri vás očekává.“

Beze slova kolem něho prošla a teprve u zábradlí se pokusila nabrat dech. Pak už scházela dolů plavným krokem. Jestli to má být její poprava, pak na ni alespoň přijde se vztyčenou hlavou. Remo ji provedl domem na širokou, květinami orámovanou terasu.

„Slečno MacAllisterová, konečně.“

Nebyla si jistá, co vlastně čekala. Po všech těch strašidelných historkách nejspíš nějakou nelidskou příšeru. Muž, který vstal od proskleného stolku, byl malý, bledý a nezajímavý. Měl kulatý, nevýrazný obličej a prořídle tmavé vlasy, sčesané dozadu. Jeho bílá kůže působila, jako by nikdy neviděla slunce. Whitney bleskla hlavou představou, že kdyby ho píchla prsty do tváří, zhroutil by se jako beztvaré těsto. Jeho oči byly téměř bezbarvé. Neuměla by říct, zdaje mu čtyřicet, anebo šedesát. Zřejmě cosi mezi tím.

Usmál se na ni tenkými rty a Whitney si všimla, že má na oblých tvářích nanesenou růž. Šedobílý oblek docela nezakryl vypouklé břicho. Chtělo by se nad ním mávnout rukou, uvědomila si, jako nad neškodným bláznem, pak ale zahlédla jeho pěstěné, nablýskané nehty a pahýl malíčku. Ta malá deformita působila vedle jeho zevnějšku jako rána pěstí. Podal jí ruku a jeho hladká dlaň se zdála téměř dívčí.

Nesměla zapomínat, že i přes ten uhlazený zjev byl Dimitri mocný a všehoschopný člověk. Vysokého Rema propustil jen lehkým pohybem víček.

„Jsem potěšen, že jste se ke mně připojila. Není nic horšího než obědovat o samotě. Mám tu skvělé campari.“ Zvedl další křišťálovou karafu. „Dáte si se mnou?“

Otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo. Pak přistoupila blíž. „Ano, děkuji.“ Obešla stůl a uvědomila si, že čím je blíž, tím větší strach pociťuje, ačkoli to nedávalo smysl. Vypadal jako čísi nabubřelý strýček. Ale nemohla si pomoci. Ty jeho oči jako by vůbec nemrkaly. Jen zíral a zíral. Nakonec přece jen sáhla po sklenici poměrně klidnou rukou. „Váš dům, pane Dimitri, je vážně velkolepý.“

„**To** je skutečný kompliment od ženy s vaším povoláním. Najít ho v tak krátké době byla skutečně příjemná náhoda.“ Napil se a pak si osušil rty bílým ubrouskem. „Majitelé byli tak... laskaví a na jistou dobu mi ho propůjčili. Moc se mi líbí zdejší zahrada. V tom horku příjemné útočiště.“ Galantně vstal a odsunul jí židli. Whitney musela potlačit záchvěv nevolnosti. „Jistě jste po takové cestě vyhladovělá.“

Prinutila se k úsměvu. „Vlastně jsem včera dobře povečeřela také díky vaší pohostinnosti.“

Po tváři mu přelétl náznak zvědavosti. „Skutečně?“

„V džípu, který jsme získali od vašich... zaměstnanců?“ Když přikývl, pokračovala. „Bylo tam víno i kaviár. Na ten si docela potrpím.“

Všimla si kupky černých jiker na ledu a ihned si trochu nabrala.

„Ach tak.“

Nebylo jasné, zda ho to našťvalo, nebo pobavilo. „Musím uznat, že i v jídle máte dobrý vkus,“ řekla.

„Doufám, že i jiné věci vás potěší, má drahá. Ochutnejte tuhle humrovou polévku. Dovolte, naliju vám.“ Znaleckým pohybem nabral stříbrnou sběračkou trochu tekutiny. „Remo mě informoval, že jste se zbavila pana Lorda.“

„Děkuji. Voní to skvěle.“ Whitney ochutnávala a s odpovědí si dala načas. „Douglas začínal být poněkud obtížný.“ Byla to hra, řekla si, v níž přijala jistou roli. Když se natáhla po sklenici, mušle ji mírně zašimrala na krku. „To jistě pochopíte.“

„Samozřejmě.“ Dimitri jedl pomalu a s potěšením. „Pan Lord mi připadal obtížný už delší dobu.“

„Ukradl vám dokumenty přímo před nosem.“ Z toho, jak sevřel lžící, pochopila, že z něho nikdo nesmí dělat hlupáka. „Douglas byl svým způsobem inteligentní,“ pokračovala lehce, „jen poněkud obhroublý.“

„Jistou šikovnost mu rozhodně musím přiznat,“ souhlasil Dimitri. „Anebo absolutní neschopnost mých lidí.“

„Snad trochu od obojího.“

Mírně přikývl. „Ale na druhou stranu měl k dispozici i vás, Whitney. Mohu vám říkat Whitney?“

„Jistě. Ano, pomohla jsem mu. Ráda si počkám, komu padne karta.“

„Velmi rozumné.“

„Ale v některých chvílích...“ Vrátila se k polévce. „O mrtvých jen dobré, ale Douglas se někdy choval nelogicky. A nechal se snadno vést.“

Pozoroval ji při jídle – její elegantní ruce, zářivou plet' – jaká škoda by byla ji poničit. Představil si ji ve svém domě v Connecticutu jako důstojnou ozdobu u večeří a poddajnou společnici

v ložnici. „Ale jinak byl mladý a jistým způsobem atraktivní, souhlasíte se mnou?“

„Ale ano.“ Zmohla se na úsměv. „Příjemné zpestření na několik týdnů. Na delší období dávám přednost mužům s jistou úrovní a stylem. Mohu vám podat kaviár, pane Dimitri?“

„Ano.“ Vzal si od ní talířek a přitom se dotkl její ruky. Když ztuhla, potěšilo ho to. Projevila jistou slabost, a to mu připomnělo, s jakou radostí jednou sledoval souboj dravé kudlanky s motýlkem. Jak ten inteligentní hmyz dokázal čekat, až se kořist unaví, a pak ho v klidu pozřel i s barevnými křídly. Dříve nebo později se každá slabost projeví a on, stejně jako kudlanka, uměl čekat.

„Jen těžko ale mohu uvěřit, že by citlivá žena jako vy dokázala někoho zastřelit. Ta zelenina je čerstvá, doufám, že vám bude chutnat.“ Začal klást salát na servírovací mísu.

„Velmi příjemné v tak horký den,“ souhlasila. „A pokud jde o citlivost,“ zadívala se do sklenice, „ta se musí prostě podřídít nezbytnosti, nemyslíte? Jsem obchodnice a umím využít příležitost.“ Usmála se. „Doug začal být otravný. Naskytla se možnost zbavit se ho a získat dokumenty. Tak jsem jí využila. Koneckonců to byl jenom zloděj.“

„Přesně.“ Začínal se jí obdivovat. Ačkoli ho o své chladnokrevnosti moc nepřesvědčila, výchova na ní byla znát. Jako nemanželský syn náboženské fanaticky a příležitostného muzikanta uměl dobrou výchovu ocenit. Během let se musel smířit s tím jediným, co ji mohlo nahradit. S mocí.

„Takže jste našla poklad sama?“

„To nebylo těžké. Dokumenty k němu vedly jasně. Četl jste je?“

„Ne.“ Znovu mu ruka ztuhla. „Jen malý vzorek.“

„Ano, ty dokumenty byly užitečné.“ Whitney se pustila do salátu.

„I tak by mě zajímaly,“ upřel na ni oči.

Rychle si vzpomněla, že jsou s Dougem v džípu. „Už je bohužel vidět nemůžete,“ vypadlo z ní. „Zničila jsem je. Nechtěla jsem zanechat stopy.“

„To je rozumné. A co jste zamýšlela s pokladem?“

„Dělat?“ Whitney překvapeně vzhlédla. „No těšit se z něho přece.“

„Jistěže,“ souhlasil s úsměvem. „A teď ho mám já. I s vámi.“

Odmlčela se a pak se na něho zpřímá podívala. „Když člověk hraje, musí počítat i s prohrou, i když je to nepříjemné.“

„Dobře řečeno.“

„A teď jsem plně odkázaná na vaši pohostinnost.“

„Vidíte věci velice jasně, Whitney. To mě teší. Stejně jako krása na dosah ruky.“

Jídlo se jí obrátilo v žaludku. Zvedla sklenici a počkala, až ji Dimitri dolije. „Doufám, že se neurazíte, ale na jak dlouho mi chcete vaši pohostinnost dopřát?“

Nalil si také a přitukl si s ní. „Neurazím. Dokud mě to bude těšit.“

Věděla, že další jídlo už by v žaludku neudržela, a tak jen přejela prstem okraj sklenice. „Nejspíš uvažujete o výkupném od mé rodiny.“

„Prosím, má drahá,“ usmál se a nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Takové věci nebudeme probírat u oběda.“

„To mě jen tak napadlo.“

„Pak vás prosím, abyste si s tím nelámala hlavu. Raději si užijte pobyt tady. Doufám, že vám ubytování vyhovuje?“

„Nadmíru.“ Chtělo se jí zaječet víc, než když předtím pohlédla do očí Barnsovi. Dimitri se na ni díval nehybnýma očima ryby. Nebo mrtvoly. Raději sklopila řasy. „Ještě jsem vám nepoděkovala za šaty. Už jsem se opravdu potřebovala převléknout.“

„Není zač. Možná byste uvítala procházku v zahradě.“ Vstal a šel jí odtáhnout židli. „Pak byste si mohla odpočinout. Polední horko je tu úmorné.“

„Jste velmi pozorný.“ Zavěsila se do něho a snažila se nechvět odporem.

„Jste mým hostem, drahá, a velmi vítaným.“

„Hostem,“ řekla ironicky a sama se podivila své odvaze. „Máte snad ve zvyku hosty zamykat, pane Dimitri?“

„Mám ve zvyku,“ přitáhl si její ruku ke rtům, „zamykat poklady. Jdeme?“

Whitney pohodila hlavou. Ona přijde na to, jak se odsud dostat. Musí, slíbila si, protože stále cítila jeho ledový polibek na ruce. Jinak to nepřežije. Pak se usmála. „Ano, jdeme.“

Až dosud to šlo. Whitney byla ráda, že první den s Dimitrim přežila ve zdraví. Ale žádný chytrý plán, jak se z tohoto hotelu odhlásit, nevymyslela.

Choval se k ní uctivě a galantně. Každé její přání bylo předem splněno. To jí dokázal čokoládovým suflé, které nechal donést na konec opulentní večeře o sedmi chodech.

Možnost útěku ale neviděla. Napadlo ji sice, že by to mohla zkusit při procházce v zahradě. Ale jako by jí četl myšlenky, okamžitěji ukázal muže se samopaly ukryté za keři a stěžoval si, že starost o bezpečí je břemenem bohatých.

Whitney si uvědomila, že se v takovém případě o úprk přes otevřené prostranství nepokusí.

Dříve nebo později by ji mohl začít pohřešovat otec, uvažovala dál. Ale to by mohlo trvat třeba celý měsíc.

Další možnost by se snad naskytla, až by chtěl Dimitri odjet z ostrova. Nakonec v zoufalosti pomyslela i na to, že by svázala prostěradla a sešplhala oknem nebo uvolnila pár cihel kapesním nožíkem.

Nakonec se musela obléknout k večeři. Vzala si bílé hedvábné šaty, které dokonale lnuly k jejímu tělu, a šňůru jemných perel.

Pak strávila přes dvě hodiny v salonu, osvětleném svícmi, u mahagonového stolu plného vybraných jídel a při poslechu Chopina. Dimitri s ní diskutoval o umění a literatuře a musela uznat, že se v těchto oblastech vyzná. Probrali hry Tennesseeho Williamse i francouzské impresionisty. Whitney převalovala na jazyku pařížský krém a přistihla se, jak touží po slepené rýži a přezrálém ovoci, které s Dougem jedli tehdy v jeskyni. Hedvábí ji hladilo po ramenou, ale

ona by ty drahocenné šaty v mžiku vyměnila za režný pytel, kterým se maskovala cestou na pobřeží.

Za těchto okolností, v situaci, kdy jí šlo o život, bylo podivné přiznat si, že se nudí. Ale ano, nudila se zoufale.

„Dnes večer mi připadáte duchem nepřítomná, má drahá.“

„Ano?“ Whitney se snažila soustředit. „To jídlo je skvělé, pane Dimitri.“

„Ale zábava nejspíš vážne, co? Mladá, vitální žena asi potřebuje něco vzrušivějšího.“ S úsměvem stiskl tlačítko. Okamžitě vešel bíle oděný orientálec. „Dáme si se slečnou kávu v knihovně. Mají tu hezkou knihovnu,“ dodal, když muž odešel. „Jsem rád, že sdílíte mou úctu k psanému slovu.“

Neodmítla, protože chtěla vidět další části domu. Třeba se naskytne jiná možnost útěku. Usmála se a nenápadně si shodila nůž, kterým krájela maso, do kabelky. „Ráda trávím večer s muži, kteří se zajímají o kulturu.“ Zavěsila se do něj, připravená ho tím nožem při první příležitosti zapíchnout.

„Když člověk často cestuje,“ mluvil dál, „je lépe brát některé důležité věci s sebou. Dobré víno, oblíbenou hudbu nebo některé knihy.“ Dovedl ji k vysokým, dvojítmým dveřím a otevřel je.

Z místnosti se dalo vstoupit na terasu, všimla si. Kdyby se jí podařilo vyklouznout v noci z pokoje, možná by se tudy dostala ven. Pak jen nějak přelstít strážce... Přejela ukazováčkem několik kožených svazků.

„Můj otec má podobnou knihovnu,“ řekla. „Vždycky jsem tam ráda chodívala.“

„Ještě příjemnější to tu je s kávou a brandy.“ Brandy rozlil do sklenic sám a s kávou ve stříbrném servisu přijel v zápětí sluha. „Vraťte, prosím, Chánovi ten nůž. Chyběl by mu při mytí nádobí.“ Whitney na Dimitriho pohlédla a setkala se s jízlivým úsměvem a pohledem hada.

Beze slova nůž odevzdala. Měla chuť klít, ale to by ji z té situace nepomohlo.

„Brandy?“ nabídl jí Dimitri, když zase osaměli. „Ano, děkuji.“ Přešla k němu a vztáhla ruku. „Má drahá, vy jste si vážně myslela, že mě zabijete příborovým nožem?“

Trhla rameny a obrátila do sebe brandy. „Napadlo mě to.“

Dlouze a velmi nepříjemně se zasmál. Znovu si vzpomněl na kudlanku a marný zápas motýla. „Obdivuji vás, Whitney, vážně.“ Přitukl si s ní a napil se. „Možná byste se ještě ráda podívala na poklad. Dnes jste na něj moc času neměla.“

„Ne, Remo měl příliš naspěch.“

„To je moje vina, omlouvám se.“ Dotkl se jejího ramene. „Příliš jsem toužil po vaší přítomnosti. Ale hned to napravím.“

Přešel k policím s knihami a několik svazků odsunul. Whitney se zadívala na sejf ve zdi. Málo originální, pomyslela si. Udivilo ji jen, že mu majitelé domu o skryši řekli. Nejspíš mu byli ochotni prozradit všechno, napadlo ji, než mu ten dům... odevzdali.

Ani se nepokoušel před ní zakrýt číselnou kombinaci. Jak si je jistý sám sebou, pomyslela si pohrdavě a rychle si čísla zapamatovala. Za tu sebejistotu by potřeboval nakopat do zadku.

„Á.“ Nadechl se, jako by čichal k dobrému jídlu a vytáhl dřevěnou krabičku. Celá se leskla, protože ji už stihl nechat vyčistit. „Taky sběratelský kousek.“

„Ano.“ Měla chuť mu chrstnout brandy do tváře. „Taky jsem si to říkala.“

Držel šperkovnici opatrně v rukou jako novopečený otec miminko. „Vaše jemné ruce si při kopání vůbec neumím představit.“

Usmála se. „Manuální práce je někdy nutná.“ Kriticky se zadívala na své nehty. „Když mě ráno navštívil Remo, právě jsem se chystala na manikúru. Na téhle výpravě dostaly mé ruce vážně zabrat.“

„To zařídíme zítra. Teď se ale...“ postavil skříňku na široký stůl, „...pokochejte.“

Vzala ho za slovo a šla šperkovnici otevřít. Pohled na její obsah byl stále stejně působivý.

Vytáhla náhrdelník s diamanty a safíry, který tolik obdivoval Doug.

„Je to nádhera,“ vydechla. „Člověka pak rychle omrzí obyčejné perly.“

„Držíte v ruce přibližně čtvrt miliónu dolarů.“ Zkřivila rty. „Příjemné pomyslení.“ Srdce mu zabušilo prudčeji, když viděl, jak si

šperk přidržela u těla – stejně jako možná sama královna krátce před svým ponižujícím koncem. „Takový klenot patří na ženskou šíji.“

„Ano.“ Zasmála se a vrátila šperk do truhlice. „Je krásný,“ vytáhla velký diamantový náhrdelník, „ale tohle už znamená mnohem víc. Jak myslíte, že ho Antoinetta dostala od té komtesy?“

„Takže věříte, že je to šperk z Diamantové aféry?“ Zase ho potěšila.

„Chci tomu věřit.“ Provlékala si ho mezi prsty. Bylo to stejné, jako když Doug popisoval Sydneyský diamant – horkost a led zároveň. „Gerald Lebrun žil jako ubožák s královniným pokladem v podlaze. Divné, nemyslíte?“

„Oddanost je divná, pokud ji nepohání strach.“ Vzal jí náhrdelník z ruky a prohlížel si ho. Whitney poprvé spatřila obraz nezastřené chamtivosti. Dimitrimu zářily oči, špičku jazyka vysunul mezi rty, a když promluvil, hlas se mu nábožně chvěl. „Revoluce sama byla vůbec zajímavé období. Necítíte to taky, když držíte tohle v ruce? Krev, zoufalství, touhu, moc. Sedláci a politici svrhávají staletou monarchii. Jak?“ Uchechtl se. „To strach. Jak příhodné je spojení vláda hrůzy. Jaká byla lepší kořist než šperk mrtvé královny?“

Vyžíval se v tom. Jasně to viděla. Nejednalo se mu jen o šperk, ale o krev, která na něm ulpěla.

Její strach překryl odpor. Doug měl pravdu, na vítězství záleží nejvíc. A ona ještě neprohrála.

„A Lord by ty věci rozprodal za zlomkovou cenu. Ubožák.“ Znovu zvedla šperk před oči. „Muž jako vy má jistě jiné plány.“

„Krásná i důvtipná.“ Svoji druhou ženu si vzal, protože měla pleť jako čerstvou smetanu. A zbavil se jí, protože její mozek byl stejné konzistence. „Budu se z pokladu radovat. Peníze pro mě moc neznamenají. Jsem velmi bohatý muž,“ řekl s rozkoší v hlase.

„Sbírání věcí,“ přejel jí prstem po náramku na ruce, „se stalo mým koníčkem už dávno. Možná i posedlostí.“

„Musím přiznat, že mě mrzí, že byla uspokojena právě vaše posedlost.“ S povzdechem klenoty pohládila. „Už jsem skoro přivykla představě, že tohle všechno vlastním já.“

„Vaše upřímnost se mi líbí.“ Nechal ji u skříňky a šel nalít kávu. „Vždyť jste při hledání pokladu odvedla dost práce.“

„Ano.“ Odmlčela se. „Zajímalo by mě, jak jste se o něm vůbec dověděl.“

„Obchodními cestami. Chcete smetanu?“

„Ne, díky. Kávu jen černou.“ Potlačila zvědavost a přešla k servírovacímu stolku.

„Řekl vám Lord něco o Whitakerovi?“

Whitney si vzala kávu a posadila se. „Jen to, že dokumenty veřejně nabízel.“

„Byl to blázen. Jen občas se mu trochu rozsvítilo. Jeden čas třeba spolupracoval s Haroldem R. Bennettem. Znáte to jméno?“

„Jistě.“ Rychle vzpomínala. Neříkal Doug něco o generálovi, který se také zajímal o jejich dokumenty? „Generál na odpočinku. Kdysi s mým otcem chodil na golf.“

„Já dávám před golfem přednost šachu,“ poznamenal Dimitri. V těch bělostných šatech se třpytila tak, že mohla od minuty nahradit šachovou královnu, z níž teď zbyly jenom střepy. „Takže víte, že ho zajímá staré umění.“

„Ano. Před pár lety vedl expedici do Karibiku a našel potopenou španělskou galeonu s mnoha cennostmi na palubě. To, co Whitaker jen předstíral, Bennett skutečně dělá. A s úspěchem.“

„Jste dobře informovaná, to se mi líbí.“ Přidal si do kávy smetanu a dvě vrchovaté lžičky cukru. „Bennett se také pokoušel získat od lady Smytheové-Wrightové dokumenty, které zdědila. Jenže Whitaker mu je vyfoukl pod nosem, protože to s ženami uměl lépe. Nakonec se stejně projevil jako amatér.“

Whitney si vybavila Whitakerův konec. „To od něho jste se dověděl, kde dokumenty jsou, a najal si Douga, aby je ukradl.“

„Získal,“ opravil ji jemně. „Whitaker mi odmítl sdělit jejich obsah, ale naznačil, že mají nesmírnou historickou hodnotu. Představa, že mohu vlastnit klenoty královny, kterou jsem pro její ambicióznost zvlášť obdivoval, se mi samozřejmě zdála neodolatelná.“

„Chápu. Když tedy poklad nehodláte prodat, co s ním zamýšlíte, pane Dimitri?“

„No, budu ho prostě mít, Whitney.“ Usmál se. „Hýčkat ho, žasnout nad ním. Vlastnit.“

Ačkoli Dougův přístup k věci Whitney zklamal, alespoň mu rozuměla. Poklad pro něho znamenal začátek lepšího života. Pro Dimitriho to bylo jen osobní vlastnictví. „To by se královně asi líbilo.“

Dimitri se zadíval na strop. „Asi ano. Na mamon se obvykle pohlíží jako na smrtelný hřích. Jen někteří jedinci chápou, jaká je v něm skryta rozkoš.“ Stiskl tlačítko, důmyslně zabudované do regálu. „Doufám, že mi prominete, drahá, ale jsem zvyklý chodit brzy spát. Snad byste si chtěla půjčit nějakou knihu.“

„Nedělejte si s mou zábavou starosti, pane Dimitri. Ráda si tady budu jen tak listovat.“

S úsměvem ji poplácal po ruce. „Snad jindy, Whitney. Po tak náročné cestě byste si měla dobře odpočinout.“ Ozvalo se klepání na dveře. „Remo vás doprovodí do pokoje. Spěte sladce.“

„Děkuji.“ Odložila kávu, ale na odchodu ji Dimitri chňapl za ruku. Podívala se na jeho lesklé nehty. „Ten náramek, zlatíčko.“ Stiskl ji tak tvrdě, až to zabolelo. Nešklubla sebou.

„Promiňte,“ prohodila a nastavila ruku, aby jí rubínový šperk mohl odepnout. Stála tam lapená mezi ním a Remem. „Dobrou noc.“

„Uvidíme se, doufám, u snídaně.“

„Jistě.“

Nechala se odvést mlčky. Pak za ní zaklaply dveře jejího pokoje. „Parchant jeden,“ ulevila si. Sundala si italské páskové boty, které od něj dostala, a mrskla s nimi o zed'.

Byla v pasti. Zamčená jako ten poklad. Aby si ho mohl hýčkat, zírat na něj. Vlastnit. „Do hajzlu!“ vykřikla. Chtělo se jí křičet a bušit pěstmi do zamčených dveří. Místo toho se vysvlékla z bílých šatů, nechala je spadnout na zem a vešla do ložnice.

Musí něco vymyslet, umanula si. Musí se dostat ven. A pak Dimitri zaplatí za každou minutu, co ji tu vězní.

Ovládla pláč a našla ve skříni jemné modré kimono. Potřebuje přemýšlet a taky trochu vzduchu, z té vůně květin už ji bolela hlava. Přešla k francouzskému oknu a prudce ho otevřela.

Vypadalo to na déšť. Alespoň se vzduch trochu osvěží a pročistí jí hlavu. Opřela se o zábradlí balkónku a zadívala se k zálivu.

Jak se do takové šlamastyky vlastně dostala? uvažovala. Odpověď byla prostá. Doug Lord.

To on ji přece vytrhl z jejího života a zapletl do honičky za pokladem, mezi vrahy a zloděje. Touhle dobou by seděla v nějakém zakouřeném newyorském klubu, pozorovala nafintěné lidi a nic víc, pomyslela si rozmrzele.

Místo toho je zamčená na Madagaskaru se stárnoucím vrahem a jeho kohortou. V New Yorku by měla vlastní kohortu a nikdo by se neodvážil za ní zamykat.

„Doug Lord,“ zašeptala a zmateně pohlédla dolů, když ji cosi chytlo za ruku svírající zábradlí. Pak vykoukla i hlava.

„Jo, to jsem já,“ sykl Doug, „proboha, pomoz mi nahoru.“

Zapomněla na všechno, co si o něm právě myslela, a pokryla jeho tvář polibky. Pochyboval snad někdo o Sedmé kavalerii?

„Hele, lásko, to je hezké přivítání, ale už se fakt dlouho neudržím. Podej mi ruku.“

„Jak jsi mě našel?“ chtěla vědět a naklonila se, aby mu pomohla přes zábradlí. „Myslela jsem, že nikdy nepřijdeš. Všude kolem je tolik stráží a já jsem tady zamčená...“

„Ježíši, kdybych si vzpomněl, že tolik mluvíš, možná bych si to rozmyslel.“ Doskočil lehce na nohy.

„Douglassi.“ Znovu se málem rozplakala. „Jsem tak ráda, že jsi tady.“

„Jo?“ Prošel dveřmi do luxusní ložnice. „Nebyl jsem si zrovna jistý, jestli o mou návštěvu stojíš –po tom roztomilém obědu s Dimitrim.“

„Tys náš viděl?“

„Byl jsem poblíž.“ Vzal do prstů jemný satén jejího županu. „To ti dal on?“

Přimhouřila oči. „Proč se tak ptáš?“

„Máš to tu hezké.“ Přešel ke karafě s parfémem a přivoněl si. „Všechn domáci komfort.“

„Přestaň. Jsi nechutný.“

„A ty?“ Ťukl s karafou o stůl. „Pobíháš si tu v hedvábí, piješ šampaňské a necháš na sebe sahat!“

„Sahat?“ vydechla nevěřícně.

Doug si ji přeměřil pohledem. „Rozhodně se umíš na chlapa slibně usmívat. Kolik asi bereš, zlato?“

Přesně odměřeným krokem k němu došla, rozpráhla se a co nejsilněji ho udeřila do tváře. Chvíli bylo slyšet jen jejich těžké oddechování.

„Tohle už ti jednou prošlo,“ Doug si přejel hřbetem ruky po tváři, „znova to ale nezkoušej. Já nemám tak uhlazené způsoby jako Dimitri.“

„Zmiz,“ zašeptala. „Vypadni odsud. Já tě nepotřebuju.“

Pocítil bolest silnější než tu na tváři. „To je mi jasné.“

„Nic ti není jasné.“

„Viděl jsem, co jsem viděl. Pokoj v hotelu prázdný, poklad fuč a ty si tu vysedáváš s Dimitrim nad jehněčím.“

„Jestlis mě chtěl najít přivázanou k posteli s hřebíky pod nehty, je mi líto, že jsem tě zklamala.“

„Tak mi vysvětli, co se vlastně stalo!“

„A proč?“ Zuřivě si otřela slzy z očí. Nechtěla plakat, kruci. Zvlášť ne kvůli chlapovi. „Ty už sis přece názor udělal. Svoji omezenou hlavou.“

Doug si prohrábl vlasy a zatoužil po kapce alkoholu. „Podívej, málem jsem z toho zešílel. Půl dne mi trvalo, než jsem ten dům našel. Pak jsem se musel dostat přes hlídky.“ Raději neřekl, že jeden z těch chlapů leží venku s podříznutým krkem. „A když se mi to podařilo, najdu tě tady oblečenou jako princeznu, co se culí na Dimitriho jak nejlepší kamarádka.“

„A co jsem měla sakra dělat? Pobíhat tady nahá a plivat mu do očí? Jde mi o život! Musela jsem s ním tu hru hrát, dokud bych nevymyslela jak odsud. Můžu ti připadat jako zbabělec, ale nejsem děvka!“ Obrátila se k němu s divokým pohledem v očích. „Nikdy děvka, rozumíš?“

Měl pocit, že se dotkl něčeho jemného a zranitelného. Prožil pár hodin v hrůze, že ji nenajde živou, a ona přitom vypadala tak úchvatně. A navíc jako by to tu měla pod kontrolou. Mohlo mu to dojít dřív.

„Nechtěl jsem, promiň.“ Začal zmateně přecházet kolem. Vytáhl z vázy růži a zlomil ji v polovině. „Bože, vždyť ani nevím, co

povídám. Mám nervy na cucky od chvíle, co jsem tě v hotelu nenašel. Představoval jsem si samé strašné věci a netušil, jestli přijdu včas, abych jim zabránil.“

Pohlédl nezúčastněně na kapku krve v místě, kde ho poranil trn. Zhluboka se nadechl a promluvil tišeji. „Whitney, mně na tobě vážně záleží. Nevěděl jsem, co tady najdu.“

Popotáhla nosem. „Měls o mě strach?“

„Jo.“ Trhl rameny a odhodil růži na zem. Těžko mohl vyjádřit ty pocity úzkosti a viny, které prožil. „Nechtěl jsem se do tebe tak pustit.“

„To má být omluva?“

„Jo, sakra.“ Otočil se k ní. „Chceš, abych si před tebou klekl?“

„Možná.“ S úsměvem k němu přešla. „Anebo možná později.“

„Bože můj.“ Rozechvělýma rukama se dotkl její tváře, ale polibek byl pevný, i když lehce zoufalý. „Měl jsem strach, že už tě neuvidím.“

„Já vím.“ Úlevně se k němu přitiskla. „Drž mě chvíličku.“

„Až se odsud dostaneme, budu tě objímat, jak dlouho budeš chtít.“ Odtáhl ji. „Teď mi pověz, jak to tady vypadá.“

Přikývla a posadila se na okraj postele. Proč se jí kolena tak třásla, když jí konečně svítla naděje? „Přišel za mnou Remo s Barnsem.“ Ztěžka polkl a proklínal se.

„Ublížili ti?“

„Ne. Byl jsi pryč jen chvílku. Zrovna jsem chtěla vlézt do vany.“

„Proč si nepočkali na mě?“

Whitney se zadívala na své nehty. „Protože jsem jim řekla, že jsem tě zastřelila.“

Zatvářil se ohromeně. „Cože?“

„Nebylo tak těžké je přesvědčit, že jsem chytřejší než ty a že jsem se tě zbavila, abych mohla mít poklad pro sebe. Oni by to zřejmě jeden druhému taky bez váhání udělali.“

„Chytřejší než já?“

„Neurážej se, miláčku.“

„Oni ti to zbaštili?“ Zarazil si ruce do kapes a nevypadal zrovna nadšeně. „Uvěřili, že mě přecůrala jedna malá, hubená ženská? Vždyť jsem profesionál.“

„Nerada ti kazím pověst, ale v tu chvíli mi to přišlo jako dobrý nápad.“

„Dimitri to taky vzal?“

„Zdá se, že ano. Rozhodla jsem se hrát ziskuchtivou, necitelnou ženskou, která skočí po každé příležitosti. Myslím, že mu to učarovalo.“

„To je mi jasné.“

„Měla jsem chuť mu naplivat do tváře,“ vyhrkla divoce, že Doug překvapeně povytáhl obočí. „Pořád na tu chvíli čekám. To snad ani není člověk. Jezdí si z místa na místo a zanechává za sebou slizkou stopu. Mne si ručičky nad pokladem jako děcko nad kouskem čokolády. Otevře krabičku a představuje si, jak sviští gilotina. Znova si přehrává všechnu tu hrůzu a potoky krve. Pak má pro něho poklad větší význam. Ty lidi, co kvůli němu zabil, ale neznamenají nic.“ Sevřela v pěsti Jacquesův talisman. „Vůbec nic.“

Doug si před ni klekl na zem. „My mu napliveme do očí.“ Poprvé se také dotkl talismanu. „Slibuju. Máš tušení, kam skříňku schoval?“

„Jasně.“ Usmála se. „Pyšně mi ji ukazoval. Byl si tak jistý, že ho nemůžu nijak ohrozit.“

Zvedl ji na nohy. „Tak jdeme.“

Otevřít zamčené dveře dokázal do minuty. Vykoukl na chodbu, byla prázdná.

„Fajn, jdeme rychle a tiše.“

Whitney se ho chytila za ruku a pak vyklouzli z pokoje.

V domě bylo naprosté ticho. Když jde šéf spát, nejspíš jdou i všichni ostatní. Potmě sešli do přízemí. Whitney rukou naznačila, kudy dál. Podél zdi se sunuli směrem ke knihovně.

Dimitri se ani neobtěžoval zamknout. To Douga trochu udivilo. Vklouzli dovnitř. Na okna bubnoval déšť. Whitney přešla k polici s knihami a několik jich vytáhla.

„Tady je to,“ zašeptala. „Kód byl padesát dva napravo, třicet šest nalevo...“

„Jak to, že znáš kombinaci?“

„Dívala jsem se, když to otvíral.“

Doug nejistě sáhl po knoflíku. „Proč to sakra dělal tak okatě?“ zabručel a nastavil kód. „Jak dál?“

„Pět nalevo, dvanáct napravo.“ Když Doug sejf otevřel, zadržela dech.

„Pojď k tatkově,“ zašeptal a vytáhl truhličku. Potěžkal ji a usmál se na Whitney. Chtěl ji otevřít, aby se znovu pokochal, ale na to nebyl čas. „Takže odsud vypadnem.“

„Dobrý nápad.“ Vzala ho za ruku a vedla ke dveřím na terasu. „Nepůjdem radši tudy, abychom pana domácího nerušili?“

„To je rozumné.“ Dotkl se dveří, ale ty se vzápětí rozletěly. Na terase stáli tři ozbrojení muži, orosení deštěm. Uprostřed se zubil Remo. „Pan Dimitri by vás před odchodem rád pozval na drink.“

„Je to tak.“ Dveře do knihovny se otevřely a dovnitř vešel Dimitri stále ve světlém obleku. „Přece vás nepustím do toho deště. Jen se hezky posaďte.“ Jako zdvořilý hostitel přešel ke stolku s brandy. „Má drahá, tahle barva vám moc sluší.“

Doug ucítil Remův revolver na své páteři. „Nerad bych se vnucoval.“

„Nesmysl.“ Dimitri rozsvítil a Whitney si všimla jeho bezbarvého výrazu. „Sednout,“ zasyčel jako had.

Doug, poháněný zbraní, popošel blíž. Jednou rukou držel Whitney, ve druhé měl skříňku. „Za takového počasí se dobré brandy nic nevyrovná.“

„Přesně tak.“ Dimitri jim velkomyslně podal skleničky. „Whitney...,“ povzdechl si a ukázal na židli. „Zklamala jste mě.“

„Nedal jsem jí na vybranou,“ ozval se Doug. „Takováhle žena se přece musí bát o svoji kůži.“

„Rytířství je chvályhodné, i to nečekané.“ Naznačil, že Dougovi připíjí. „Bohužel jsem si byl od začátku vědom její nešťastné příchynosti k vaší osobě. Má drahá, snad jste nemyslela, že vám tu historku o vraždě pana Lorda věřím?“

Trhla rameny a cítila, jak jí vlhnou dlaně. „Asi bych se měla naučit líp lhát.“

„Máte totiž příliš výmluvné oči. Už v odlesku tvých očí vidím tvého srdce žal,“ zarecitoval vzletně Shakespeara. „I tak jsem s vámi rád strávil večer.“

Whitney si oprášila krátkou sukni kimona. „Bohužel, já jsem se trochu nudila.“

Dimitri se ušklíbl. Všichni v pokoji věděli, že stačí jedno jeho slovo, aby s ní byl konec. On se ale zachechtal. „Ženy jsou velmi nestálé bytosti, souhlasíte, pane Lorde?“

„Některé ale mají dobrý vkus.“

„To mě právě překvapuje, že dívka z tak dobré rodiny přilne k někomu, jako jste vy. Ale,“ zahýbal rameny, „romantické vztahy pro mě vždycky byly záhadou. Remo, odeber panu Lordovi skříňku. A taky zbraň. Prozatím je polož na stůl.“ Rozkaz byl vykonán, zatímco Dimitri popíjel a přemýšlel. „Vsadil jsem na to, že se pokusíte vrátit pro slečnu MacAllisterovou i pro poklad. Ale po tom všem jste mě poněkud zklamal. Čekal bych od vás zábavnější konec.“

„Když pošlete své chlapce pryč, možná spolu ještě něco vymyslíme.“

Dimitri se zvonivě rozesmál. „Obávám se, že fyzické zápasy už pro mě nejsou, pane Lorde. Dávám přednost elegantnějším řešením.“

„Jako je nůž v zádech?“

Whitneyina poznámka ho přiměla povytáhnout obočí. „Jste mladý a tělesně zdatný,“ pokračoval, „takže mi jistě prominete, že svůj handicap nahrazuji skupinou zaměstnanců. Takže...,“ dotkl se prstem svých rtů, „jakpak to asi vyřešíme?“

O, jak se dobře bavil, pomyslela si Whitney pohrdavě. Jako pavouk, co obtáčí síť kolem lapené mušky, než z ní definitivně vysaje krev. Toužil je vidět roztřesené strachy.

Chytila Douga za ruku. Neviděla nikde východisko, ale tu radost mu udělat nechtěla.

„Vidím to tak, pane Lorde, že váš příběh skončí velmi jednoduše. Byl jste mrtvý muž v podstatě už celé týdny. Je to jen otázka způsobu.“

Doug spolkl brandy a zazubil se. „Nerad bych na vás spěchal.“

„Nebojte se, už jsem měl čas si to promyslet. Bohužel tady nemám takové zařízení, abych to mohl provést stylově. Ale věřím, že se o to Remo velmi rád postará. I když během téhle akce několikrát klopýtl, konečný úspěch si zaslouží odměnu.“ Dimitri si potáhl z drahého cigárka. „Vezmi si pana Lorda, Remo.“ Zadíval se na něj skrze hustý dým. „A zabij ho pomalu.“

Doug znovu ucítil tlak hlavně v zádech. „Nemohl bych si dopít brandy?“

„Ale ano,“ řekl Dimitri velkoryse a obrátil se k Whitney. „A pokud se týče vás, má drahá, docela rád bych s vámi strávil pár dní. Myslel jsem, že bychom mohli některé rozkoše sdílet společně. Avšak...“ odklepl si do křišťálového popelníku, „... přineslo by mi to zbytečné komplikace. Jeden z mých zaměstnanců ve vás ale našel takové zalíbení, že by se dalo hovořit o lásce na první pohled.“ Uhladil si řídnoucí vlasy. „Barnsi, máš moje požehnání. Ale tentokrát nenadělej takový svinčík.“

„To ne!“ Doug vyskočil ze židle, ale dva muži mu okamžitě zkroutili ruce za zády. Slyšel Barnsův chechtot, ale bránit se nepřestal. „Ona přece stojí za víc,“ snažil se zoufale Doug, „její otec vám za ni vyplatí milióny. Neblázněte, Dimitri. Když ji dáte tomuhle skřetovi, nebudete z toho nic mít.“

„Ne všichni tady uvažujeme jen v dolarech, pane Lorde,“ odpověděl Dimitri klidně. „Já mám taky jisté zásady, víte? Věřím třeba v trest a disciplínu.“ Pohlédl na svůj znetvořený prst. „V odměnu i trest. Odveď ho, Remo, dělá tu zbytečný rozruch.“

„Ruce pryč!“ zaječela Whitney a vychrstla brandy Barnsovi do tváře. Poháněná vztekem zatnula pěst a uhodila ho mezi oči. Jeho pištění a trocha krve jí udělaly radost.

Doug se nechal inspirovat, opřel se o chlapa za svými zády a nohou kopl do brady jiného před sebou. Mohli být okamžitě mrtví, kdyby se Dimitri nechtěl kochat jejich zoufalým zápasem. Teprve po chvíli vytáhl z kapsy krátkou pistoli a vystřelil do stropu.

„To by stačilo,“ zvolal, jako by uklidňoval nezvedené děti. Smířlivě sledoval, jak Doug schoval Whitney za sebe. Dimitri měl rád Shakespearovy tragédie, zvlášť ty o nešťastných milencích. „Jsem uznalý člověk a v srdci romantik. Když tolik chcete strávit spolu víc času, může jít slečna s Remem a podívat se na exekuci pana Lorda.“

„Exekuci,“ vyštěkla Whitney s největším zoufalstvím, „vraždu, Dimitri! To už nezní tak hezky. Nalháváte si, že jste kulturní a civilizovaný člověk. To si vážně myslíte, že hedvábný oblek zakryje

váš skutečný charakter? Nejste nic jiného než obyčejná hyena! Hyena, co se živí zdechlinami. Dokonce ani nezabíjíte sám.“

„Obvykle ne.“ Hlas mu ledově ztuhl. I jeho muže ten tón vyděsil. „Tentokrát ale mohu udělat výjimku.“ Napřáhl revolver na Whitney.

Terasové dveře se s třískotem rozletěly. „Ruce nahoru,“ vykřikl kdosi s francouzským přízvukem. Doug na nic nečekal a strhl Whitney zajedno z křesel. Všiml si ještě, jak Barns sáhl po pistoli a vzápětí mu někdo uštěřil obličej.

„Dům je obklíčený.“ Do knihovny napochodovalo deset ozbrojených mužů. „Franco Dimitri, jste zatčen pro vraždu, pro napomáhání k vraždě, pro únos...“

„Sakra práce,“ zašeptala Whitney, když poslouchala ten seznam obvinění, „to je snad vážně celá kavalerie.“

„Jo.“ Doug si úlevně povzdechl a jemně ji k sobě přitiskl. Jenže to taky byla policie, a z toho nemohl vyjít s čistým štítem.

Trochu znechuceně sledoval, jak do pokoje vstoupil muž v bílém slamáku. „Měl jsem poznat policajta hned,“ zamumlal. Pak přiběhl další muž s prošedivělou kšticí a netrpělivě zvolal: „Tak kde je to děvče?!“

Whitney vytřeštila oči v úžasu a s radostným smíchem vyskočila zpoza křesla. „Tati!“

Malgašská policie vyklidila místnost poměrně rychle. Whitney s úlevou sledovala, jak se pod Dimitriho manžetovými knoflíčky zaklapla pouta.

„Whitney, pane Lorde,“ uklonil se jim chladně, jako by to pro něho byla jen malá zastávka na cestě, „jsem si jistý, že se ještě uvidíme.“

„Určitě v nočních zprávách v televizi,“ řekl Doug.

„Něco vám dlužím,“ pokračoval Dimitri. „A já dluhy vždycky platím.“

Whitney na něho jen krátce pohlédla a znovu se dotkla mušle na řetízku. „Už kvůli Jacquesovi věřím, že vás strčí do té nejčernější díry.“ Pak zabořila tvář do otcova saka. „Jsem tak ráda, že tě vidím.“

„A co vysvětlení?“ MacAllister ji na moment pevně objal. „Nezasloužím si nějaké?“

S úsměvem se na něj zadívala. „Co ti mám povídat...“

Také potlačil úsměv a vzdychl si. „Jsi pořád stejná.“

„Jak se daří mamince? Doufám, žes jí neřekl, že mě sleduješ?“

„Je v pořádku. Myslí si, že mám nějakou práci v Římě. Kdyby tušila, že se honím za naší jedinou dcerou přes celý Madagaskar, asi by nemohla hrát v klidu bridge.“

„Tos udělal dobře.“ Políbila ho. „Ale jak to, že mě honíš přes celý Madagaskar?“

„Myslím, že znáš generála Bennetta.“

Whitney se otočila k vysokému muži s vážnýma očima.

„Jistě.“ Podala mu ruku jako na koktejlové party. „Už jsem měla tu čest. Jak se vede, generále? Dovolte, abych vám představila pana Lorda. Dougu...“ Kývla na Douglase, který na druhé straně místnosti

cosi vysvětloval malgašskému policistovi. Vděčný za vyrušení přišel blíž. „Tati, generále, tohle je Douglas Lord. Ten muž, který ukradl dokumenty.“

Doug se trochu nejisté usmál. „Těší mě.“

„Myslím, že mu můžeme být všichni vděční,“ pokračovala a sáhla si do otcovy kapsy pro cigaretu.

„Vděční,“ urazil se generál, „tenhle zloděj...“

..... se postaral, aby se dokumenty nedostaly do nepovolaných rukou. A riskoval proto svůj život,“ dodala a nechala si od Douga zapálit. Uvědomil si, že zase radši nechá vysvětlení na ní. Přes oblak kouře na něho mrkla. „Když si ho Dimitri na tu práci najal, Doug okamžitě pochopil, jak cenné ty dokumenty jsou.“ Vyfoukla kouř a dramaticky mávla cigaretou. „Ani nevíte, kolikrát zdůrazňoval, že pokud poklad najdeme, bude to obrovský přínos pro celé lidstvo. Vid', Dougu?“

„No, já...“

„Je příliš skromný. Ale někdy je třeba zdůraznit své zásluhy, miláčku. Vždyť tě záchrana pokladu pro nadaci generála Bennetta téměř stála život!“

„To nic nebylo,“ zašeptal Doug a cítil, že se jeho duha rozplývá.

„Že nic?“ Whitney zavrtěla hlavou. „Generále, jako muž činu byste měl ocenit, co všechno podstoupil, aby poklad nezůstal Dimitrimu.“ Hodila po Dougovi okem. „Vždyť ten si ho chtěl nechat pro sebe, zatímco my všichni souhlasíme, že patří celé společnosti, že?“

„Ano, ale...“

„Než mu vyjádříte svou vděčnost, generále,“ nenechala ho domluvit, „ráda bych věděla, jak jste nás tu našel. Zachránil jste nám život.“

Polichocení i zmatený generál začal vysvětlovat.

Whitakerův synovec, zděšený smrtí svého strýce, za ním prý zašel a řekl, co ví. Nebylo toho málo. Generál neváhal a poslal za Dimitrim policii už ve chvíli, kdy Whitney s Dougem odlétali na Madagaskar.

Dimitri dovedl policii k Dougovi a ten zase, díky jejich eskapádám v New Yorku a Washingtonu, k Whitney. Na ulici je totiž

vyfotil jistý zamilovaný paparazzi a fotky pak z novin pilně vystříhovala MacAllisterova sekretářka.

Po krátké schůzce se strýčkem Maxiem si generál a Whitneyin otec najali soukromého detektiva. To byl ten muž v bílém klobouku, který je celou cestu sledoval zároveň s Dimitrim. Ve chvíli, kdy Whitney s Dougem vyskočili z vlaku do Tamatave, seděli generál s MacAllistérem v letadle na Madagaskar. Místní úřady jim při sledování mezinárodního zločince rády vypomohly.

„Neuvěřitelné,“ prohodila Whitney, když se zdálo, že generálův monolog bude pokračovat věčně. „Prostě skvělé. Už chápu, že vám těch pět hvězdiček právem náleží.“ Zavěsila se do něho a zářivě se usmála. „Vděčím vám za svůj život. Doufám, že mi dovolíte, abych byla první, kdo vám ukáže ten poklad.“

Šibalsky se usmála přes jeho rameno a odvedla ho pryč.

MacAllister vytáhl cigaretové pouzdro, otevřel ho a nabídl Dougovi. „Nikdo nedokáže oblbovat líp než naše Whitney,“ prohodil. „Pana Brickmana asi neznáte.“ Pokynul směrem k muži v bílém klobouku. „Pracoval pro mě už dřív, je jeden z nejlepších. A o vás říkal to samé.“

Doug se na muže podíval. Okamžitě jeden druhému viděli až do žaludku. „To jste byl vy u toho kanálu za Remem.“

Brickman si vzpomněl na scénu s krokodýly a usmál se. „Potěšení na mé straně.“

„No.“ MacAllister se podíval z jednoho na druhého. Nebyl by tak dobrým obchodníkem, kdyby nedokázal druhé lidi odhadnout. „Co si dát drink a vy mi povíte, jak to vlastně bylo doopravdy.“

Doug si zapálil a chvíli studoval MacAllisterův obličej. Byl hladce oholený, opálený a vyzařoval silnou autoritu. Pozoroval Douga mírně pobavenýma očima barvy whisky. Douglas se usmál.

„Dimitri je mizera, ale bar má zásobený slušně. Co takhle skotskou?“

Už začínalo svítat, když se Doug zadíval na Whitney spící vedle něho. Její nahé tělo se rýsovalo pod saténovou pokrývkou. Ze spánku se jemně usmívala, jako by znovu prožívala rychlé milování, které si po návratu do hotelu dopřáli.

Toužil ji pohladit, ale neudělal to. Chtěl jí nechat dopis, ale nemělo to smysl.

Byl, kým byl, a tím taky musel zůstat. Zlodějem, vyděděncem, samotářem.

Podruhé v životě držel v rukou klíč ke štěstí a podruhé v životě o něj přišel. Možná že si časem řekne, že to překonal. Že sám sebe přesvědčí o tom, že s Whitney prožili jen hezký flirt. Trochu zábavy, nic vážného. Bude tomu muset uvěřit, protože by jinak nedokázal zpřetrhat ta pouta, která ho teď začínala tížit.

Pořád měl ještě letenku do Paříže a k tomu pět tisíc odměny od generála, který mu nakonec ještě poděkoval.

Jenom pohled v očích policajtů a soukromého detektiva ho usvědčoval jako obyčejného zloděje a pobudu. Na chvíli si tedy mohl vydechnout. Ale za rohem už na něj čekaly další a další temné uličky.

Doug se zadíval na Whitneyin batoh a pomyslel na její notes. Tušil, že jeho dluh značně převyšuje pět tisíc, které měl právě u sebe. Zvedl se a našel blok a tužku.

Když sečetl celý sloupec cifer, nevěřicně zvedl obočí a pak pod něj napsal krátkou zprávu: DLUŽÍM TI.

Vložil zápisník zpět a naposled se na Whitney podíval. Pak se vykradl z pokoje, jak to zloději obvykle dělají, rychle a v tichosti.

Už v momentě, kdy se probudila, jasně cítila, že je pryč. Nebylo to jen tou prázdnou postelí. Jiná žena by si mohla myslet, že odešel třeba pro kávu nebo noviny. Jiná žena by ho možná ještě rozespalým hlasem volala.

Ona věděla, že už nepřijde.

Měla v povaze stavět se k nezměnitelnému čelem. Vstala, vytáhla žaluzie a začala balit. Ticho se jí zdálo neúnosné, a tak si pustila rádio.

Pak si všimla krabic rozházených po zemi. Aby se něčím zaměstnala, začala je rozbalovat.

Našla jemné prádlo, které jí Doug koupil, a usmála se nad účty s číslem její kreditky. Navlékla si světlemodrou košilku, protože se jí to zdálo jako nejlepší obrana proti bolesti. Vždyť si to přece sama zaplatila.

Otevřela další krabici. Ty šaty byly tak úžasně modré, jako ti motýli v lese, vzpomněla si. Její obrana se začala rázem sesouvat. Spolkla slzy a zase šaty zabalila. Na cestování jich byla škoda.

Za pár hodin už bude v New Yorku, ve svém známém prostředí, obklopená přáteli a z Douga Lorda zbyde jen matná vzpomínka. Dost drahá vzpomínka, ale nic víc. Oblečená a klidná vzala zavazadla a vydala se do recepcce za otcem.

Ten už netrpělivě přešlapoval v hale. Obchody čekaly. „Kdepak je tvůj přítel?“ zeptal se.

„Tati, prosím tě,“ Whitney podepsala svůj účet a usmála se na poslíčka, který je doprovázel k autu. „Dospělé ženy nemají přítele, ale milence.“

Odfrkl si, protože se mu to označení právě nezamlouvalo. „No tak kde je?“

„Doug?“ Trhla ramenem a usedla do limuzíny. „Nemám ponětí. Možná v Paříži – měl koupennou letenku.“

MacAllister se zamračil a zabořil se do sedadla. „Co se to zas stalo?“

„Myslím, že teď nějakou dobu zůstanu doma. Tohle cestování je přece jen dost vyčerpávající.“

„Whitney.“ Vzal ji za ruku a vyzkoušel otcovský tón, který už přes dvacet let valně nefungoval. „Proč odjel?“

Vytáhla mu z kapsy cigaretové pouzdro a s pohledem upřeným před sebe si poslepu zapálila. „Protože už je takový. Zmizne uprostřed noci jako duch. Je to totiž zloděj, víš?“

„To mi včera taky řekl, zatímco jsi věšela bulíky na nos Bennettovi. Když skončil, stály mi vlasy hrůzou na hlavě. Bylo to horší než čist policejní zpráva. Vždyť jste taky mohli přijít o život!“

„Nemysli si, že nás to taky nenapadlo,“ zašeptala.

„Mým žaludečním vředům by rozhodně prospělo víc, kdyby sis vzala toho pitomce Carlyse.“

„Promiň, ale to bych si vředy zase uhnala já.“

Pozoroval její profil. „Měl jsem takový dojem, že k tomu tvému zloději něco cítíš.“

„Pch,“ mávla cigaretou, „čistě obchodní záležitost.“ Už nedokázala udržet slzy, ale mluvila co nejklidnějším tónem. „Nudila jsem se a on mě jen dobře pobavil.“

„Pobavil?“

„Dost drahá zábava, pravda,“ dodala. „Ten parchant mi dluží dvanáct tisíc tři sta padesát osm dolarů a čtyřicet sedm centů.“

MacAllister vytáhl kapesník a otřel své dceři tvář. „Přijít o pár tisíc, aby se člověk jednou mohl pořádně vyplakat, taky není k zahoeení,“ něžně zašeptal.

„Ani se nerozloučil,“ zavzlykala a schoulila se k octi do náruče. Pak se usedavě rozplakala, protože pochopila, že už jí nic jiného nezbývá.

Srpnová vedra v New Yorku jsou vždycky krutá. Se stoupající teplotou obvykle roste i nervozita a kdo může, opustí město co nejrychleji.

Whitney už měla cestování dost.

Zůstala na Manhattanu, zatímco většina jejích přátel trávila léto na jachtách. Odmítla pozvání na plavbu po Středomoří, týdenní dovolenou na italské Riviéře, a dokonce i svatební cestu kamkoli.

Zabrala se do práce a horko prostě ignorovala. Přišlo jí to užitečnější než se jen užírat. Po návratu z Madagaskaru se nejprve zběsile vrhla do nakupování. Halda nového oblečení dosud ležela nevybalená v šatníku. Pak se pokusila zabavit v nočních klubech, které opouštěla pozdě k ránu. A když ji i tohle omrzelo, vrhla se do práce s takovým zápalem, že si její přátelé začínali šuškat. Snažila se nevšímat si jich.

„Tade, prosím tě, zbytečně se tady ztrapňuješ.“ Řekla to chladným, ale přesto spíš soucitným než krutým tónem. Za posledních pár týdnů ji Tad Carlyse téměř přesvědčil, že ji má stejně rád jako svou sbírku hedvábných kravat.

„Whitney...“ Lehce podnapilý blondák v dokonale střiženém saku stál na jejím prahu a doufal, že se nějak vetře dovnitř. „Z nás dvou by byl bezva tým. To je fuk, že mamka říká, že jsi neposedná.“

Neposedná, zvedla oči v sloup. „Koukni, tvoje mamka má pravdu. Já bych byla hrozná manželka. A teď už jdi, řidič tě zaveze domů. Víš, že ti víc jak dvě martini nedělají dobře.“

„Whitney.“ Popadl ji do náruče a snažil se ji políbit. „Já ho pošlu pryč a zůstanu přes noc tady.“

„Tvoje mamka by pro tebe poslala Národní gardu,“ připomněla mu a vyklouzla mu z náruče. „Tak už jdi a vyspi se z toho. Zítra se budeš cítit mnohem líp.“

„Ty mě vůbec nebereš vážně.“

„Spíš neberu vážně sebe,“ řekla a plácla ho po tváři. „Tak mazej a poslouchej maminku.“ Zavřela mu dveře před nosem. „Tu starou semetricku.“

Zhluboka si vydechla a přešla k domácímu baru. Po večeru s Tadem potřebovala ještě panáka. Kdyby jen nebyla v tak divné náladě, nikdy by se nenechala přemluvit k návštěvě opery právě s ním. Operu většinou nevyhledávala a Tadovu společnost už vůbec ne. Nalila si dvojitou dávku koňaku.

„Dal bych si taky, zlato.“

Stiskla sklenici a hrdlo se jí sevřelo. Ale necukla sebou ani se neotočila. Pomalu nalila drink do druhé sklenky. „Pořád se protahuješ klíčovými dírkami, Douglasi?“

Měla na sobě šaty, které jí koupil v Diégo-Suarez. Představoval si je na ní snad tisíckrát. Netušil, že si je oblékla poprvé a že na něj díky tomu celý večer myslela.

„Vracíš se domů dost pozdě, ne?“

Věřila, že už je silná natolik, aby to zvládla. Vždyť už se s tím smířovala několik týdnů. Povytáhla obočí a otočila se.

Byl celý v černém a moc mu to slušelo. Černé tričko, černé džíny – pracovní oblečení, pomyslela si a podala mu sklenici. Jen ve tváři se jí zdál trochu pohublejší. „Jak bylo v Paříži?“

„Fajn.“ Vzal si pití a odolal touze pohladit její ruku. „Jak ses měla ty?“

„Jak myslíš?“ To byla jasná výzva, aby si ji prohlédl.

Vlasy jí splývaly po rameni, sepnuté diamantovou sponou. Tvář měla stejně zářivou, jak si pamatoval. Temné oči se na něho pobaveně dívaly nad okrajem sklenice. „Vypadáš úžasně.“

„Díky. Tak čemu vděčím za to nečekané potěšení?“

Za poslední týden, co byl v New Yorku, si snad stokrát nacvičoval, co a jak jí řekne. Stejně dlouho také váhal, jestli se u ní má vůbec ukázat. „Prostě jsem tě chtěl vidět,“ zamumlal do sklenice.

„Jak milé.“

„Hele, já vím, že ti může připadat, že jsem utekl...“

„S dvanáctitisícovým dluhem,“ připomněla mu.

Vydal zoufalý zvuk na hranici smíchu. „Pořád stejná!“

„Přišel jsi mi ho snad splatit?“

„Přišel jsem, protože jsem musel, sakra!“

„Ale?“ V klidu do sebe obrátila drink. „Že bys snad plánoval další výpravu a potřeboval k tomu kapitál?“

„No, jen si posluž, když to musí být.“ Položil sklenici na stůl.

Chvíli se na něho mlčky dívala, pak zavrtěla hlavou. Odvrátila se a opřela se dlaněmi o stůl. Poprvé od chvíle, co ji poznal, zazněl v jejím hlase smutek. „Ne, nemá to smysl, Dougu. Jsem vážně trochu unavená. Ale viděl jsi, že jsem v pořádku, takže můžeš odejít stejnou cestou, jakou jsi přišel.“

„Whitney.“

„Nedotýkej se mě,“ zašeptala dřív, než k ní došel. Nedokázala tak docela zakrýt beznaděj.

Zvedl ruce dlaněmi vzhůru a pak je zase spustil. „Dobře.“ Chvíli přecházel kolem a snažil se najít způsob, jak co nejlíp navázat. „Víš, měl jsem v Paříži docela štěstí. Podařilo se mi vyklidit hned pět pokojů v hotelu de Crillon.“

„Gratuluju.“

„Docela mi to šlo, chtěl jsem se celý půl rok živit na turistech.“ Zahákl si palce za kapsy.

„Tak proč jsi to neudělal?“

„Nebavilo mě to. Jakmile tě to přestane těšit, jsi v maléru, víš?“

Obrátila se k němu, aby si nemusela připadat jako zbabělec. „Hm. Takže ses vrátil, abys změnil vzduch?“

„Vrátil jsem se, protože jsem už nechtěl být ani chvíli bez tebe.“

Její výraz se nezměnil, ale nervózně si propletla prsty, což byla první známka nejistoty, kterou kdy dala najevo. „Jo? To je nějak divné. Z hotelu v Diégo-Suarez jsem tě přece nevyhazovala.“

„Ne.“ Pátral v jejím obličejí po nějakém záchytném bodu. „Nevyhazovala.“

„Tak proč jsi odjel?“

„Protože kdybych neodjel, musel bych už tam udělat to, co chci udělat teď.“

„Ukrást mi peněženku?“ řekla a pohodila prudce hlavou.

„Požádat tě o ruku.“

To bylo poprvé, co ji viděl s otevřenou pusou. Vypadala, jako by jí právě někdo šlápl na nohu. Čekal trochu citovější reakci.

„Zdá se, že tě to zaskočilo.“ Došel se sklenicí k baru. „Taky je to legrační nápad – chlap jako já žádá o ruku ženskou jako ty. Nevím, snad to bylo tím pařížským vzduchem, začaly mě tam napadat samé legrační věci – třeba: co si tak založit rodinu, mít děcka a podobně...“

Whitney se podařilo zavřít pusou. „Vážně?“ Tohle chtělo další drink. „To jako mluvíš o svatbě, společném stárnutí a tak?“

„Jo. Až tam jsem to dopracoval. Asi si potrpím na tradice.“ Když za něčím šel, chtěl všechno, nebo nic. Tahle taktika někdy selhávala, ale bylo to prostě v něm. Sáhl si do kapsy a vyndal prsten.

Diamant se zaleskl v celé své kráse. Whitney se přinutila udržet pusou zavřenou.

„Kde jsi to...“

„Neukradl jsem ho,“ zarazil ji. Aby to trochu odlehčil, vyhodil prsten do vzduchu a pak ho schoval v pěstí. „Vlastně,“ usmál se, „je to kámen z královnina pokladu. Strčil jsem si ho do kapsy – asi reflex. Nejdřív jsem ho chtěl prodat, ale...,“ znovu dlaň otevřel, „... pak jsem ho nechal zasadit.“

„Aha.“

„Hele, já vím, žeš chtěla, aby poklad skončil v muzeu, většina ho tam taky je.“ Ještě pořád se mu svíralo srdce. „Taky toho byly plné noviny – Bennettova nadace objevila šperky nešťastné královny, diamantový náhrdelník inspiroval nové teorie a tak dál.“

Trhl rameny a snažil se na poklad nemyslet. „Rozhodl jsem se zůstat u jednoho kamenu, i když by mě ty ostatní zajistily na zbytek života.“ Podržel prsten za kroužek pod světlem. „Ale jestli by tě mělo trápit svědomí, pošleme ho Bennettovi taky.“

„To bys mě urazil.“ Prudkým pohybem mu sebrala prsten z ruky. „Svůj zasnubní prsten přece nedám do muzea. Navíc...“ věnovala mu zářivý úsměv, některé kousky historie by snad přece jen mohly patřit jednotlivcům.“ Šibalsky povytáhla obočí. „Když máš tolik rád tradice, to si chceš i kleknout na koleno?“

„Tak to zas ne, ani kvůli tobě, zlato.“ Popadl ji za zápěstí a prsten navlékl. Pak se na ni dlouze zadíval. „Domluveno?“

„Domluveno,“ přikývla a se smíchem se mu vrhla do náruče. „Kruci, Douglassi, celé dva měsíce mi bylo mizerně.“

„Fakt?“ Potěšilo ho to stejně jako to, že ji může znovu políbit. „Vidím, že ty šaty ode mě jsi nevyhodila.“

„Máš skvělý vkus.“ Za jeho zády se na prsten znova podívala. „Vdaná,“ zkusila si to slovo. „Když se hodláš usadit, to chceš taky nechat řemesla?“

„Uvažoval jsem o tom. Víš...“ Třel se o její krk, aby se nasytil vůně, která ho pronásledovala až v Paříži. „Ještě jsem neviděl tvoji ložnici.“

„Vážně? Tak to tě zvu na prohlídku. Ale na důchod jsi přece ještě mladý,“ dodala a trochu se odtáhla. „Co chceš dělat ve volném čase?“

„No, když spolu zrovna nebudeme v posteli, mohl bych začít podnikat.“

„Jako překupník?“

Kousl ji do rtu. „Jako restauratér,“ opravil ji „Opice jedna.“

„No jasně!“ Ten nápad se jí zamlouval. „Tady v New Yorku?“

„To je dobré místo pro začátek.“ Pustil ji, aby si mohl vzít skleničku. Možná na konec té své duhy přece jen dohlédl. „Začnu tady, pak otevřu další restauraci třeba v Chicagu, v San Francisku... Jde o to, že budu potřebovat sponzora.“

Přejela si jazykem zuby. „Přirozeně. Máš někoho na mysli?“

Věnoval jí ten svůj okouzlující, nedůvěryhodný úsměv. „Chci, aby to zůstalo v rodině.“

„Strejda Jack!“

„No tak, Whitney, ty víš, že to dokážu. Čtyřicet tisíc, nebo radši padesát, a uvidíš, že otevřu tu nejfajnovější restauraci ve West Side.“

„Padesát tisíc,“ usmívala se a přešla ke stolku.

„To je dobrá investice. Jídelníček sestavím sám, dohlédnu na kuchyni. Já... Co to děláš?“

„Tak to bude celkem šedesát dva tisíc, tři sta padesát osm dolarů a čtyřicet sedm centů.“ Krátce přikývla a dvakrát podtrhla konečnou sumu. „S úrokem dvanáct a půl procenta.“

Vykulil oči. „Úrok?“

„Není to moc, já vím. Asi mám měkké srdce.“

„Hele, chceš si mě vzít, že jo?“

„Samozřejmě.“

„Manželka manželovi snad neúčtuje úroky, prokrista.“

„Tahle ano,“ zašeptala a dál si hrála s čísly. „Hned ti vypočítám měsíční splátky. Řekněme, na patnáct let?“

Zadíval se na její štíhlé prsty. Diamant na něho zamrkal. „Ale čert to vzal.“

„A teď ručitel. Na koho z rodiny bys přepsal svoje závazky?“

Přidušeně zaklel, ale usmál se. „Co třeba náš prvorozený syn?“

„Zajímavé,“ pleskla si notýskem do dlaně. „No, na to bych snad mohla přistoupit, ale děti zatím nemáme.“

Došel k ní a vytrhl jí notes z ruky. Hodil ho přes rameno a popadl ji do náruče. „Tak se o to postaráme. Já totiž tu půjčku nutně potřebuju.“

Whitney si spokojeně všimla, že notes dopadl popsanou stránkou nahoru. „Pro svobodné podnikání se má udělat všechno.“